

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SENİ KOVALAMASINA
SAKIN İZİN VERME!

KARANLIK OLAN

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 2

NIKKI ST. CROWE

NOX*

Çeviren: Deniz Şen

KARANLIK OLAN

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 2

NIKKI ST. CROWE

Çeviren: Deniz Şen

NOX*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Kırılan ve iyileşen tüm kızlara

“...şimdi gözlerinde, onu telaşlandırması gereken ama telaşlandırmayan açgözlü bir bakış vardı.”

– J. M. Barrie, *Peter Pan*

1. BÖLÜM

PETER PAN

Elimdeki kutudan iki gölge fırladı.

İki gölge.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki ikisi de elimden kurtuldu.

Biri sola sapıp Var Olmayan Ülke Ağacı'nın dallarının arasında kaybolurken diğeri sağa gitti.

“Hay sikeyim. Yakalayın onları!”

Sağ tarafımdaki, birkaç içki şişesini devirdi. Büyük bir gürültüyle yere çarptıklarında şişelerin içindekiler her yere saçıldı.

Var Olmayan Ülke Ağacı'nın yaprakları hışırdadı ve küçük pixie böcekleri çılgın bir enerjiyle yanıp söndü.

İkizler sola atıldı. Vane'le ben de sağa.

Gölgeyi, benim gölgemi –çünkü onu nerede olsa tanırdım– açık balkon kapılarından dışarı takip ettim. Taş korkulukların ardında kayboldu.

Elimi korkuluğa koyup gölgenin arkasından atladım ve büyük bir gürültüyle iki kat aşağıya indim. Zemin sarsıldı ve Kayıp Çocuklar tam da gölge ateş çukurunun üzerinden sıçrayıp közleri geceye saçarken eğlenceden başlarını kaldırıp bana baktılar.

Vane ânında yanımda bitti. Havai fişek çalılarının yanındaki kıvranan gölgeleri işaret ederek, “Oradalar,” dedi.

Kayıp Çocuklar'a parmaklarımı şıklattım. “Siz sikikler sakın kımıldamayın.”

Tenim karıncalandı ve midem kasıldı. On yıllardır bunu bekliyordum.

Yaşam Gölgesi benim hakkımdı. Onu almalıydım. Almazsam bana ne olurdu bilmiyordum.

Vane ve ben gölgeyi ablukaya almaya çalışarak yavaş yavaş ilerledik.

Biz yaklaştıkça karanlık titredi. Arkamızda Kayıp Çocuklar çıt çıkarmadan bizi izliyor, uzaklarda bir yerde kurtlar uluyordu.

Ada, gölgenin geri döndüğünü biliyordu.

“Kaçırırsam yakalamaya hazır ol,” dedim Vane’.

“Bir gölgeyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum,” dedi.

“Morarmış gözün öyle demiyor ama.”

Bana ters ters baktı.

Yaklaştık.

Daha da yaklaştık.

Ensem ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sadece iki adım kalmıştı. Hakkım olan şeyi almaya işte o kadar yakındım.

Kalp atışlarım kafamın içinde güm güm yankılanırken bedenimi sabit tuttum ve tam doğru anda atılmaya hazırlandım.

Gölge benimdi. Benim olacaktı. Sadece...

Ona doğru hamle yaptım. Gölge beni atlatıp kaçtı.

“Siktir!” diye bağırdım ve Vane’le beraber peşine takıldık.

Yapraklarla dallar saçlarıma ve gömleğime takılırken orman o lanet şey için yol açıyordu. Onu lagüne kadar takip ettik, ardından kıyı şeridinde ilerledik, sonra da yola uzanan patika boyunca gidip ormana geri döndük.

Koşmaktan göğsüm sıkışmıştı. Terim alnımda boncuk boncuk birikmiş, sırtımdan aşağı akıyordu.

Onu yakalayacaktım. Yakalamak zorundaydım.

Patikadan toprak yola fırladık ve üç kilometre aşağıya indik, ardından...

“Vane!” diye seslendim. “Gidecek yerimiz azalıyor.”

“Biliyorum!” diye bağırdı. “Görüyorum.”

Hızımızı artırdık. Gölge bizi hissediyor olmalıydı çünkü kâbuslardan doğmuş gibi gecenin derinliklerine uçuverdi. Belki de öyleydi. Benim kişisel kâbusum. Çünkü ona sahip değilsem hiçbir şeyin önemi yoktu.

Zaman azalıyor, bölgemde ilerleyebileceğimiz alan gitgide daralıyordu.

“Vane!”

Onu yakalamak için hamle yaptı. Gölge ters yöne sıçrayıp bir ağacın gövdesinden atladı. Çekimini, o serin doğruluğunu hissederek boşluğu pençeledim.

Ama çok geç kalmıştım.

Çok yaklaştım da yetişememiştim.

Gölge elimden kurtuldu ve fırlayıp gitti.

Sonra da Kaptan Hook’un bölgesinin karanlığında kayboldu.

2. BÖLÜM

KAS

Gölge daldan dala sıçrarken Var Olmayan Ülke Ağacı'nın yaprakları titredi. Pixie böcekleri titreşip ışıklarını söndürdü.

“Onu görebiliyor musun?” diye sordu Bash.

“Bu tarafta,” diye cevap verdim.

Gölge, ağaçtaki bir yarığa dertop olmuştu.

Kanatlarım olsaydı onu yakalamak için uçardım.

Kanatlar olmadan her şey daha zordu. Eskiden sırtımda oldukları yer sanki hâlâ oradalarmış, sanki bulutların arasını da uçtuğum uzun bir öğleden sonradan yeni dönmüşüm gibi bazen sızlardı.

Bash ağacın etrafından dolandı, bakışları tepemizdeki yapraklardaydı. “Bunu nasıl yapmak istersin?”

“Biliyorsam ne olayım.”

“Sence bu hangi gölge?”

“Bence mi? Karanlık olan. Pan muhtemelen hiç düşünmeden kendi gölgesine çekilecektir.”

Bash, bizden başka kimse anlamasın diye Fae dilimize geçti.

Eğer onu yakalarsak, dedi ve devamını getirmede.

Biliyorum, diye karşılık verdim.

Sence Pan ikimizden birinin ölüm gölgesine sahip olmasını ister mi?

Onun ne istediğini kestirmek zor. Sen ne istiyorsun?

İkizim bana sert bir bakış attı.

Bash ya da ben karanlık gölge üzerinde hak iddia etseydik, küçük kardeşimiz Tilly daha güçlü olduğumuz için bizden

nefret ederdi. Ama o kendi kararını vermişti. Ve ikimizden biri Var Olmayan Ülke'nin Karanlık Olan'ı olarak içeri girdiğinde yüzünde oluşacak ifadeyi görmek...

İkizimin sesi kafamın içinde yankılanırken kendi kendime gülümsedim.

Gölgeyi bir yakalayalım da intikamımızı sonra planlarız.

Etrafını sardık.

“Birimiz yukarı mı çıksak?” diye önerdim. “Onu inmeye zorlasak?”

“Taş-kâğıt-makas o zaman. Kaybeden yukarı çıkar.”

Yapraklar yeniden hışırdayıp gölge yer değiştirirken hâlâ dalları izliyorduk.

“Acele et,” dedim.

“Ben hazırım. Seni bekliyorum.”

Homurdanarak güldüm ve yumruğumu avucuma dayadım.

“*Taş-Kâğıt-Makas*,” dedik aynı anda ve sadece kimin kazandığını görmeye yetecek kadar gözlerimizi ağaçtan ayırdık.

“Taş mı? Gerçekten mi, Bash?” dedim gülerek. Ben kâğıdı seçmiştim. Bash her zaman taşı seçerdi çünkü tahmin edilebilir biriydi. “Yukarı sen çıkıyorsun gibi görünüyor,” dedim.

“Evet, oyunun nasıl işlediğini biliyorum, göt herif.” Aşağı sarkan dallardan birinin altına geçti, ellerini yavaşça dalın etrafına dolayıp kendini yukarı çekmeye hazırlandı. Çocukken Fae ormanının dik ve yılankavi ağaçlarında saatler geçirirdik. Yukarı tırmanır, aşağı uçar, sonra tekrar tırmanırdık.

“Yakalamaya hazır ol,” diye fısıldadı Bash.

Dizlerimi büküp ellerimi açtım. “Tabii ki hazırım. Ben her zaman hazırımdır.”

Kendini yukarı çekti. Dal onun ağırlığıyla eğildi. Gölge ağaçta iyice uzadı.

“Yavaşça,” dedim ona ve hareketlerini takip ettim.

“Ne yaptığımı biliyorum.”

Gölge titredi ve dal sallandı. Üstümüzdeki çatı kirişlerinde muhabbet kuşları yüksek sesle cıvıdayarak tiz bir uyarı gönderdi.

Bash ayaklarını basacak yer buldu ve dengesini korumak için dalın üzerinde çömeldi. O ilerledikçe ağaç kabukları çizmelerinin altına gürültüyle sürtünüyordu. Gölge büzüşüp hırladı.

“Dikkatli ol!”

“Dikkatliyim zaten!” diye tısladı.

Gölge bir sonraki dala sıçradı. Bash yeniden pozisyon aldı ve ben de yeni dalın altına geçtim.

İkizim ya da ben Ölüm Gölgesi'ne sahip olursak her şey değişirdi. Kız kardeşimiz bizi saraydan sürdüğünde neredeyse her şeyimizi kaybetmiştik.

Tekrar güçlü olmak için...

Bash gölgeyi dallardaki bir çatala kadar gerileterek sıkıştırmıştı. Gölge titreşti. Korkuyor muydu? Ya da belki de...

Gölge atıldı. O şeyden derin, gırtlaktan gelen bir kükreme yükseldi ve pixie böcekleri parlak, neon bir sürü hâlinde ağaçtan havalandı. Bash ıslak, boğuk bir ses çıkarırken muhabbet kuşları ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Sonra kan kokusu aldım.

Bash geriye doğru devrilirken gölge ağaçtan uçtu.

“Bash!” Onu yakalamaya çalıştım ama yeterince hızlı davranamadığım için sırtüstü yere düştü ve boğazından boğuk bir nefes çıktı.

Her yer kana bulanmıştı.

Lanet olası *her yer*.

“Nerenden yaralandın?” deyip delice vücudunu yoklamaya başladım. Eli boynunu kavramıştı ve nefes almak için çırpınırken parmaklarının arasından kan fışkırıyordu.

“Darling!” diye haykırdım. “Winnie!”

Darling koşarak odaya girdi ve yayılan kanı görünce durdu.
“Havlu getir,” dedim ona. “Çabuk!”

Bash’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dudakları kanla lekeleniyordu. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama kelimeler ağzından çıkamadı.

“Biz Fae prensleriyiz,” dedim ona. “Faeler asla ölmez. Duydun mu beni?”

Nefes almaya çabalarken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü.

O benim diğer yarımdaydı.

O ölürse, ben de onunla beraber ölürdüm.

Bunu adım gibi biliyordum.

3. BÖLÜM

WINNIE

Havlu getir.

Havlu mu getireyim?

Bu evde hiçbir şeyin yerini bilmiyordum.

Mutfakta olabilir diye oraya gittim ve dolapları açmaya koyuldum. Kalbim kulaklarımda atıyor, ellerim titriyordu.

Çok fazla kan vardı.

Bash... *Tanrım.*

Midem bulanıyordu.

Bir Fae prensi ne kadar kan kaybedebilirdi? Var Olmayan Ülke ya da buradaki sihir hakkında yeterince şey bilmiyordum. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Son dolabı da açıp bir yığın havlu bulduğumda göğsümden bir rahatlama nidası koptu. Birkaç tanesini kaptığım gibi çatı katına koştum.

Kas, Bash'in üst bedenini kucağına alarak doğrultmuştu. Kumaşı kardeşinin boğazına bastırmak için gömleğini yırtmıştı.

Parke zemindeki kan ilkel bir soyut resim misali birikip etrafa bulaşmıştı ve hızla yayılıyordu.

Çok fazla kan vardı.

Ve Bash çok solgun görünüyordu.

"Acele et, Darling," dedi Kas sesi titreyerek.

Yanma koşup kendimi yere attım, kanın içinde kaydıktan sonra doğruldum. Birlikte havluyu Bash'in boğazına bastırdık.

Pan neredeydi? Ya Vane? Pan gölgesini aldıysa belki bir şeyler yapabilirdi. Her şeye kadir olması gerekiyordu, değil mi?

Bash'ın gözleri donuklaşıp uzaklara dalmıştı.

“Ne yapacağız?” diye sordum.

“Bilmiyorum, Darling.” Kas gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydi. “Sikeyim, bilmiyorum.”

Kardeşini kollarına almış, göğsünde sallıyordu.

“Faeler... şey... siz iyileşemiyor musunuz?”

“Evet ama kan kaybında...” Dişlerini sıktı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Bana tekrar baktığında, “Çok fazla çok fazladır,” dedi.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunmaya çalışıp Bash'ın elini tuttum. Parmakları soğuk ve gevşekti.

Var Olmayan Ülke'ye gelmeden ve ikizlerle tanışmadan önce perilere inanmıyordum bile.

Lanet olsun, Kas'i neredeyse öldürüyordum. Sırf onlara *inanm-*

Bir dakika.

“Kas.”

Bana baktı ama beni pek görmüyordu.

“Bana, *bilmem neye* inanmadığımı söylemenin seni öldüreceğini anlattığını hatırlıyor musun?”

Dudaklarını yaladı. Yüzüne kan bulaşmıştı. “Evet, hatırlıyorum.” Sesi titriyordu. Gözlerindeki umudun kaybolduğunu görebiliyordum ve bu göğsümün ağrmasına, midemin düğümlenmesine neden oldu.

“Bu çok basit ama güçlü bir silah, değil mi?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, Darling?”

“Sihir yüzünden herhalde?”

“Sanırım.”

“Peki tam tersini söyleyince ne olur? ‘Perilere inanıyorum’ dersem ne olur?”

Bash sarsıldı ve boğuk bir inilti çıkardı.

Kas önce kardeşine, sonra tekrar bana baktı; gözleri kocaman açılmıştı. “Tekrar yap.”

“Perilere inanıyorum.” Bash’in elini sıktım. “Perilere inanıyorum.”

Bash zorlanarak nefes aldı.

“Tekrar, Darling.”

“*Perilere inanıyorum!*”

Bash, Kas’ın kavrayışından kurtulup elleriyle dizlerinin üzerine kalktı ve havayı içine çekti.

“Siktir,” dedi Kas. “İşe yaradı be.”

“İyi misin?” diye sordum Bash’e ve ona uzanma isteğimle mücadele etmek zorunda kaldım.

Tekrar yerde yuvarlanıp sırtüstü yığıldı ve kirişli tavana gözlerini kırpıstırarak baktı. “Ha siktir,” dedi. “Bu...”

“*Korkunçtu,*” dedi Kas.

“Dehşet vericiydi,” diye ekledim.

“Çılgın bir maceraydı,” diye tamamdı Bash.

Kas ona bir tane patlattı. “Sikik! Öldüğünü sandım!”

Tekrar gözlerini kırpıstırdı ve boğazının etrafındaki deriye dokundu. Havlu ve tişört yanında kanlı bir yığın hâlinde duruyordu. “Ben de öyle sandım. Hadi ama, kardeşim. Ölmek felaket büyük bir macera olurdu.”

“Senden nefret ediyorum. Seni asil puşt.”

“Bir içkiye ihtiyacım var.” Bash ayağa kalktı.

Bu çocuklar başımı döndürüyordu. Hâlâ titriyor ve üşüyordum; Bash’in gözlerindeki ışığın neredeyse sönmesini seyretmiş olmanın dehşetiyle biraz kafayı yemiş hâldeydim. Hâlâ kendi kanma bulanmış durumdaydı ama neredeyse ölme meselesi onun için çoktan geçip gitmişti.

“Pan nerede?” diye sordu.

Kardeşinin kan gölünün içinde oturmaya devam eden Kas, “Onu henüz görmedim,” dedi. Hâlâ sarsılmış ve mesafeli görünüyordu.

Bara doğru ilerlerken Bash'in botlarının altındaki kan gıcırdayıyordu.

Ellerimi kaldırdım ve onların da kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Sanırım benim de bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Hadi, Darling," dedi Kas ve ayağa kalkıp kalan havlulardan biriyle üstünü başını temizledi. Bana da elini uzattı ama eli hâlâ kandan dolayı kıpkırmızıydı.

Elini tuttum ve Kas beni kolayca ayağa kaldırdı.

Biz çatı katını geçerken Pan ile Vane döner merdivenden yukarı çıkıyordu.

Odadaki enerji ânında değişti.

Pan yerdeki, ikizlerdeki ve benim üzerimdeki kana baktı ve tek kelime etmedi.

İçkilere doğru ilerleyip rasgele bir şişe aldı ve tıpasını çıkardı. Bir şeyler yanılttı.

Bu, zaferini kutlayan bir adama hiç benzemiyordu.

İçkiyi kafasına dikti, her yudumda âdemelması aşağı iniyordu.

Sonunda nefes almak için durduğunda, kollarındaki kas ve tendonlar zorlukla dizginlediği öfkeyle kasıldı. Alnında bir damar şişmişti.

"Gölgeni buldun mu?" diye sormaya cesaret etti Bash.

Vane başını hızla iki yana salladı. Cevaptan çok bir uyarı gibiydi.

Pan ayaklarının üzerinde yaylandı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Pan içki şişesini kavradı ve duvara fırlattı. Şişe paramparça olurken havaya rom saçıldı, camlar şangırtıyla yere indi. Başka bir şişe daha kapıp onu da parçaladı. Sonra kolunu bar boyunca savurup önüne çıkan her şeyi yere indirdi.

Vane, Pan'e doğru giderken, "Kızı buradan çıkarın," dedi.

"Gel hadi, Darling." Kas beni kanlı kollarının arasına aldı.

Pan kükredi. Daha fazla içki şişesini tuzla buz etti. Tekrar kükredi. Bir sehpa kapıp duvara fırlattı. Tahta, bomba gibi infilak etti. Midem altüst oldu.

“Alamadı,” dedim Kas beni uzaklaştırırken omzunun üzerinden bakarak. “Gölgesini kaybetti ve karanlık gölge gitti ve Bash neredeyse ölüyordu ve...”

“Her şey yoluna girecek.” Kas beni odama götürdü ve kapıyı arkamızdan kapadı.

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Kardeşin neredeyse ölüyordu. Hepsi bitmeliydi. Pan gölgesini bulmuştu. Onu ve her şeyi geri alması gerekiyordu...”

“Winnie.” Kas yüzümü ellerinin arasına aldı. Her yerimiz kana bulanmıştı. Odamın ötesinde Pan bir şeyleri parçalamaya, kırmaya ve öfkeyle kasıp kavurmaya devam ediyordu. “Beni dinle, Darling. Her şey yoluna girecek.”

“Hep böyle midir?”

“Var Olmayan Kral’ın öfkesi burnunda mı yani?” Alayla güldü. “Evet. Hem de fazlasıyla.”

“Korkutucu biri.”

“Sakinleşecektir.”

“Gölgesini alamadı.”

“Öyle görünüyor.”

“Hepsi benim hatam.”

“Ne? Hayır.” Kaşlarını çatarken gözlerinin kenarındaki ince çizgiler derinleşti. “Bunu nasıl söylersin?”

“Atalarım gölgesini ondan aldı. Darlingler yüzünden onu – iki kez– kaybetti.”

“Hayır.” Kas başını iki yana salladı. “Annem onu almak için komplo kurdu. Darling sadece bir araçtı.”

Dolu dolu gözlerle ona baktım. Ağlamaktan nefret ediyordum. Kas parmak uçlarıyla hafifçe okşayarak saçlarımı kulağımın arkasına attı.

Bu, içimi titretti.

“Annen Tinker Bell’di, değil mi?” diye sordum. Başıyla onayladı. “Onu öldürdüğü hâlde nasıl burada, Pan’ın yanında kalabiliyorsun?”

Beni banyoya doğru çevirip omuzlarımdaki elleriyle yönlendirdi. “Annemiz lanet kaltağın tekiydi.” Işığı yaktı. “Pan’ın yanına yaklaşan her kadını kıskanırdı. Var Olmayan Kral Pan’ın kraliçesi olmak istiyordu. Pan onu reddettiğinde bir sonraki en iyinin kapısını çaldı ve babamızla, Fae Kralı’yla evlendi. Annem sadece sahip olduklarından çok daha fazlasına aç, sıradan bir ev Fae’iydi.” Küvetin musluğunu açıp suyu kontrol etti. “Tek bir özelliği vardı – o kadar güzel ve o kadar soğuktu ki yakıyordu. Babam onu yumuşatmak istedi ama bu dileği asla gerçekleşmedi.”

Su istediği sıcaklığa geldiğinde tıpayı taktı ve küvet dolmaya başladı. Yanıma gelip elbisemin eteğinden tuttu ve kollarımı kaldırttı.

“Babanı neden öldürdün?” diye sordum.

Tek hamlede elbiseyi çıkardı. “Çünkü o da bir şeylere açtı.”

“Neye?”

“Güce.”

“Bu adadaki herkes güce aç.”

“Evet, diğer şeylerin yanı sıra.” Bakışları çıplak ve kanlar içindeki vücudumu süzdü. Kasığındaki şişkinliği fark ettim ve onu ellerimin arasına almayı arzuladım. Trajedinin bende zevkin içinde kaybolma isteği uyandırması çok mu boktan bir şeydi? Kan ve katliam, onları düşünmeyi ve hissetmeyi kesebilmem için dokunmak istememe neden oluyorsa?

Belki de öyleydi. Belki de hepimiz biraz boktan ve aşağılık tiplerdik. Belki de bu yüzden buraya ait olabilirmişim gibi hissediyordum.

Gözlerim, üzerinde siyah pantolondan başka bir şey olmayan üstsüz Kas’ın vücudunda gezindi. Dövmesini oluşturan düz

Çizgiler karın kaslarına ulaştığında dalgalanıyordu. Uzanıp çizgilerden birini göğsünden aşağı doğru takip ettim. Karın kasları dokunuşumun altında daha da gerildi ve aniden ihtiyaçtan zonklamaya başladım.

“şu yaptığın, çok zekiceydi.” Sesi kısık ve ölçölüydü. “Kardeşimin hayatını kurtardın. Bunu unutmayacağım.”

“Sadece kelimelerdi.”

“Sihirdi.” Tam göğsümün üzerine, kalbime dokundu. Meme uçlarım onun yakınlığıyla sertleşti ve elimde olmadan sırtımı gerip ona yaklaştım. “Sihir ve onu hayatta tutma kararlılığı.”

“Buraya sizinle beraber dönmeyi seçtim. *Hepinizle.*”

Parmağımı, karnından geçerek pantolonunun kemerinin altında kaybolan dövme çizgisinden ayırmadım.

Ama tam onu kavramaya hazırlanırken bileğimi yakaladı. “Küvete gir, Darling. Temizlen.” Kolumu bıraktı. “Biz diyene kadar da dışarı ıkma.”

“Beni bırakıyor musun?” Ona doğru uzandım ama çoktan menzilimden çıkmıştı bile.

“Burada daha fazla kalırsam, Darling, seni küvetin kenarına eğip kaburgaların morarana kadar becereceğim.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Belki de bunu istiyorumdur.”

“Ben istemiyorum,” dedi. “Nihayet sikimi o daracık amcığa soktuğumda, bu çaresizlikten olmayacak. Temizlen ve biraz dinlen.” Banyonun dışında durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Koyu renk saçları hâlâ topuzdu ama birkaç teli yerinden ık-mış, kanla yüzüne yapışmıştı. Ne manzaraydı ama. Cesur, kanlı, muhteşem bir manzara. “Uslu bir kız ol,” dedi, “ve dediğimi yap.”

Sonra da gitti.

Kas grubun en kibar olanıydı ve tam da bu yüzden, bana emir verdiğinde diğerlerinden çok daha ateşli oluyordu.

Bu, kurdun kuzu postunu üzerinden atıp jilet gibi keskin dişlerini gösterdiğini görmek gibi bir şeydi.

4. BÖLÜM

BASH

Pan'in sakinleşmesi bir saat sürdü ve o zamana kadar içkilerin çoğunu kırmıştı. Anlıyordum, gölgesini *-yine-* kaybettiği için kızgındı *ama* öfkesini dışa vururken değerli miktarda romu ziyan etmek zorunda mıydı yani?

Hiç sanmıyordum.

En azından karanlık gölge tarafından gırtlığı kesilmemişti.

O şey vahşinin önde gideniydi.

Onunla yolumuz kesişirse hepimiz hapyutabilirdik. Belki de en iyisi onu kendi hâline bırakmaktı. Sanırım Vane'in dengesiz tavrını biraz daha anlamaya başlamıştım. Bu tür bir karanlığın damarlarımda yaşamasına izin vermeyi hayal dahi edemiyordum.

Bunu düşünmek bile içimi ürpertti ve Pan'in merhametsiz ellerinden kurtarmayı başardığım bir şişe romdan uzun bir yudum aldım. İçki üşümemin bir kısmını geçirdi. Sanki ruhum götümünden çekilmiş gibi hissediyordum. Her yerim ağrıyor, başım zonkluyordu. Etraf Darling'in çıkabileceği kadar güvenli miydi? O tatlı amı aletimi sarmalasa hiç fena olmazdı.

Vane kalan burbon şişelerinden birini alıp Pan'e uzatırken botlarının altındaki camlar çatırdadı. Pan şişeyi aldı; göğsü inip kalkıyordu ve alnı terden sıırılsıklamdı.

Var Olmayan Kral kaybetmeyi sevmezdi.

"İç," diye emretti Vane. Pan de içti, sanki başka bir şeyin canını almak istiyormuş gibi şişeyi sıkıyordu. Onu suçlayamazdım sanırım. Gölgesini kaybetmişti, Ölüm Gölgesi serbest

kalmıştı ve şimdi Hook'un hak etmediği bir gücü ele geçirme ihtimali vardı.

Kendi şişemden bir yudum daha aldım ve kardeşimin beni izlediğini hissettim.

Ne? diye sordum ona.

Nasıl hissediyorsun?

İyiyim. Bir Darling tarafından iyileştirildim. Her zamankinden daha iyi olduğumu söyleyebilirim.

Kas bana kaşlarını çattı.

Vane bize ters ters baktı. “Kesin şu saçmalığı. Söyleyecek bir şeyleriniz varsa yüksek sesle söyleyin.”

Kas'ın kaşları daha da çatıldı. Pan deri koltuklardan birine çöktü, şişeyi dizinin üstüne koyup başını arkaya yasladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. Şu işi bitirsek de Darling'i mi alabilseydim.

Pan'ın gözleri kapalıydı. Hiçbirimiz konuşmadık.

Ön kapı aşağıda dan diye açıldı ve bir ses kakofonisi çatı katına kadar yükseldi.

Kayıp Çocuklar'dan bazıları kasabadan yanlarında bir avuç hatunla dönmüştü.

Kızların kıkırdamaları peri çanlarının çınlamasından farksızdı.

Pan'ın gözleri açıldı.

Kısa bir süre önce, Darling'den önce, biz de orada olur ve ne istiyorsak alırdık. Şimdi... Şimdiyse herhangi bir ıslak amcık iş görür mü hiç emin değildim.

Ama bunun kararı bize kalmadı çünkü kızlar kendi istekleriyle geldiler. Daha önce de burada bulunmuşlardı. Aletlerimizi yalamış, döllерimizi yalayıp yutmuşlardı.

“Selam,” diye seslendi öndeki kız, Kral'a doğru yürürken. Kral kıstığı gözleriyle kızın gelişini izledi.

Kızın adını hatırlayamadım ama bu grubun lideri oydu. Libby ya da öyle bir şey.

Pan'ın kucağına oturdu. Pan de ona izin verdi.

Birkaç kişi daha kanepeye gelip kardeşimle aramızdaki boşluğu doldurdu. Kral olmayabilirdik ama prestik ve sürgün edilmiş olsak bile değerimiz hâlâ yadsınamazdı.

Dokunmak istiyordum.

Dokunmak istemiyordum.

Bu neydi lan böyle?

İsteksizliğin ne olduğunu bilen bir adam değildim.

Libby kollarını Pan'ın boynuna doladı ve ona yaslandı. Pan, burbondan uzun bir yudum daha aldı. "Beni özledin mi?" diye sordu kız gözlerini süzerek.

Benim yanımdakiyse bacak bacak üstüne atmış, eteği süt beyazı uyluklarına kadar çıkmıştı. "Nasılsın, Bash?"

Bu parçayı hatırlıyordum. Cora. Onu birkaç kez becermiştim. Birkaç kez de ağlatmışım. Sik için yandığı gibi dikkat çekmek için de yanıp tutuşuyordu. Ama ona istediğini verecek durumda değildim.

Buraya son gelişinde bana, "Sen kibirli piçin önde gidenisin," demişti.

"Cora, canım," demiştim, "sanki ne düşündüğün umurumdaymış gibi."

Tabii o sırada başka bir kızın içine gömülmüş durumdaydım.

Bunu düşününce aletim seğirdi ve onu tutup kucağıma çekme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Beni durduran neydi?

Koridorun hemen aşağısında Darling'in olduğunu bilmek.

Onun ne düşündüğünü önemsiyordum ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi Pan, Vane'e.

Yanında bir kız olmayan tek kişi Vane'di. Fırsatını bulsalar hepsi Vane'in peşlerine düşmesine izin verirdi ama bunu

denemeyecek kadar akılları vardı. Vane onlarla olsa olsa kokteyl peçetesi katlama sanatı kadar ilgileniyordu.

“Sence küçük Darling’in buraya gelip de seni kucağında *şununla* görse ne yapar?” dedi Vane.

Libby’nin ağzı açık kaldı. “Hey!”

Vane keskin bakışlarını ona çevirince kız hemen ağzını kapadı.

Pan oturduğu yerde öne doğru eğildi ve Libby’nin dolgun memelerinin yanından Karanlık Olan’a baktı. “Ben bir kralım,” dedi, biraz sarhoştı. “Ne istersem onu yaparım.”

“Öyle düşünmeye devam et.”

“Biz *tek eşli* takılmayız.” Pan bunu tükürür gibi söylemişti.

“Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun?” diye karşılık verdi Vane.

“Bu konuda ne halt edebilir ki?” dedi Pan.

Vane arkasına yaslanıp kitabını açtı. Her zaman elinin altında bir kitap olurdu. “Sen daha tahtanın başına geçmeden o seni mat eder.”

Kas bana, *Vane sence Darling’den nefret etmediğini ne zaman kabul edecek?* dedi.

Güldüm. *Öyle yapsın da itibarını mı zedelesin? Asla.*

Gerçi haklı, dedi Kas, *Darling buraya gelirse fena kızacak.*

Pan doğru düşünemeyecek kadar sarhoş ve kızgın. Darling patladığı zaman gösterinin tadını çıkaracağım.

Tanımadığım siyah saçlı bir kız ikizime yaklaştı. “Benim adım...”

“Adının ne olduğu umurumda değil,” diye cevap verdi Kas, ona neredeyse bakmamıştı bile.

Bu gece pislik kimmiş bakalım? dedim.

Siktir git.

Darling seni parmağında oynatıyor.

Kas bana sert bir bakış attı. *Hepimiz için bir parmağı var.*

Kahkaha attım. Kızlar bize ters ters baktılar, sohbetin dışında bırakılmaktan rahatsız olmuşlardı.

Vane kitabına gömüldü ve Pan, Vane'e bir şey söylemesi için meydan okuyormuş gibi Libby'yle konuşmaya devam etti. Ama onu soymadı. Ona ağzını sürmedi. Onu becermedi.

Hareketlerindeki gerçeği görebiliyordum.

Peter Pan da en az benim kadar isteksizdi.

5. BÖLÜM

WINNIE

Banyodan sonra battaniyeye sarındım ve açık pencerelerin yanındaki berjere kıvrılıp aşağıdaki okyanusu dinledim. İçeri süzülen hafif ay ışığı dışında oda karanlıktı. Ayaklarımı pencere pervazına dayadığımda çıplak bacaklarıma çarpan hava serindi.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım çünkü daha sonra sıçrayarak uyandım; okyanus çakıllı sahile hafifçe vuruyordu.

Odanın dışında kızların kahkahalarını duydum ve karnımda karanlık bir şey kıvrıldı.

Battaniyeyi bir kenara atıp odamın kapalı kapısına gittim ve kulağımı serin tahtaya dayadım.

Dışarıda kesinlikle kızlar vardı. Uzaktan Kas ve Bash'in konuşmalarını da duyuyordum.

Beni gerçekten odama sürmüş ve sonra da yokluğumda bir parti düzenlemeye mi karar vermişlerdi?

Boğazımda düğümlenen öfke çiğ ve keskindi.

Peter Pan geçen gece ne demişti? Kimse bana dokunamazdı. Malmışım gibi üzerimde hak iddia edebileceğini mi sanıyordu? Onu bağlayan hiçbir sonucu olmadan bana istediğini yapabileceğini?

Var Olmayan Kral kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyordu elbette.

Kas bana çıkabileceğimi söyleyene kadar odamda kalmamı söylemişti ama ben burada lanet bir mahkûm değildim. Artık değildim.

Kapıyı çekip açtım ve koridordan çatı katına doğru altın rengi ışığı takip ettim.

Ortalık duman altıydı. Var Olmayan Ülke Ağacı'nın dallarında uyuyan ve cıvıldaayan muhabbet kuşlarının arasında pixie böcekleri ışıldıyordu.

Bir avuç güzel kızsız odaya ve Peter Pan'ın kucağına yayılmıştı.

Tahmin etmem gerekirse, çoğunlukla benim yaşımdalardı ancak adada oldukları için ölümlü mü yoksa ölümsüz mü olduklarını söylemek zordu. Tüm bunların nasıl işlediğini hâlâ bilmiyordum. Kim yaşlanır, kim yaşlanmaz. Belki burada kimse yaşlanmıyordu. Belki de hepsi reçinenin içindeki böcekler gibi zamanda sıkışıp kalmıştı.

L koltuğun diğer tarafında durduğumda oda sessizliğe gömüldü.

İkizler başlarını kaldırıp bana baktılar. Kanepede aralarında birkaç kız vardı ama onlara dokunmuyorlardı. Vane deri koltuklardan birinde, ellerinin arasında açık bir kitapla oturuyordu. Bana dikkat bile etmedi. Dudaklarının arasından bir sigara sarkıyordu.

Peter Pan, Vane'in yanındaki koltukta oturuyordu ve kucağında sarışın bir kız vardı. Kız bana okyanusun kıyılarına kustuğu bir çöp parçasıymışım gibi baktı.

Pan'le gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Birbirimizi süzerken yüzü gerildi.

Nefesimi ve hızla atan nabzımı yavaşlatmaya çalışarak gözlerimi kısıtım.

Henüz gölgesini almamıştı. O kadar güçlü değildi. Bu da demek oluyordu ki, bir tavır ortaya koymak istiyorsam şimdi tam zamanıydı ve birden midemi bu şekilde düğümlediği, hiçbirisi üzerinde hak iddia etmediğim hâlde kendimi sahiplenici bir

sürtük gibi hissetmeme neden olduğu için ondan intikam alma arzusuyla yanmaya başladım.

Belki de bunu bilerek yapıyordu. Belki de ne yapacağımı görmek istiyordu.

Hâlimdeki değişimi hissettiğinde yüz ifadesi belli belirsiz çarpıldı, ağzı hafifçe büküldü.

Ya şimdi ya da hiç.

Merdivene doğru koştum.

Pan kızı kucağından attı ve kız tiz bir çığlıkla itiraz edip gümbürtüyle yere düştü.

Hemen arkamda beni kovaladığını hissedebiliyordum ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Benden daha iri, daha uzun bacaklı ve kesinlikle daha hızlıydı. Ama ben de eski evlerde, onları ihtiyacıma yönelik nasıl kullanacağımı bilecek kadar zaman geçirmiştım.

Merdivene ulaştığımda elbisemi altıma sıkıştırıp tırabzana oturdum, sonra da aşağıya kaydım.

Pan beni yakalamaya çalışsa da bir santimle ıskaladı ve bir saniye sonra zemin kata inmişim bile.

Birkaç basamak indikten sonra hızla vazgeçti ve elini tırabzana koyarak üzerinden atladı.

Çoktan koşmaya başlamıştım. Çoktan intikamımı kafamda kurmuştum.

Çukurda bir şenlik ateşi çatırdıyordu ve bir düzineden fazla Kayıp Çocuk etrafında toplanmıştı. İlk gördüğümü seçtim, kollarına atladım, bacaklarımı beline doladım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Konu zevk değildi.

Bir şey anlatmak içindi. Olan Kayıp Çocuk'a oldu.

Altımda kaskatı kesildi.

Pan'ın beni yakalayıp oğlanın üzerinden çekmesi çok sürmedi.

Kayıp Çocuk gözlerini kırıştıtararak bize baktı, beti benzi atmıştı. “Özür dilerim, Var Olmayan Kral. Ona dokunmak istemedim. Sadece üzerime atladı!”

Pan beni doğrulttu. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Sana dokunmaları yasak,” derken Kayıp Çocukları şöyle bir işaret etti. “Bunu biliyorlar. Sen de biliyorsun.”

Kollarımı kavuşturdum ve kalçamı çıkardım. “Bana dokunmaları yasak,” dedim, “ama *benim onlara* dokunmamdan hiç bahsetmedin. Bu kurala göre istediğim her şeye dokunabilirim ve öyle yapmayı planlıyorum. Sen dokunabiliyorsan, ben de dokunabilirim.”

Balkondan Kas ve Bash kahkahayı bastılar.

Pan öfkeden köpürüyordu. “Bunu yukarıda konuşalım.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Tek ses ateşin çıtırtısı ve hafif okyanus esintisinde hışırdayan palmiye yapraklarıydı.

“*Hayır mı?*” diye tekrarladı.

Üstüne atladığım Kayıp Çocuk bir adım geri çekildi. Diğerleri bu süre boyunca yerlerinden bir santim bile kıpırdamamıştı.

Pan bana yaramaz bir çocukmuşum gibi bakıyordu. Sonra birden beni omzuna aldı ve *deja vu* oldum.

“Ben senin malın değilim!” diye bağırarak sırtını dövdüm.

Elbette faydasızdı. Peter Pan safi kastan ve kaya gibi sağlam bir kibirden oluşuyordu. Beni merdivenden yukarı taşıırken kaslı sırtına indirdiğim yumrukları neredeyse fark etmedi bile.

Balkondaki ikizlerin yanından geçerken kendimi doğrulttum. “Yardım etseniz?”

Bash, “Üzgünüm, Darling,” dedi şeytani bir sırıtışla. “Bu işe kendini sen bulaştırdın.”

Pan beni evin içine taşırken gazım söndü ve kendimi bıraktım. Çatı katına geldiğimizde Pan parmaklarını yüksek sesle şıklattı ve “Siktirin gidin,” dedi.

Kızlar alelacele kaçarken topuklularının yüksek sesli tıkırtıları ana merdivenden yankılandı.

Pan beni deri koltuklardan birine bıraktı ve odanın altın rengi ışığı altında parlayan gümüş yüzükleriyle beni işaret etti. “Hiç havamda değilim.”

“Komik, ben de odamdan çıkıp kucağında Var Olmayan Ülkeli bir fahişe bulma havasında değildim.”

Yanımdaki koltuğa oturduğunda kaşlarını çattı ve uzun bacaklarını açtı. Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip çakmağını çaktı.

Alev tam gaz yandığında kâğıtla tütün tutuştu ve Pan derin bir nefes çekti.

Çakmak çat diye kapandı.

Duman, akikten kuşaklar gibi kıvrıldı.

Sigaradan bir nefes verdikten sonra dirseğini koltuğun kolçağına dayadı, izmariti ilk iki parmak eklemının arasına sıkıştırmıştı. Bana baktı, mavi gözleri ışıktaki parlıyordu.

Aynı anda hem yanıyor hem de donuyordum sanki.

Onun dikkatini çekmek istemiş ve çekmiştim.

“Ben düz bir adamım,” dedi. “Oyun oynamayı sevmem. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, Darling, yüzüme söyle.”

Burnumdan nefes verdim.

Ne söylemek istiyordum? Ve nasıl söyleyecektim? İtiraf etmem gerekirse, onu başka bir kıza dokunduğu için pişman etmenin ötesinde bir planım yoktu.

Ama sanırım işin özü buydu, değil mi? O yüzden en iyisi söylemekti.

“Paylaşmak istemiyorum.”

Gözlerini kıstı.

“Benim başkasına dokunmam yasaksa sen de dokunamazsın.”

Pan dilini altdudağının iç kısmında gezdirdi. Gözlerini yüzümden hiç ayırmadı ve bakışlarının ağırlığı bacaklarımın arasındaki sızıyı engellemek için uyluklarımı birbirine sürtmeme neden oldu.

“Biz dört çok aç adamız. İştahımızı dindirmeye yetişebileceğini gerçekten düşünüyor musun?”

Bunu düşünmeme gerek bile yoktu. “Evet.”

Bakışları karanlık ve tehlikeli bir hâl aldı; sanırım bu işin nereye varacağını başından beri biliyordu. Haritayı o çizmişti ve ben de X işaretini takip ederek tuzağına düşmüştüm.

“O zaman göster bana,” dedi.

“Nasıl?”

“Dördümüzü de istiyorsan dizlerinin üzerine çök ve o ağzını çalıştırmaya başla. Küçük Darling fahişemiz olabileceğini bana göster.”

Sızı arttı ve klitorisim şişip muhtaç bir tomurcuğa döndü.

Öyle olsun bakalım. Bir performans istiyorsa, alacaktı.

Ayağa kalktım. Sigarasından uzun bir nefes daha aldı ve dumanın yoğun bir bulut hâlinde dudaklarından dışarı süzülmesine izin verdikten sonra tekrar içine çekti.

Hassas, gergin ve olmam gerekenden daha heyecanlıydım.

Önünde yere çökmek için hamle yaptım ama başını iki yana salladı. “Önce ikizler. Onları boğulana kadar yalamanı izlemek istiyorum.”

Sözlerindeki sertlik beni korkutup kaçırmak içindi ama planı buysa beni pek tanımıyor demektir. Çünkü karnım kanatlarla doluydu ve kadınlığım zonkluyordu.

Var Olmayan Kral, Fae prenslerine beni ağlatana kadar ağzımı becermelerini emretse, sanırım bunu yaparlardı.

Eğer bunu yaparlarsa, sanırım hoşuma giderdi.

İkizlere doğru döndüğümde Bash sanki bütün gece bunu beklemiş gibi aletini eline almıştı bile.

Odayı aşırıp bacaklarının arasına yerleştim, sert yünden halı dizlerimi çiziyordu. Bash kendini avuçlayıp ağır ağır sıvazladı. Zevk suyu şimdiden aletinin başında parlıyordu ve ıslaklığı başparmağının ucuyla alıp altdudağıma sürdü.

Dilimi o tatlı tadının üzerinde kaydırırken kadınlığım heyecanla karşılık verdi.

“O arsız küçük amcığı iki kez tattım,” dedi. “Ağzına sahip olmanın da tadını çıkaracağım.”

“O zaman neyi bekliyorsun?” diye meydan okudum.

Göğsünün derinliklerinden inledi, sonra saçlarımı yumruğuyla kavrayıp beni aletinin uzunluğu boyunca itti.

Ağzımı dolduran büyüklüğü beni hazırlıksız yakaladı ve alışmaya çalışırken nefesim tılandı.

Bash başımı yukarı aşağı hareket ettirirken kalçalarını öne çıkardığında aletinin başı boğazımın arkasına çarptı. Öğürdüm. Geri çekilince derin bir nefes aldım.

Pan, “Ona nazik davranma, Bash. Bunu o istedi, bırak alsın,” dedi arkamdan.

“Ben kimim ki Kral’ın taleplerini reddedeyim?” Bash beni geri itip ayağa kalktı. Aletiyle yüzüme vurunca şaşkınlıktan nefesim kesildi.

“Durma, Darling. Devam et.” Bana gülümserken kehribar rengi gözleri parlıyordu.

Duruşumu ayarladım ve dudaklarımı aletinin etrafına sarıp onu boylu boyunca yalamaya başladım. Elini saçlarıma gömdü ve beni daha derine bastırırken sertçe çekiştirdi.

“İşte uslu bir kız,” dedi. “Bana bak.”

Bakışlarıyla buluşabilmek için başımı eğdim; gözlerinde parıldayan karanlık memnuniyet midemin kasılmasına ve klitorisimin zonklamasına neden oldu.

Keşke bana dokunuyor olsaydı. Keşke kardeşi beni beceriyor olsaydı. Keşke... Keşke...

“Aynen böyle, Darling.”

Kalçalarının seri hareketleriyle ağzıma sert darbeler indiriyordu.

“Siktir, evet.”

Aleti boğazımın arkasına vurduğunda nefesimi toparlayamadım ve gözlerim yaşardı. Burnumdan hızlıca nefes verdim; ona uyum sağlamaya, boğulmamaya çalışıyordum.

“Siktir, Darling.”

Bütün bu süre boyunca Pan’ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, beni içine çekiyordu.

Bir gösteri sunmanın son derece heyecan verici bir yanı vardı.

Bash daha hızlı darbelerle ağzımı daha çok cezalandırır gibi becermeye başladı.

Sonunda ağzıma boşaldığında menisi dilimin üzerinde patladı; derin nefes aldım, o tamamen boşalana kadar dağılmamaya çalıştım. Titriyordum, yanıyordum, gergindim ve fena hâlde azgındım.

Bash ağzımdan çıkarken beni yukarı kaldırdı. “Yuttun mu? Göster bakalım, Darling.”

Dilimi uzattım.

Tabii ki yutmuştum. Beceriksiz değildim ya.

“Aferin kızıma,” dedi ve sonra eğilip beni tutkuyla öptü, dillerimiz birbirine karışıyordu. Geri çekildiğinde alnını benimki- ne dayadı ve “Buna tahmin edemeyeceğin kadar çok ihtiyacım vardı,” dedi.

“Belki benim senden çok ihtiyacım vardı.”

Kendi kendine kıkırdadı. “İhtiyacın olandan fazlasını almak üzeresin. Kas,” dedi ve doğruldu. “Bana biraz ip getir.”

Çıkarken Kas’ın ayak sesleri duyuldu ve geri döndüğünde elinde uzun bir ip vardı. Bash’in kollarımı arkaya çekip bilekleri- rimi bağlaması iki saniye bile sürmedi.

Bash arkamda kaldı ve bir eliyle ipin ucunu tutarken diğer eliyle boğazımı kavradı. “Sıra sende, kardeşim,” dedi.

Kas çoktan sertleşmişti ama beni ona sunulmak için bağlanmış vaziyette almaya tereddüt etti.

Midemde kelekler uçuşuyordu, dudaklarımsa ıslak ve şişmişti. Hâlâ Bash’in menisinin tadını ağzımda alabiliyorum ama bu bir ziyafetse daha yeni başlamıştım.

Bash ipi yukarı çekerek gövde mi büktü ve göğsümü dışarı çıkardı. Üzerimde hâlâ düşük yakalı elbisem vardı. Kas yanıma geldiğinde parmağını dikiş yerlerinin üzerinde gezdirdi ve göğsümdeki tüylerim diken diken oldu, meme uçlarım dikleşti.

Kumaştan belli olan çıkıntılara baktı.

“Kullanılmak hoşuna gidiyor mu, Darling?” diye sordu sanki cevap önemliymiş gibi.

Öyle miydi? Şimdiye kadar kimse ne istediğimi umursamamıştı.

“Bu karmaşık bir soru,” dedim.

“Bana en iyi cevabını ver.”

“Evet.”

“Neden?”

Eli aşağı doğru kayarken gözlerimi kapadım, becerikli parmakları kumaşın üzerinden meme ucumla oynuyordu. Buna karşılık bir heyecan kadınlığıma inerken dudaklarımdan bir tıslama kaçtı.

“Çünkü iyi hissettiriyor.”

“Ve?”

Diğer mememe geçti, ucunu sertçe çimdikledi ve külotuma yeni bir ıslaklık sızdı.

“Ve daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.”

Gözyaşlarım beni hazırlıksız yakalayarak gözlerimi yaktı.

Bu kabul etmek istediğimden daha fazlasıydı. Rahatsız edici derecede saf gerçektir.

Artık yalnız kalmak istemiyordum.

Kas kemerini çözdü ve fermuarının dişleri gürültüyle açıldı.

Aleti iç çamaşırının koyu renkli kumaşına dayanmıştı. Ellerimi kullanabilseydim ona mutlulukla yardım ederdim.

Kas'le sadece bir kez birlikte olmuşum ve o da Pan beni masanın üzerine yatırdıktan sonra, ikizi beni arkadan becerir-kendi.

Dikkat edecek zamanım olmamıştı.

Kas, Bash'ten daha büyüktü. Tahminimce Pan'den de. Vane'le kıyaslamak zordu.

Kas'in hepsini ağızma alabilir miyim bilmiyordum.

Bash elini boğazıma doladı ve sanki ben sahnedeymişim, o yönetmenmiş ve Kas de yıldız oyuncumuzmuş gibi beni hizaladı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Midem kasıldı.

Bunu yapabilirdim. Onun büyüklüğüne dayanabilirdim. Onu *alacaktım*.

Aletin başını dudaklarıma sürttü ve ben de onunla buluşmak için dilimi çıkardım, bu hareketim göğsünün derinliklerinden bir inleme kopmasına neden oldu. Vahşi sesi kadınlığıma bir heyecan dalgası gönderdi.

Oyalanmak istiyordu ama buna zamanı olmadığını görebiliyordum.

Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirerek ağızma soktu ve onu emmemi sağladı. "Kendimi kandırıyor olabilirim," dedi, gözleri kısık ve sesi boğuktu. "Belki de seninleyken, Darling, sadece çaresizlik vardır."

Ve sonra aletini ağızma soktu.

6. BÖLÜM

WINNIE

Kas, gözyaşlarım yüzümden akana kadar ağzımı hızlı ve sert bir şekilde becerdi.

Beni neredeyse boğuyordu.

Kollarım arkamdan bağlı olduğu için hızını kontrol edemiyordum ve o da acımasızdı.

Çaresizdi.

Ve benim ağzım için çok büyüktü.

Sonunda boşaldığında doğrudan boğazıma fışkırdı ve çekildiğinde nefes nefese kalmıştım.

Sendeleyerek uzaklaşıp koltuğa yığıldı ve başını geriye atıp bakışlarını pixie böceklerinin heyecanlı bir curcuna hâlinde uçuştukları tavana çevirdi.

Onları çok iyi anlıyordum.

Bash yanıma gelip yüzümdeki yaşları silerken birkaç nefes daha aldım. “Ne kadar da uslu bir kızsın, değil mi Darling?”

“Çöz beni,” dedim. “Çöz de Kral’la ilgileneyim.”

Bana gülümsedi. “Nasıl istersen.”

İpler çözüldüğünde ellerimi tekrar hissetmek için bileklerimi ovdum.

Pan’e baktım.

Koltukta uzanmıştı, boş bakıyordu. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve pazularını ikinci bir deri gibi saran koyu renk bir tişört vardı.

Kollarından koyu renkli sarmal dövmeler iniyordu ve yakasının içinden birkaç filiz görünüyordu.

Çok günahkâr bir görüntüydü bu.

Ve onun için günah işlemeyi asla kesmeyecektim.

Yanına gitmek için ayağa kalktım ama bana cık cıklayıp başını iki yana salladı.

“Sana dizlerinin üzerinden kalkmanı söyledim mi?” dedi.
“Bana doğru sürüneceksin.”

Kelebekler içimde bir arzu ve utanç fırtınasına dönüştü.

Ona doğru sürünmemi mi istiyordu?

Bir şeyi kanıtladığını düşünüyordu; o nefret ettiği için oynamasa bile yine de oyunda kalamayacağımı.

Her şey bir oyundu. Özellikle de bu.

Herkes susmuş bekliyor, ne yapacağımı merak ediyordu.

Kaybetmeyecektim.

Peter Pan için bir ziyafet olmaya, tadıma bağımlı hâle getirmeye kararlıydım.

Ellerimi haliya koydum ve ona doğru süründüm.

Kitap Vane’in ellerinde pat diye kapandı ve onun sırtım bir yılan gibi bükülmüş, kığım havadayken beni izlediği düşünceyle dengem sarsıldı.

Belki iyi bir gösteri sunarsam o da katılmak isterdi.

Bu adamlardan ne var ne yok almak, açgözlü bir kraliçe gibi ganimetlerimi toplamak istiyordum.

Pan’e ulaştığımda bacaklarını benim için açtı, ben de aralarına girdim. Ben kemerinin tokasını açıp deriyi tokadan geçirirken bakışları parlak ve tatmin doluydu. Metal şakladı. Pan izliyordu.

Düğmesini açarken aleti pantolonuna dayanmış durumdaydı ve onun şişkinliğini görmek göğsümde bir ateş tutuşturdu.

Fermuarı açtığımda kıyafetlerini aşağı çekiştirdim ve aletini serbest bıraktım.

Doğrulup ağzımı aletin şişmiş başının üzerine yerleştirdiğimde vücudu gerildi, bekliyordu.

Onu elime aldım, her çıkıntıyı, her kabarık damarı ezberleyerek yavaşça sıvazladım.

Dişlerini gıcırdattı.

“Paylaşmak istemiyorum,” dedim ona.

Burun delikleri genişledi.

“Ben koridorun hemen ucundayken seni kucağında buralı bir kızla bulmak istemiyorum. Hem de kucağında *ben* olabileceken.”

Öne doğru eğilip dudaklarımı ondan bir santim uzağa götürdüm ve baştan çıkarıcı bir nefes üfledim. Ağzımın onu saraçağı beklentisiyle aletinin başı zonkladı.

“Söyle, Var Olmayan Kral.”

“Sikimi o küçük ağzına alırsan belki yaparım.”

Biraz daha ilerleyip dilimin ucunu aletinin ıslaklıkla parlayan açıklığının üzerinde gezdirdim.

“Söyle.”

İnledi ve ağzımla buluşma çabasıyla kalçalarını ileri doğru ittirince aletinin köküne indim ve kalın alt tarafını yaladım.

Hızlıca nefes verdi.

Sanırım o da ben de her an ağzıma gömülebileceğini biliyorduk ama oyun, oyundu işte. Ve ben kazanmaya niyetliydim.

Var Olmayan Kral benimdi. Ve bunu ona itiraf ettirecektim.

Onu tekrar dibinden ucuna kadar yalayacakmışım gibi yaptım ama ağzımı hayalet misali neredeyse değecek ama tam olarak temas etmeyecek bir noktada tuttum.

Göğsünden gelen inilti neredeyse hayvaniydi.

“Darling,” dedi.

“Evet?”

Gözleri kapandı ve derin, sakın bir nefes aldım. “Sahip olacağım tek am seninki olacak.” Gözleri tekrar açıldı ve öne eğildi, beni kollarımın altından yakaladığı gibi döndürdü, artık koltukta olan benken dizlerinin üzerinde duran oydu. “Sikimin

yanına yaklaşıp tek ağız senin ağzın.” Elbisemi belime topladı. “Kucağımda güzel bir ödül gibi oturacak tek kız sensin.” Bir parmağını külotuma soktu ve kumaşı kenara çekerek beni ortaya çıkardı. “Özel fahişem gibi davranacağım tek kız sensin.” Öne eğilip ağzını ıslaklığımın hemen üzerine getirdi ve beni kendi silahımla vurdu.

Beklentiyle titredim.

“Bu yeterli mi, Darling?” dedi.

Başımı sertçe sallayarak onayladım. “Evet.”

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi ama bu sadece bir nefes, her şeyden çok bir sataşmaydı ama yine de bende bedenimden fırlama isteği uyandırmıştı.

“Tekrar söyle,” diye emretti.

“Evet, bu yeterli.”

Eklemlerini kasıtlı olarak kadınlığıma, sonra da klitorisime sürterek parmaklarını külotumun dikişinden yukarı kaydırды.

Bunun zevkiyle titredim.

“Evet, ne?”

Lüks deri koltuğa gömüldüm. “Evet... Pan?”

Kadınlığıma tükürdü ve iki parmağını yukarı kaydırarak şişmiş tomurcuğumla buluştu. “Tekrar dene.”

“Evet...” Tekrar aşağı kaydırıp parmaklarını içime soktuğunda keskin bir nefes aldım. “Evet, kralım.”

“Aferin kızıma,” dedi ve sonunda bana istediğim, ihtiyacım olan şeyi verdi – ağzını kadınlığıma dayadı.

Diliyle bana sataşıyor, beni yalıyor ve beceriyordu.

Koltukta kıvrandım ama beni hapsetmişti.

Nefes nefese kaldım ve tavana doğru inledim.

Ağzı dur durak bilmiyordu.

Klitorisimdeki zevk yoğunlaştı ve bir parmak daha ekleyip beni üç parmakla becermeye başladığında boğazımdan tiz bir inilti kaçtı.

Hepsinin beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ve umurumda değildi.

Bir şekilde Pan gösteriyi değiştirmiş, beni hem seyirci hem de oyuncu yapmıştı.

Altında kıvranıyordum. Beni daha sıkı tuttu, dilini ıslak açıklığımdan yukarı kaydırıldı.

“Benim için boşal, Darling,” dedi bacaklarımın arasından. “Ağzıma boşal.”

Çok hızlı nefes alıyordum; başım dönüyor, bedenim ihtiyaç ve arzuyla yanıyordu. Pan klitorisimi yalar ve parmakları beni doldururken zevk dalgası beni vurdu.

Öyle yüksek sesle boşaldım ki uyuyan muhabbet kuşları uyanıp kanat çırparak kaçıştılar.

Elimi Pan’ın saçlarına geçirip onu yönlendirirken orgazm bir deprem gibi her bir kemiğimi sarstı.

Zevk ve verdiği sıcaklıktan başka bir şey kalmamıştı.

Nihayet kendime geldiğimde Peter Pan hâlâ bacaklarımın arasında, ağzı zevk suyumla ıslanmış hâldeyken koltuğa yapışmıştım.

Yavaşça tepemde yükseldi ve omuzları ışığı engellediğinden tek görebildiğim oydu.

“Bizi istiyorsun, Darling ve bize sahipsin ama *benim* kurallarına uyacaksın. Anladın mı?”

Yavaş ve ölçülü birkaç nefes aldım.

“Söyle, Darling.”

“Evet. Tamam. Kurallarına uyacağım.”

“Canın sık istiyorsa, seçebileceğin dört tane var. Dört, işte o kadar.” Ellerini bacaklarıma doladı ve kıcımlı koltuğun kenarına çekti. “Seni başka birine dokunurken yakalarsam hiç mutlu olmam.” Külotum hâlâ kenara çekilmişken açıklığıma yaklaştı.

“Bana anladığını söyle.”

“Anladım.”

Beni doldurdu ve keskin bir nefes verdim. İçimdeki temposu değişti. Daha hızlı. Daha sert. Bacaklarımı yukarı kaldırdı ve içime acımasız darbelerle girmeye devam etti; ben çok ıslaktım ve o çok sertti, sevişirken yüksek bir gıcırdama çıkarıyorduk.

Pan içime girdikçe beni koltuğa gömüyordu. Beni ona aitmişim gibi beceriyordu ve belki de bir açıdan öyleydi.

Belki de onun malıydım.

Belki de bu fikirden nefret etmiyordum.

Pan acımasızdı ve kadınlığım buna dayanabiliyordu.

Dayanmaya devam edecektim çünkü bunda belli bir güç vardı.

Ben de bu güçlü adamların arasında güçlü olmak istiyordum.

Pan sonunda içime boşaldığında tükenmişim, canım biraz yanıyordu ve tatminle parıl parıl parlıyordum.

Ama bir tane daha vardı.

Tatmin edilecek bir alet daha.

Eğer bana izin verirse.

Pan geri çekildi ve üstünü başını topladı, sonra koltukta yanıma çöktü.

Doğrudum ve Vane'in birbiriyle uyumsuz gözlerini üzerimde buldum.

Başını belli belirsiz biçimde iki yana salladı.

Ama ben öyle kolay kolay korkmazdım.

Ayağa kalktım, odayı geçtim; Peter Pan'ın menisi uyluklarımdan damlıyordu.

Vane'in göğsü derin bir nefesle yükseldi.

Kalbim boğazımda düğümlendi.

Vane'in önünde bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm ama bu kez ellerim titriyordu ve ağzım beklentiden kupkuru olmuştu.

Pantolonunun düğmesini açmak için öne uzandım ve Vane menekşe rengi gözü kararırken bileğimi yakaladı.

Dehşet omurgamdan yukarı yükseldi ve saç çizgim boyunca boncuk boncuk ter birikti.

Ciğer dolusu nefes alarak tüylerimi diken diken eden korkuyu bastırmaya çabaladım.

Bunu yapabilirdim. Ona ve dehşetine dayanabilir, ona güçlü olduğumu kanıtlayabilirdim.

Diğer elimle uzandım, ona sahip olmaya kararlıydım.

Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan odanın öbür ucuna uçmuş ve Vane'in eli boğazıma dolanmış bir şekilde duvara yapıştırılmışım.

7. BÖLÜM

WINNIE

Şokun etkisiyle içimdeki hava işe yaramaz bir solukla dışarı fırladı ve Vane beni daha sıkı kavradı, ayaklarımı yerden kesişyle hava kaynağımı hepten kesti ve ben nefes alabilmek için boş yere çırpındım.

Saçları parlak beyaza dönerken Ölüm Gölgesi'nin karanlığı gözlerinin etrafında dalgalanıyordu.

“Vane! Tanrı aşkına!” Pan ve ikizler arkamızdan koşarak geldiler.

Oksijen için mücadele ederken yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordum.

“Bırak onu,” dedi Pan.

Dehşet, karnımın alt kısmında tekrar yükseldi ve bir kırkayak gibi içime doğru ilerledi. Kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyordu.

“Bunu Darling istedi.” Vane'in sesi de bakışlarıyla birlikte değişmişti. Ölüm Gölgesi onu insandan çok iblise dönüştürdüğünden sesi gürleyerek etrafımızda yankılandı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Buna hazırlıklı değildim.

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Şşşt,” diye mırıldandı. “Gözyaşlarını gerçekten acı verdiği zamanlara sakla.”

Gözlerim yuvalarından fırladı.

İkizler etrafımızda dolanırken Pan, “Lütfen bırak onu,” dedi.

“Bunu istediğini sanıyor,” diye devam etti Vane. “Bırak da ona neden istememesi gerektiğini kanıtlayayım.”

Ciğerlerimde hava olsaydı çığlık atıyor olurum.

Elimi Vane’in bileğine doladım, diğer elim kavrayışının üzerinde çırpınıyordu. Havaya ihtiyacım vardı. Havaya ihtiyacım vardı. Bir çeşit rahatlamaya.

Siktir.

Belki de hiçbir şey bilmeyen aptal kızın tekiydim.

Pan tekrar, “Vane,” dedi, o esnada da ikizler atıldı.

Vane beni bıraktığında yere düştüm. Dört ayak üstünde nefes almaya çalışıyordum.

İkizler Vane’in kollarından tutup onu geri çektiler. Vane mücadele etti ve Bash’in boğazını sıkarak onu bir hiçmiş gibi kenara fırlattı. Sırada Kas vardı ve o da göğsünün tam ortasına bir tekme yedi. Havada uçup Var Olmayan Ülke Ağacı’nın gövdesine çarpınca dallar darbenin etkisiyle sallandı.

Ardımdan Vane, Pan’e döndü.

Pan ellerini kaldırdı. “Kendine gel,” dedi.

Vane ona doğru ilerledi.

“Tanrı aşkına, Vane.”

Ciğerlerimi oksijenle doldurdum ve sonra sırtımı duvara dayayarak doğrulmak için destek aldım.

Konuşmaya çalıştığımda sesim cılız ve pürüzlü çıktı. “Vane,” demeye çalıştım.

“O bizim, değil mi?” dedi Vane, sesi hâlâ korkunç derecede kötücüldü.

“Gölgeyi nasıl kontrol edeceğini çözmen lazım,” dedi Pan, hâlâ geri çekiliyordu. “Yoksa hepimiz öleceğiz.”

“Ben gölgeyim.” Vane, Pan’le arasındaki mesafeyi kapadı. “Onu kontrol etmeme gerek yok.”

“Var, ya yaparsın ya da seni adana geri yollarım.”

Vane ileri atıldı. Pan eğildi. Vane yumruğunu tekrar savurdu ve Pan'in çenesine denk getirdi. Pan geriye doğru sendeleyince Vane boşluğu değerlendirerek onu kolundan yakaladı.

Vane'in dokunuşundan karanlık tomurcuklandı, Pan'in dövmelerinin üzerine yayıldı ve derisine mürekkepten daha derin işledi.

O da neydi öyle?

Karanlık gitgide yayılıyor ve Pan'in boğazının solgun derisini yavaş yavaş çürütüyordu.

"Neler oluyor?" dedim hırıltılı sesimle. "Kas? Neler oluyor?"

Kas gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. "Eğer durmazsa onu öldürecek."

Mürekkep karası filizler Pan'in çenesinin kıvrımına doğru uzandı ve dudaklarını siyaha boyadı.

"Ne yapacağız?"

Bash kaşlarını çattı. "Sikeyim, bilmiyorum. Pan dışında kimse Vane'e karşı duramaz."

Karanlık onu santim santim tüketirken Pan dişlerini sıktı. "Vane... Tanrı aşkına." Nefes alamadığı sesinden belliydi ama Vane vazgeçme belirtisi göstermedi.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedim.

Peter Pan ölemezdi.

"Vane!" diye bağırdım.

Hafifçe döndü, çene hattı omuz başının hizasına geldi.

"Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin."

"*Darling*," dedi Kas tıslayarak. "Ne halt ediyorsun?"

Ona zarar vermek istemediğimi kanıtlamak için kollarımı açarak yaklaştım.

Vane, Pan'i bırakınca karanlık hemen geri çekildi ve Pan ellerini göğsünde kavuşturarak iki büklüm kaldı.

Ölüm Gölgesi bana döndü ve dehşet geri geldi.

Avını takip eden bir avcı gibi yavaş, kasıtlı adımlarla beni takip ediyordu.

Duvara geriledim, çıplak ayağımla bir cam parçasına basınca ani acıyla dişlerimin arasından nefes aldım.

Bu, dertlerimin en küçüğüydü. Yaraya daha sonra bakabildim.

Ama Vane'in bakışları yerde, bıraktığım kanlı ayak izinde gezindi.

Acı keskin ve yoğundu ama daha önce çekmediğim bir şey değildi.

Kan yayılır ve acı sinirlerimi zonklatırken başka bir şey daha fark ettim.

Dehşet kanla birlikte akıp gitmişti.

Vane bana dik dik bakarken saçlarındaki beyaz kayboldu.

Ayağımdaki hafif sızıyla nefes aldım.

Vane'in gözleri normal siyah ve menekşe rengine döndü ama öfkeden hâlâ çenesini kasıyordu.

Odanın enerjisi değişmişti. Okyanusun çalkalanmasının ve gökyüzünün gürlemesinin kesildiği fırtınadan sonraki sessizlikti bu.

Vane omuzlarını geriye atıp uzun, derin bir nefes alarak, "Bunu bir daha asla yapma," dedi ve sonra merdivenden inip evden çıktı.

8. BÖLÜM

PETER PAN

Aceleyle Darling'in yanına gidip onu omzuma yasladım ve baldırını dürttüm. "Yukarı kaldır," diye emrettim ve o da emredileni yaptı.

Ayağının kemerinde fena bir kesik vardı.

"Kas," dedim.

"Hallediyorum." Koridorda kayboldu.

Bash barın arkasındaki dolaplardan birini açtı ve bir havlu getirip bana uzattı.

"Bana tutun, Darling," dedim ve kolunu boynuma doladığında onu kolayca kaldırdım. Onu kanepeye taşıdım ve kanyan ayağını kucağıma yerleştirebilmek için köşeye oturttum. Islak kızılık pantolonuma sızmaya başlamıştı bile.

Kas bir ilkyardım çantası, bir iğne ve iplikle geri döndü.

"O kadar da kötü değil!" diye itiraz etti Darling ve ayağını geri çekmeye çabaladı.

Onu sıkıca tutum. "Karşı koyma," dedim. "Yaran açık. Dikiş atarsak daha çabuk iyileşir."

Yastığa yaslandı. "Bıçaklara dayanabilirim. İğnelere... pek değil."

Ona baktım ve güzel yeşil gözlerinde dehşetin izlerini gördüm. İnanmak istediğimizden daha güçlüydü, evet ama hepimiz bir şeylerden korkuyorduk işte.

Kısa bir süre önce en çok korktuğum şey adayı kaybetmektir.

Darling'in kokusu hâlâ üzerimdeyken ve kanı kıyafetlerimi ıslatırken, o korku gözlerimin önünde şekil değiştirdi.

Kanadığını ve Vane'in onu duvara bastırıldığı yerde, boğazının etrafında çiçek açmaya başlayan morlukları görmek...

İçim buruldu ve onu bırakmak istemedim.

Onun da gölgem gibi ortadan kaybolarak geceye karışmasını ve beni bir başıma, elinde kıvranan karanlıktan ve bir zamanlar kalbinin olduğu yerde iltihaplı bir yaradan başka bir şey kalmamış, içi boş bir adam olarak bırakmasını istemiyordum.

İçim buz gibiydi. Isınmak istiyordum.

Masanın üzerindeki burbon şişesine parmaklarımı şıklattım ve Kas, bezi ıslatabilmem için onu bana getirdi. Bezi Darling'in ayağına bastırduğimde tıslayıp ellerimin arasında çırpındı.

"Kıpırdama."

"Acıyor."

"Vane'in sana istediğini yapmasına izin verecektin ama şimdi birazcık alkolden mi şikâyet ediyorsun?"

Haklı olduğumu bildiği için homurdandı.

Bash iğneyi çakmağın alevinde gezdirirken, "Karanlık Olan sorununu ele almamız gerekiyor," dedi.

"Teker teker."

Görünüşe göre yeni mantramız buydu.

Kan temizlendikten sonra kesiğe daha iyi bakabildim. Yaklaşık sekiz santimdi ve hâlâ kanıyordu. Darling'in dünyasında bu tür şeyler için anestezi vardı. Buradaysa Fae prenslerimiz.

Bash iğneyi uzatırken, "Ağrısı için ona bir şey verin," dedim.

"Arkana yaslan, Darling," diye emretti Kas.

Darling hepimize şüpheci bir bakış attı.

"Seni adını unutturana kadar becermemize izin veriyorsun da yaralandığında sana bakamayacak mıyız?" dedim. Yaralı bir orman yaratığı gibi titrek ve endişeli görünmesi hoşuma gitmemişti. "Lütfen Darling," diye ekledim. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Gözleri yaşlarla doldu, sanırım hayatında hiç nazik bir el görmemişti. Acımasız olabilir, onu becerebilir ve ona fahişem gibi davranabilirdim. Ama yaralandığında onunla ilgilenecektim ve o da buna boyun eğecekti. Ona benden her ikisini de alabileceğini kanıtlayacaktım.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona ihanet etmeyecektim.

Sonunda yerleşti ve minderlere yaslandı. Kas'le başımla işaret ettim.

Saniyeler içinde Darling rahatlayarak iç çekti. Onu bir illüzyonla sarmaladığını anlamak için görmeme gerek yoktu. Fae büyüsü görmekle olduğu kadar hissetmekle de ilgiliydi.

“İyi mi?” diye sordum Kas'le.

Başıyla onayladı. “Bir süreliğine iyi olmalı.”

İğneyi etine batırdım ve yarayı kapamaya başladım. Neredeyse fark etmedi bile.

Bash önümdeki sehpanın kenarına oturup çalışmamı izlerken, “Neredeyse seni öldürüyordu,” dedi.

“Evet ama yapmadı.”

“Sadece Darling dikkatini dağıttığı için.”

Yaranın yarısını dikmiştim bile ve her geçen saniye daha da küçülüyordu. Sürekli korsanların tehdidi altında olduğunuzda yaralarla ilgilenme konusunda hızla uzmanlaşıyordunuz. “Sadece dengesini bulması gerekiyor,” dedim ama bunun saçmalık olduğunu ben bile biliyordum. Vane yıllardır Var Olmayan Ülke'deydi. Ölüm Gölgesi'yse daha da uzun süredir ondaydı. Bir denge bulacak olsaydı, şimdiye kadar bulmuş olurdu.

“Gölgeni geri alırsan,” diye başladı Kas, “onu kontrol edebileceğini düşünüyor musun?”

“Söylemesi zor.”

Şüpheli. Belki.

Belki de bu fikri aklımdan geçirdiğim için bile aptalın tekiydim.

Yara kapandıktan sonra düğüm attım ve iğneyi Kase verdim. Bash gazlı bez, bant ve düzenli olarak yaptığı peri merhemi kutusuyla bekliyordu. Kapağı zaten açık olduğundan bir parmağımı içine daldırdım. Merhem, Var Olmayan Ülke toprağı gibi kokuyordu.

Yaraya hafifçe sürdükten sonra gazlı bezi etrafına sarıp bantladım.

“İllüzyon bir süre devam etsin,” dedim onlara. “Bırakın dirlensin.”

Darling her neredeyse, bizden ve çatı katından çok uzaktaydı. Ki bu da iyi bir şeydi.

Zihnimde ikizlerin onun ağzını becerdiği görüntüler canlanınca sertleştım.

Tanrım, kullanılmasını izlemeye bayılıyordum.

Ama sadece en güvendiğim kişiler tarafından. Diğer piçlerin ona aynı havayı soluyacak kadar bile yaklaşmasına izin vermezdim.

Vane bir konuda haklıydı: Darling benimle nasıl oynayacağını biliyordu.

Başkasının ona elini sürdüğünü düşünmek bile gidip birilerinin kemiklerini kırmak istememe sebep oluyordu.

Kanepeye yayılmış hâline baktım, bacakları hâlâ kucağımdaydı. Teni ellerimin altında sıcak ve yumuşaktı. Keşke onun yanına kıvrılabilseydim. Keşke onu kendime doğru çekebilseydim.

Her ikisi için de duyduğum dürtü yabancı ve uygunsuzdu.

Genelde bölgeme karşı böyle korumacı değildim. Hatta genelde zahmet edip de umursamazdım. Ama onun solgun teninin her santimi, fethetmek ve benim yapmak istediğim bir bölgeydi.

Onu tekrar becermeden, onu gereğinden fazla kullanmadan önce buradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

Yavaşça bacaklarının altından sıyrıldım ve kanepenin arkasındaki battaniyelerden birini çekip minik bedeninin üzerine örttüm. Sıcaklığın içine kıvrıldı ve bir tutam saçını kenara ittiğimde mırıldandı.

Yine kasıldım ama çok farklı bir nedenden dolayı.

“Geri döneceğim,” dedim ikizlere. “Ona göz kulak olun. Lütfen.”

“Elbette,” dedi Kas.

“O senin olduğu kadar bizim de kızımız,” diye karşılık verdi Bash. “Ona göz kulak olmamızı söylemek zorunda değilsin.”

Fae prensleri sınırlarını eskisinden fazla zorluyordu.

Teker teker.

Karanlık Olan’ı aramaya çıkmadan önce onlara başımla hızlıca bir selam verdim.

Vane’i lagünün kıyısı boyunca Marooner Kayası’na doğru yürürken buldum.

Turkuaz suyun ruhları yüzeye çıkıyordu; eller, yüzler ve çırpanan kuyruklar. Ona yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Gölgesi Var Olmayan Ülke’den olmayabilirdi ama büyü, kökeni ne olursa olsun büyüü severdi.

Arkasında olmama ve sesimi çıkarmamama rağmen, “Benimle uğraşma,” diye seslendi.

“Bir şey demedim ki.”

“Düşündüğünü duyabiliyorum.”

“Hayır, duyamıyorsun.”

“O zaman düşündüğünü hissedebiliyorum.”

Sigarasından bir nefes çekerken duman omzunun üzerinden kıvrıldı.

Ona yetişebilmek için hızımı artırdım. Gölün kumu çıplak ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Var Olmayan Ülke'nin toprağına dokunurken kendimi hep daha iyi hissetmişimdir. O beni tanırdı, ben de onu.

Büyü, büyüüyü sever.

Keşke benimkilerin hepsi bende olsaydı.

İşlerin hiçbirisi olması gerektiği gibi gitmemiştir.

"Gitgide kötüleşiyor," diye itiraf etti Vane, ona yetiştiğimde.

"Peki çözüm ne?" diye sordum çünkü eyleme odaklanmak duygulara odaklanmaktan her zaman daha iyiydi.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı, sigarasından bir nefes daha çekip dumanını üfledi. "Gölgeyi ele geçirmem bir amaç uğrunaydı. İntikamımın ötesinde bir planım hiç olmadı." Sağlam gözüyle bana baktı. "Kendi topraklarına dönmek istiyor. Bunu hissedebiliyorum."

Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştım. "Yani ona istediğini verecek misin?"

"O yere geri dönmek istemiyorum."

Rahatladım.

Tinkerbelle bir zamanlar en iyi arkadaşımdı. Onu öldürmek içimde bir boşluk bırakmıştı. Vane bu boşluğu doldursa da her zaman bir geçicilik parıltısı vardı. Gitmesi gerekeceğini hep biliyordum. Bir gölge toprağına aittir, ona sahip olan adama değil.

Gidecekse de bunun daha sonra olmasını umuyordum sadece. Çok, çok daha sonra.

"Geri verebilirsin," dedim. "Adandan birine verebilirsin."

Tekrar bana baktı. "Eğer ima ettiğin buysa, Var Olmayan Ülke'nin Ölüm Gölgesi'ne sahip çıkmayacağım."

Güldüm. "Böyle kesin konuşma."

"Pislik herif. Aklından geçenin bu olduğunu biliyordum."

"Vane..."

“Hayır. Eğer *bu* gölgeden kurtulursam, beni yok eden ve tüketen bir hastalığın yükünü üzerimden atmış olacağım.” Siyah gözünü işaret etti. “Şu anda yüzeyin altında lagün ruhları gibi yüzdüğünü hissedebiliyorum. Ama onlardan farklı olarak benimki, sikini ıslak amcıklarına gömerken güzel küçük kızların ağlamasını izlemek istiyor.”

Kendi sözlerinden ürperdi.

Herhangi bir kızdan bahsetmiyordu.

Sigarası bittiğinde onu lagüne attı ve közü söndü. Büyü onu tamamen yok etti. Sanki hiç olmamış gibi.

“İyi o zaman,” dedim. “Gölgeden kurtul ve eski hâlin ol. Ondan daha büyük bir gücün olmalı, aksi takdirde onu sahiplenemezdin.”

Bana dik dik baktı. Bu hiç konuşmadığımız ama hep merak ettiğim bir konuydu. Sıradan bir adam bir gölge üzerinde hak iddia edemezdi.

Sınırı burada çizerek başını iki yana salladı. Sırlarını ortaya çıkarmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama kesinlikle denemeye değerdi.

“Ne kadar zamanın olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bu boktan gösteriyi atlatacak kadar uzun sanırım.”

“Pekâlâ. O zaman birkaç iyiliğe ihtiyacım var.”

Bana ihtiyatla baktı. “Neden bu iyiliklerden nefret edeceğimi hissediyorum?”

Onu duymazdan geldim. “İlk iyilik olarak Hook’a gidip topraklarına girmek için ondan izin almanı istiyorum.”

“Peki ona ne sebep sunacağım?”

“Ona Kayıp Çocuklar’dan birini kaybettiğimi söyle. Bu bize biraz zaman kazandırır.”

“Peki ya ikincisi?”

Tereddüt ettim çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum ve ben de hoşlandığımdan tam olarak emin değildim. Ama Vane ne demişti? Bu, amaca yönelik bir araçtı.

“Kardeşini buraya çağdırmaya ne dersin?” diye sordum.

“Ne sikime? Gerçekten o arı kovanına çomak sokmamı mı istiyorsun?”

“Hadi ama, Vane. Kardeşinin senden başka kimseyi kayırmadığını biliyorsun.”

Homurdandı. “Onunla yıllardır konuşmadım. En son bize yardım ettiğinden beri.”

“İşte bu yüzden ona tekrar ihtiyacım var. Onu bir sigorta poliçesi gibi düşünün. Bir B planı.”

“B planı olarak kardeşimi çağdıramazsın. Ayrıca geçen sefer adil bir alışverişti. Şimdi ona teklif edecek neyin var?”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama Vane beni herkesten iyi tanıyordu. Gözlerimin içine baktı ve gözlerini kıstı. “Ah, anlıyorum, pislik herif. Bir sırrın var. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Çok *uzun* zamandır bir şey saklıyordum. İşime yarayan bir şey değildi ama şimdi istediğimi elde etmemi sağlayacaksa, esas değerinin iki katına çıkabileceğini düşünüyordum.

“Wendy Darling asla evine gitmedi.”

“Ha siktir oradan.”

Hiçbir şey söylemedim. Bana doğru birkaç adım attı. “Nereye gitti?”

“Onu geri götürmek istiyordum. Yolculuk planlandığı gibi gitmedi. Ve yolda bir yerlerde yanlış bir dönüş yaptım.”

Vane başını yana eğdi. “Ve?”

“Ve kendimizi Ebedi Ülke’de bulduk.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Ve onu orada mı bıraktın?”

“Daha çok azat ettim diyelim.”

“Lanet olsun.” Vane etrafında minik bir çember çizdi ve yüzünü sıvazladı. “Bunu neden yaptın?”

“Artık işime yaramıyordu.”

“Pan!”

“Suçluluk duymamı sağlamaya çalışma. Elin boş kalır. Gerçek şu ki, onun nerede olduğunu biliyorum ve sanırım kardeşin onun ölümlü topraklarında değil de buralarda olduğunu öğrendiğinde, o da bilmek isteyecektir.”

“Seni öldürecek. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Alaycı bir tavırla güldüm ve sigaramı yaktım, nefesimi vermeden önce dumanın ciğerlerimde yanmasına izin verdim. “Kardeşin konusunda endişelenmiyorum.”

“Her zaman ukala bir orospu çocuğusun, değil mi?”

“Evet.” Ona gülümsedim.

Başını iki yana sallayıp tekrar yürümeye başladı. “Peki kardeşime Var Olmayan Ülke’ye dönmesi için ne sebep sunacağım?”

“Ona Kaptan Hook konusunda yardıma ihtiyacımız olduğunu söyle.”

“Önünde iki havuç sallandırıyoruz, öyle mi?”

“Bir kralın heybesinde her zaman havuç olmalıdır.”

“Bence bu kötü bir fikir.”

“İyi fikirlerin çoğu kötü fikirler olarak başlar.”

Yürümeye devam etti. “Seni buna karşı uyarıyorum. Bekle. Üzerine düşün. İhtiyaç olursa onu çabucak bulabileceğime eminim.”

“Vane...”

“Bekle,” dedi tekrar ve durdu. “Sana yalvarıyorum.”

İstediğimi elde etmek için zorlamayacağım çok az insan vardı. Vane de onlardan biriydi.

“Tamam.”

Cevabımla tatmin olan Vane tekrar yola koyuldu ve çok geçmeden Marooner Kayası’nın dibine ulaştık. Vane başını kaldırıp ay ışığının parıltısıyla aydınlanan uçuruma baktı. Ardına düştüğümde nereye gittiğini biliyordum. Gergin olduğunda sakinleşmesine yardımcı olması için iki şeyi yapmayı severdi: uçmak ve lagünde yüzmek.

Şu anda derin düşüncelere dalmış olsa da bir şeyler söylemek istediğini anlayabiliyordum. Sabırlı bir adam değildim ama ona biraz zaman verdim.

“Onu kırmak istedin,” diye tahmin yürüttüm. “Ama yapmadın.”

İç çekti. “Yapacağım gerçi. Eğer bana izin verirse.”

“Hayır, yapmayacaksın. Ama ona teslim olacaksın.”

Bana dik dik baktı. “Bu bir emir mi?”

“Bir öngörü.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ona teslim olacaksın çünkü başka seçeneğin yok ve bunu istiyorsun.”

Başını iki yana salladı ve Marooner Kayası’nın düz cephesinde tırmanmaya başladı. “Sinirimi bozuyor ve ondan nefret ediyorum.”

Peşinden gittim. “Onu *istemek* sinirini bozuyor. Ve *nefret*, *sevgiden* sadece bir santim uzakta. Aradaki çizgi inanılmaz derecede ince.”

Tepe dikleştikçe tırmanmaya devam etti. “Onun benden ne sikim istediğini bilmiyorum.”

“O zaman sor ona.”

“Sanki sen ona ne istediğini hiç sordun da.”

“Ben bir kralım. Ben sormam, söylerim. Ve onun böyle yapmama ihtiyacı var, bu yüzden de ona bunu veriyorum. Senden istediği şey farklı olacaktır ve ondan veremeyeceği bir şey almadan önce bunun ne olduğunu çözmen lazım.”

Bir şey demedi, bu da bana haklı olduğumu kabul ettiğini gösterdi. Çünkü elbette haklıydım. Ben her zaman haklıyım.

“Peki ya ikizler?” dedi omzunun üzerinden. “Onlardan ne alıyor?”

“O şerefsizlerden ne aldığını biliyorsam ne olayım.”

Rüzgâr esip saçlarını dağıtırken yarı yolda durdu. “Ne olduğunu biliyorum.”

“Söyle o zaman.”

“İkizler onunla hiç kimsenin ilgilenmediği şekilde ilgileniyor.”

Başımla onayladım ve aşağıdaki lagüne baktım. Bu noktadan bakıldığında su, karanlık ve kıvrımlı ormanın içine yerleştirilmiş parlak bir mücevher gibi görünüyordu. Şimdiye gölgeleme kavuşmuş olacağımı ve böylece lagündeki ruhları, ormandaki kurtları, havadaki enerjiyi ve yaşamla titreşen toprağı bir kez daha hissedebileceğimi düşünmüştüm.

İçimde hâlâ bir boşluk vardı ve kendimi bomboş hissediyordum.

Bir şüphe tohumu kök saldı ama onu çabucak kovdum.

“Bu da halletmemiz gereken başka bir sorun,” dedi Vane. “İkizler.”

“Biliyorum.”

“Onlar kral olmak için yaratılmış.”

“Evet, bunu ben de biliyorum.”

“Ve şu anda adada başıboş iki gölge var.”

Fae prenslerine güveniyor muydum? Beni her zaman dinlemişlerdi, sürgün edilmeden önce bile. Bir zamanlar Fae sarayının müttefikiydim. Kazandıklarımızı çalmak için kıyılarımıza gelen korsanlara karşı aynı cephede savaşıyorduk.

Ama sonra Tink bana düşman olmuştu ve Fae Kralı da onun izinden gitmişti. Tilly her zaman müttefikimmişiz gibi davranmıştı ve bazen ona inanmıştım bile. Belli ki aptalın tekiydim.

Prensler evlerine hasret ve kanatlarına çaresizce muhtaçtılar.

Bana sırtlarını dönecek kadar mı?

Hain olduklarını düşünmüyordum ama daha önce de kandırılmıştım. Kardeşim gibi sevdiğim, neyim varsa verdiğim anneleri tarafından kandırılmıştım. Anlaşılan o ki, elimdekiler yeterli değilmiş.

Teker teker.

Keşke daha az sorunum olsaydı.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

9. BÖLÜM

WINNIE

Serin gece havası şakağımdaki ince tüyleri havalandırıp gıdıkladığında gerçeğe döndüm. Sallanıyordum, ipler gıcırıyordu. Biraz sağımda hemen okyanus vardı. O kadar yakındı ki açıkta kalan tenimde serpintilerin nemini hissedebiliyordum, dilimin ucunda tuzun tadını alabiliyordum.

“Bizimle misin, Darling?” Kas’ın sesi arkamda gürlledi ve su kenarındaki halat hamaklarda, altımda beni kendisine yaslamış Kas’le olduğumu fark etmem bir saniyemi aldı.

O sıcak, sağlam ve gerçektir.

Elini kaldırdı ve parmaklarını nazikçe saçlarımdan geçirdi.

“Buradayım,” diye mırıldandım, sesim hâlâ uykudan boğuktu.

Uyuyor muydum?

Hatırlayamadım ama yaşadığım son zaman dilimi kafamda bulanıktı.

Neler olduğunu bana hatırlatan şey ayağımdaki hafif ağrıydı.

Vane. Kesik. Pan beni dikerken acımı hafifletmek için beni illüzyonla sarmalayan ikizler.

“Neden hamaktayız?” diye sordum sallanırken.

“Temiz hava sana iyi gelecek,” dedi Bash ikinci hamaktan.

“Ve evin içi basmaya başlamıştı. Burası çok daha serin.”

Biraz fazla serindi. Kas bana sarılmasaydı tüylerim diken diken olurdu. Böyle bile bacaklarım üşümüştü, ben de bacaklarımı onunkilere dolayarak pozisyonumu değiştirdim. Her zamanki gibi şort giymişti, bu yüzden sıcaklığı yakın ve ânında yatıştırıcıydı.

Onun kollarında mutluydum. Memnundum.

“Pan ile Vane?” diye sordum ve aya baktım.

“Pan, Vane’e bakmaya gitti,” diye yanıtladı Bash. “İyi olduklarına eminim.”

Vane’in bana boyun eğdirdiği, elini boğazıma doladığı bir an gözümün önüne geldi ve kasıldım, iç bacaklarımdaki kaslar gerildi.

Ayağım kesik yüzünden acıyordu ama boğazım daha da kötü zonkluyordu. Morardığına emindim. Vane arzularına boyun eğmek istemişti. Kapkara gözlerinde bunu görmüştüm.

Peki neden yapmamıştı? Yapmadığına memnun muydum? Yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım?

Memnun olmalıydım.

Memnun olmalıydım.

Değil mi?

“Nasılsın, Darling?” diye sordu Kas ve parmaklarıyla ön kolumu gıdıkladı. Onun ilgisinin altında titredim.

Şu anda hissettiğim duygu bana, dünyanın karanlık ve soğuk olduğu ancak elinizde bir fincan sıcak çikolata ve omuzlarınıza sarılmış bir battaniyeyle şömine başında oturan erken kış sabahlarını hatırlatıyordu.

Bunu hayatımda sadece bir kez yaşamıştım ve en canlı anım buydu çünkü canımı yakacak kadar iyi hissettirmişti.

“İyiyim,” diye cevap verdim.

“Vane sana öyle saldırmamalıydı,” dedi Bash.

“Sorun değil. Gerçekten.”

Kas saçlarıma doğru iç çekti. “Hayır, sorun.”

Çocukların arasındaki çizgileri görmeye başlamıştım. Pan ve Vane birbirlerine çok benziyordu. İkisi de acımasız, affetmez ve aşırı vahşiydi.

İkizler daha merhametliydi ancak zevk aldıkları için bilerek şeytanlık yapıyorlardı.

Hepsini farklı nedenlerle, farklı şekillerde seviyordum.

Ve evet, Vane'i bile.

Bütün acımasızlığıyla Karanlık Olan'ı bile.

Sonunda onu tamamen kendime aldığım da, bunun öyle hemen unutamayacağım bir olay olacağını adım gibi biliyordum.

Küçük koruluğumuzun ötesinde, ayak seslerinin patıkaya düşmüş birkaç dalı kırdığını duydum. İkizler endişeli görünmüyordu, ben de takmadım.

Birkaç saniye sonra Cherry çıkageldi.

"Selam," dedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bash.

"Bir süredir görüşemedik. Her şey yolunda mı?"

Kas altımda gerildi.

Belki de detayları öğrenme peşindeydi? Açıkçası Cherry'nin hikâyesini bilmiyordum ama kesinlikle merak ediyordum. Hiçbirinin onu burada istemediği izlenimini edinmiştim ancak çevrelerindeki insanların hayatları zerre umurlarında olmamasına rağmen onu başlarından bir türlü atamıyorlardı.

Neden acaba?

"Pan'ın bağırdığını duydum," diye devam etti. "Sonra da kırık camları gördüm. Ne oldu?"

"Pan'ın gö-" diye başladım ama Bash sözümü kesti.

"Gözü döndü. Nasıl olduğunu bilirsin."

Cherry kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. Bilmem gerekenden fazlasını biliyormuşum gibi görünmemeye çalıştım.

"Winnie?" dedi.

"Ben öylesine takılıyorum," diye mırıldandım.

Kas'ın eli koluma dolandı ve beni takdir eden bir şekilde sıktı.

Yani onun neler olduğunu bilmesini istemiyorlar mıydı?

"Vane nerede?" diye sordu Cherry sonra, sesini kasıtlı olarak aynı seviyede tutarak.

Bash elini kaldırdı ve parmağıyla gökyüzünü işaret etti.

Cherry sahile doğru birkaç adım attı ama sonra durdu ve bakışlarını bulutlara dikti.

“O ne ya-” Ve işte o zaman onu gördüm, bulutların arasından uçan karanlık bir şekil.

“Vane mi o?” Kendimi Kas’ten kurtarıırken hamak sertçe sallandı.

“Tanrım,” dedi Kas ve bizi sabitlemek için ayaklarını hızla kuma indirdi. “Bir dahaki sefere beni uyar, Darling.”

“Pardon.” Halat hamaktan atlayıp aceleyle sahile, Cherry’nin yanına gittim.

“İnanılmaz, değil mi?” dedi gözlerini bulutların arasına dalıp çıkan karanlık figürden hiç ayırmadan.

“Bu gerçekten o mu?” diye sordum.

“Hı-hı. Kraliyet Faeleri dışında adada uçabilen tek kişi o.”

Onun çevik uçuşu, dalışa geçip dönmesi ve sonra uzun, poduk bir bulutun içinde kaybolup diğer taraftan fırlaması beni büyülemişti.

“Ne zaman sinirlense uçar,” diye açıkladı Cherry, sesinden gurur akıyordu. Benim bilmediğim bir şey biliyordu ve bunu yüzüme seve seve vuruyordu.

“Uçabilseydim, bunu yapmak için her türlü bahaneyi kullanırdım.”

İkizler sahilde bize katılıp iki yanımıza geçtiler. Onlar da Vane’i izliyordu ama Bash’in yüzünde farklı bir duygu yakaladım: *Kıskançlık*.

Bir zamanlar kanatları vardı. Tıpkı kız kardeşleri gibi. Nasıl kaybettiklerini bilmiyordum ama bunun onlara bir şeye mal olduğunu görebiliyordum.

Her iki çocuk da üstsüzdü, çizgi dövmeleri koyu tenlerinde göze çarpıyordu. Ama arkaya eğilip omuzlarını incelediğimde orada kanat izi olmadığını gördüm. Yara izi ya da çıkıntı yoktu. Bir zamanlar peri kanatlarına sahip olduklarına ve Vane gibi uçabildiklerine dair hiçbir ipucu yoktu.

Kıyıda birkaç martı cıglık attı ama hâlâ pürdikkat Vane'e kitlenmiştik.

Dolunayın önünden hızla geçti, sonra sırtüstü döndü. Vücudu gevşedi ve düşmeye başladı.

"Hey," dedim ve öne doğru bir adım attım. "Bu normal mi? Bunu yapması normal mi?"

Düşerken kolları ve bacakları açıldı.

Yere yaklaştıkça daha da hızlı düşüyordu sanki.

"Kas? Bash? Bir şey yapıyor olması gerekmiyor mu?"

Kas kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Sadece izle, Darling."

Vane düştükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, yer onu karşılamak için hızla yükseliyordu sanki. Nefesimi tuttum. Ne halt ediyordu bu? Eğer yere çarparsa...

Son saniyede döndü ve roket gibi havalanarak tekrar yukarı fırladı.

Hızla nefes verdim. "Kahrolası."

"İzlediğimizi biliyordu," dedi Cherry, sesi hafifçe titriyordu. "Sadece gösteriş yapıyordu."

Bash güldü. "Senin için belki. Ben Karanlık Olan'a azmıyorum."

Yanımdaki Cherry'ye bakarken gözlerindeki ışıltıyı fark etmemek imkânsızdı. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, Vane'i izliyordu ve aniden onu kıskanıverdim. O, onunla olmuştu. Ben olamamıştım.

Vane bir kez daha yere doğru dalışa geçti ancak bu kez kontrol çok net ondaydı ve on metre ötemize yumuşak bir iniş yaptı.

Sahilin yukarısına doğru ilerlerken karanlık bir figürden ibaretti.

Cherry'nin başı dönmüştü.

Vane ay ışığının altına geldiğinde yanakları kızarmış, saçları rüzgârda dağılmıştı. Her nasılsa, hiç olmadığı kadar seksiydi.

Belki de rahat görüldüğü içindi. Hatta mutlu.

Ve sonra ağzını açtı. “Hepiniz ne sikime bakıyorsunuz?”

“Sanki bilmiyorsun,” dedi Bash ve arkasını dönüp hamağına geri çıktı.

“Bu harikaydı.” Cherry yerinde zıplıyordu. “Kesinlikle inanılmazdı.”

Vane elini saçlarından geçirerek geriye taradı. “Senin için bir işim var, Cherry.”

“Tamam! Tabii. Nedir?”

Yanımızdan geçip gitti ve bana bakmadı bile, içim buruldu.

“Kardeşinle konuşmam gerek,” dedi, “ve seni de yanımda istiyorum.”

Cherry’nin süngüsü düştü. “Yapmasam olma–”

“Bu bir teklif değildi,” dedi omzunun üzerinden. “On beş dakikaya gidiyoruz.”

“Bekle...” Cherry’nin yanma sokuldum. “Kardeşin kim ki?”

Vane’in tepeden eve doğru ilerleyişini izlerken bütün heyecanı uçup gitmişti.

“Hook,” dedi, kelimeleri biraz acı doluydu. “Kaptan James Hook.”

10. BÖLÜM

CHERRY

Adanın James'e ait olan tarafına dönmek istemiyordum ama Vane'in tamamen bana kalması fırsatını asla kaçırmazdım.

Hazırlanmam için bana on beş dakika vermişti, bu yüzden bu dakikaların her birini sevimli ve baştan çıkarıcı görüldüğünden emin olmak için harcayacaktım.

Kardeşim beni Pan ve Kayıp Çocuklar'a verdiğinde, beni hapsettikleri küçük odada günlerce hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım. Ana kattaki koridorlardan birinin sonundaydı. Çatı katından çok çok uzakta. Bu birkaç yıl önceydi. Sanki bir ömür önce gibi geliyordu. Sanki hep burada, Pan'in evindeydim, Kayıp Çocuklar'ın arasındaki tek kızdım.

Şey... Winnie gelene kadar.

Darling'den nefret ederim sanmıştım ama öyle olmamıştı. Ama ondan hoşlanmıyordum da.

Ona sahip olmak için çocukların elleri ayakları birbirine dolaşmıştı. Neden bilmiyordum. Memeleri benimkiler kadar büyük değildi ve sıska bir şeydi.

Ama iyi biriydi. Hakkını vermek lazım.

Vane için onunla rekabet etmek istemiyordum sadece. Son birkaç yılımı onun dikkatini çekmeye çalışarak geçirmiştim. Bir ayaklarına kapanıp bastığı yeri öpmediğim kalmıştı.

İzin verse onu da yapardım.

Ama sonra... nihayet pes etmişti.

Hatırladıkça ürperiyordum.

Vane'le olabileceksem onun en kötü hâline bile vardım.

Şeyden sonra vücudum hâlâ ağrıyordu... Düzüş diyebilirdim ancak. Bu yetersiz kalsa bile.

Bacaklarımın arası hâlâ ağrıyordu ve her yerim mosmordu. Elbette onları gururla taşıyordum.

Tenimde ellerinin izleri vardı. Daha yeni Winnie Darling'in boğazında onu kızdırdığı için bir çürük oluşmuştu.

Odamda, Darlington'daki bir butikten kendi paramla aldığım en iyi elbisemi giydim. Koyu çivit rengi, derin göğüs dekoltesi ve pileli etekli. Şifoniyerimin üzerindeki aynada yansımama bakıp saçlarımı düzelttim.

Vane saçımı açık mı yoksa toplu mu severdi? Sanırım topladığımda *boynumu* daha iyi görürdü. Beni boğmasına seve seve izin verirdim.

İç duvarlarım bu düşünceyle kasıldı.

Odamdan çıkmadan önce külotumu geride bırakmaya karar verdim.

Kardeşimin yanından ayrıldıktan sonra Vane'in nasıl hissedeceğini kim bilirdi? Eğer Hook eskisi gibiyse Vane'i kızdıracaktı ve onun da enerjisinin bir kısmını atması gerekcekti.

Ben de seve seve yardım ederdim.

Evden yürüyerek çıktığımız sırada Vane suskundu. Kasa-baya giden yolda ilerledik ve Darlington'ın kalabalık merkezinden uzak durarak etrafından dolaştık. Vane'i gören olursa ona yaltaklanırdı. Az tercih edilen yollardan gitmekle akıllılık ediyordu.

"Neden kardeşime gidiyoruz?" diye sormaya cesaret ettim sonunda.

Vane'in uzun bacakları benim kısa bacaklarımdan daha büyük adımlar atıyordu, bu yüzden ona yetişmek için hızlı yürümek zorundaydım.

"Pan'in onun bölgesine girmek için izne ihtiyacı var."

"Neden?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Sadece iki tane sordum."

"Bu da olması gerekenden iki fazla demek."

Yürümeye devam ettik. Yolun solundaki bataklık arazide kurbağalar vıraklıyor ve ay ışığı tuzlu suyun üzerinde parılıyordu. Var Olmayan Ülke'nin bu kısmı pis kokuyordu. Yanık kibritler ve küflenmiş çiçekler gibi.

Vane bir sigara yaktı ve yanan tütün kokunun bir kısmını süpürdü.

"Ee... Winnie bir süre daha adada mı kalacak?" diye sordum.

Vane dumanı üfledi. "Biliyorsam ne olayım."

"Kalsın istiyor musun?"

Birden durdu ve hızımı alamayarak çakıllı yolda kayarak yavaş yavaş geri döndüm.

"Cherry, beni dikkatle dinle."

Başımınla onayladım, odaklanmaya çalıştım ama ona bakmak o kadar güzeldi ki ağzının üzerimde olmasından başka bir şey düşünmek zordu.

"CHERRY." Parmaklarını şıklattı.

"Dinliyorum."

"Bu yolculukta konuşmak istemiyorum. Hiç konuşmak yok. Tek kelime bile. Bunu yapabilir misin?"

"İıı..." Bu kulağa pek eğlenceli gelmiyordu. "Şey bile..."

"Hayır. Tek. Kelime. Bile."

"Ama..."

"Tanrı aşkına." Kendi kendine homurdandı ve tekrar ilerlemeye başladı.

Peşinden gittim.

“Vane?” Cevap vermedi. “Vane?” dedim tekrar.

“Ne?” diye bağırdı.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.

Bana dik dik baktı ve parlayan siyah gözlerinin altında titredim. “Cherry.”

“Evet?”

“Kapa şu lanet çeneni.”

11. BÖLÜM

KAPTAN JAMES HOOK

Fae Kraliçesi'nin buruşuk parşömen kâğıdının üzerindeki el yazısı zarif ve eğikti.

Kelimeler ağızımda bir tat bırakmıştı ama bu tat acı mı yoksa hoş muydu bilemiyordum.

Peter Pan'e karşı birleşelim, demişti Kraliçe. Yapmamız gerektiği gibi.

Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyordu. Vakti zamanında birleşmemiz gerekiyordu. Peter Pan'den de kurtulmamız gerekiyordu.

Var Olmayan Kral'ı zihnimde canlandırmak kalan uzuvlarımla ağrımasına neden oldu.

Onu ne zaman düşünsem öfkeden titriyordum.

Dikkatimi dağıtmak için mektuba döndüm ve kalın kâğıdı baş ve işaretparmaklarımla arasmda ovuşturdum. İyi bir kâğıttı. Kalın ve kadifemsi. Kâğıt, bir adam hakkında çok şey söyleyebilirdi. El yazısı da öyle. Kıyafeti. Duruşu. Diksiyonu. Sanırım her şey bir adam hakkında çok şey söyleyebilirdi. Tabii bir Fae Kraliçesi hakkında da.

Mektubu şöyle bitirmişti: *Ayrıca adaya dönmesi durumunda Timsah'a karşı kendini savunmana yardımcı olabilirim.*

Peter Pan'den nefret ediyorsam, Timsah'a karşı hislerim on kat beterdi. Sözlükte Timsah'a karşı hissettiklerimi anlatmaya yetecek bir kelime olduğunu bile sanmıyordum.

Bazen yatağıma uzandığımda onu zihin gözümde görebiliyordum.

Vücudunun sert hatları. Keskin dişleri.

Oda buz kesti ve bunun okyanus esintisinden mi yoksa kendi öfkemden mi kaynaklandığını kestiremedim.

Mektubu tekrar katlayıp tüy kalemimin yanına düzgünce koydum ve pencereye gidip gemimin gece demir attığı koya baktım. Ay ışığı geminin direklerine vuruyor ve alacakaranlık gökyüzüne karşı parıldamasını sağlıyordu.

Bir adamın gemisi ve onu muhafaza etme şekli kâğıttan daha çok şey anlatırdı ve *Jolly Roger* benim saygıyı hak eden bir adam olduğumu gösteriyordu. İkiyüzlü piçlerle dolu sihirli bir adada bile.

Hatta...

Çalışma odamın ötesinde bir yerde bir saatin tik taklarını duydum.

Kalbimin sıkışması ve midemin kasılması acınasıydı.

Saatin tik taklarının zihnimde bir canavardan, dilinin kanımı yalayıp yutmasından başka bir şey görmememe neden olması çok acınasıydı.

Odadan çıktım, koridorun aşağısına ilerledim ve ön salona girdim. Adamlarım içip coşuyordu. Birkaç aydır denize açılmamıştık ve bu durum artık kendini belli ediyordu. Sarhoş, gü-rültücü ve pislerdi. Birkaçı poker oyununun ortasındaydı, fişler yapışkan masanın üzerine saçılmıştı.

Tik taklar kafamın içinde o kadar yüksekti ki, yemin ederim kemiklerimin içinde yankılanıyordu.

Yeşil keçe masanın üzerindeki bahis yığınının arasmda bir cep saati gördüm ve ona doğru ilerledim. Adamlardan birkaçı beni fark edip sessizleşince saatin tik takları daha yüksek duyulmaya başladı. Gözüm seğiriyor, elim ağrıyordu.

Hayır, elim değil.

Kancam.

Masaya ulaştığımda oyuncular gözlerini kırıştıtararak bana baktılar. “Selam Kaptan,” dedi solumdaki adam. “Oyuna katılmak ister miydin? Biz...”

Kolumu geri savurup kancamı saate indirdim. Cam dağıldı ve saat kadranı darbeyle parçalandı.

Kancam masaya saplandığından onu kurtarmak için kolumu birkaç kez çekmem gerekti.

Saat kancamın kıvrımlı ucuna takılı kaldı.

Masada oturan adamlara baktım. “Ne hadle. Ne hadle!”

“Pardon, Kaptan. Biz...”

“Saat falan yok dedim. Hiç. Siz aptallar ‘yok’ ne demek biliyor musunuz? Sıfır. Siktiğimin sıfırı.” Eğilip yüzümü konuşan adamın kine yaklaştırdım ve o da sinerek geri çekildi. Ucuz bira ve bayat sigara gibi kokuyordu. Birkaç dişi eksikti ve ağzındaki boşlukları görünce siktiğimin suratını masaya çarpasım geldi.

Bu adamlar kendilerine nasıl bakacaklarını bilmiyorlar mıydı?

“Bir dahaki sefere,” diye uyardım, kancayı ve parçalanmış saati kaldırarak, “bu senin sikik gözün olur. Anladın mı?”

“Emredersiniz, Kaptan. Özür dilerim, Kaptan.”

“Jas.” Smee elini koluma koydu. “Konuşmamız lazım.”

Kanım kaynıyordu ve sıcaklığının yüzüme doğru yol aldığını hissedebiliyordum. Belki gözünü şimdi alırdım. Hepsine lanet bir ders verirdim.

“Jas!”

Smee’ye döndüm. “NE?”

“Seninle konuşmam lazım. Hemen şimdi.” Kancamın ucundaki cep saatini çekip aldı ve beni çalışma odasına doğru itti.

İçeri girip kapıyı kapadıktan sonra bana dik dik baktı. “Ne hadle,” dedi en sevdiğim deyişi tekrar ederek.

“Saat falan yok dedim, Smee!”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Smee bir zamanlar Samira'ydı ama o zamanlar beş yaşındaki Cherry bu ismi telaffuz edemediğinden Samira, Smee olmuştu.

Bu lakap ağzımıza takılmıştı ve o da sorun etmemişti.

Şimdi yanıma geldi, uzun ve kalın örgüleri omzunun üzerinden dökülüyordu. "Neden hır çıkarıyorsun?"

"Hır falan çıkarmıyorum."

Koyu kahverengi gözlerinin üzerindeki kaşlarını çattı. "Bağırıyor ve küfrediyorsun. Hır çıkarıyorsun işte."

İç çektim ve masanın arkasındaki deri koltuğuma çöktüm. "Fae Kraliçesi bana yazdı."

"Ve?"

"Ve bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum. Bir ittifak teklif ediyor..."

"Cherry burada."

Ona baktım. "Ne?"

"Seninle bu yüzden konuşmak istedim. Şimdi mektubu da öğrenince, bunun tesadüf olmadığı açık."

"Cherry ne istiyormuş?"

İki kez küçük kız kardeşimi kontrol etmek için sınırı geçmeye cüret etmiştim. İkisinde de pişman olmuştum.

"Anlaşılan Karanlık Olan'la birlikte kapıdaymış. Seni soruyorlar."

"Ne maksatla?"

"Söylemediler."

Midem bulandı.

Cherry'yi görmek istemiyordum. Cherry'yi Karanlık Olan'la beraber görmeyi kesinlikle istemiyordum. Hikâyeleri duymuştum. Bazen onu teslim ettiğim için pişmanlık duyuyordum. Bazen kendime onun bana çok az faydası olduğunu ve durumun hâlâ değişmediğini hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Her zaman Pan ve Kayıp Çocuklara hayrandı. Eninde sonunda bana sırtını dönecekti.

Küçük kardeşim tapılası ve kibardı, ta ki öyle olmayana kadar.

İşte bu yüzden, Peter Pan bitmek bilmeyen savaşlarımızdan birinde Smee'yi yakaladığında onun dönebilmesi için Cherry'yi takas etmiştim.

Smee her zaman Cherry'den daha değerliydi.

Ve bir bakıma, Cherry'nin Pan'in rehinesi olması amaçladığımız barışa aracılık etmişti.

Kız kardeşimin hayatını asla tehlikeye atmazdım, bu yüzden de kavga sona ermişti.

Çoğunlukla tabii. Pan birkaç gün önce iki adamımı sınırı geçtikleri için öldürmüştü.

Ne hadle, cidden.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Smee.

Düşünürken çenemi kaşıdım ve kirli sakallarım hışırdadı.

Bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu bilmek istiyordum.

“Onları içeri al,” dedim.

Kız kardeşimin teninde çürükler vardı ve bunları görmek midemi bulandırıyordu.

Sana ne yaptılar?

Ona sormak istedim ama bana cevap vereceğini sanmıyordum. Onu benim korumam gerekirken bana ne diyecekti ki?

Ayrıca, yara bere içinde olabilirdi ama Karanlık Olan'ın yanında gururla dururken gözleri ıslı ıslıldı.

Var Olmayan Ülke'de kimse yaşlanmazdı ama Cherry nedense daha yaşlı görünüyordu. Annemizin gür, koyu kızıl

saçlarını almıştı. İkimizde de onun çilleri vardı ama Cherr-y'ninkiler benden çoktu ve benimkiler güneşin altında matlaşmıştı.

Yıllardır bu ânı düşünüyordum. Sonunda konuşma fırsatı bulduğumuzda ona ne söyleyeceğimi kafamdan geçirip durmuştum. Ama şimdi karşımdayken ona söyleyecek rahatlatıcı tek sözüm yoktu.

Onu düşmana teslim etmiştim. Ve geldiğimiz yerde bu yaygın bir uygulama olsa da benim asla içime sinmemişti. Hâlâ bunun doğru bir karar olduğuna inansam da.

Çalışma odama girdiklerinde onlara, "Oturun," dedim. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Hayır," dedi Vane masamın önündeki deri koltuğa geçerken. Cherry de onu takip edip yanma oturdu. Tüylerim diken diken oldu.

"Pekâlâ," dedim ve oturdum. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Görünüşe göre bizim Kayıp Çocuklar'dan birini kaybettik," dedi Vane. "Pan onu aramak adına bölgene girmek için iznini istiyor."

Yalanlar.

Oturduğum yerde öne eğilip dirseğimi masaya dayadım ve kancamın ön plana çıkmasına izin verdim. Vane hiç umursamadı. Cherry ise gözlerini sivri uçtan alamıyordu.

Timsah elimi kaptığında o daha çocuktu. Belki çığlıkları hatırlayabiliyordu. Kanı.

Boğazımdan yükselen safrayı sertçe yutkundum.

Kendi kanımı görmekten nefret ediyordum.

"Sanırım bir Kayıp Çocuk kaybolmaya meyillidir," dedim.

"Kesinlikle," diye cevapladı Vane.

Karanlık Olan'la muhatap olmayı sevmiyordum. Pan'le muhatap olmayı bile tercih ederdim. Onu evimden ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyiydi.

Yüzü bana tanıdık bir şeyleri hatırlatıyordu. Unutmayı tercih ettiğim şeyleri.

“Diyelim ki Pan’in sınırı geçmesine izin verdim,” dedim. “Karşılığında ne alacağım?”

Vane’in bu soruyu düşünmesine gerek yoktu. O ve Pan’in böyle bir talepte bulunacağımı çoktan düşündükleri barizdi.

“Kız kardeşini sana geri vereceğiz.”

Cherry’nin başı hızla ona döndü, ağzı beş karış açıktı.

Bilmiyor muydu?

Ve neden çığlık atmak istiyormuş gibi görünüyordu?

Belki onu bıraktığım için benden nefret ediyordu ama bir şans verilse o da eve dönmek isterdi kesin, değil mi?

Yemin ederim dişlerini sıkıldığını duyabiliyordum.

Vane hiç tepki vermedi.

“Bu kadar mı?” diye sordum. “Başka koşul yok?”

“Yok.”

“Ya geri dönmek istemiyorsam?” diye patladı Cherry.

Vane başını yavaşça ve kasıtlı olarak ona doğru çevirdi. “Bu konuda söz hakkın yok.”

“Ama...”

Karanlık Olan ona dik dik baktığında çenesini kapadı.

Onu suçlamıyordum. Ben de kapardım.

“İlgilenmem gereken bazı işler var,” dedim. “Peter Pan’e iki gece sonra bölgeye girmesi için izin vereceğim. Kayıp Çocuk’a kendi başına dönmesi için biraz zaman verelim. Kulağa nasıl geliyor?”

Vane dişlerini sıkarak sırttı, gülüşü benimkinden daha uğursuzdu ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Peki,” dedi Vane. “İki gece sonra.” Sandalyeden kalkıp kapiya yöneldi ve çıkarken Cherry’ye parmaklarını şıklattı.

“Peki ya kız kardeşim?” diye sordum.

Cherry bana bakmıyordu bile.

Vane omzunun üzerinden baktı. “Pan onu üç gece sonra sana getirecek.”

Cherry kaşlarını daha da çattı. Onu kalmaya ikna edebilir miydim emin değildim. Ama elimden geleni yapacaktım.

“Pekâlâ.”

Onlar gidince masamın alt çekmecesini açıp Karayip romu şişemi çıkardım. Çekmecede iki de bardak vardı ve Smee’nin çok uzakta olmadığını bilerek ikisini de aldım.

İkimize de birer bardak doldurduktan birkaç dakika sonra geldi.

“Ee?” dedi ve romu eline aldı.

“Sanırım Peter Pan gölgesini buldu,” dedim.

Smee tek kaşını kaldırdı.

“Ve sanırım burada, adanın benim tarafımda.”

Smee, Vane’in az önce oturduğu koltuğa oturdu. Uzun bacaklarını açtı ve bilek bilek üstüne attı. “Bu, Fae Kraliçesi’nin mektubunu açıklıyor.”

Parmağımınla onu işaret ettim. “Kesinlikle.”

Ben seçeneklerimi düşünürken sessizce içtik. Bardak boşaldığında harekete geçtim.

“Bir planın var mı?” diye sordu Smee beni salona kadar takip ederken.

“Evet.” Adamlarıma, “Ayağa kalkın,” dedim.

Smee yanıma geldi. Koyu teni gömleğinin krem si beyazında öne çıkıyordu. Jakarlı yeleğini çıkarmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Lavanta ve donyağı sabunu gibi kokuyordu. Midesi guruldadı. Smee bütün gün yemek yiyebilir ve yine de aç olabilirdi. Yedikleri nereye gidiyordu hiç bilmiyordum. O hep zayıf ve kıvraktı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı bana.

“Beyler, bölgemi araştırmanızı istiyorum. Sınırdan başlayın ve körfeze doğru ilerleyin.”

“Ne arıyoruz?” diye sordu iriyarı adamlardan biri.

“Mükemmel bir soru.” Ellerimi arkamda bağlayıp bara doğru ilerledim. “Bir gölge arıyorum.” Topuğumun üzerinde dönüp onlara baktım. “Net olmak gerekirse, Peter Pan’ın gölgesini.”

Adamlara gölgeyi bulmaları hâlinde yirmi peni ödül vermeyi vadettim ve parayı duyunca hepsi kapıdan çıkmak için birbirini ezmeye koyuldu.

Smee ve ben vitraylı pencerelerden onların sınıra doğru yarışmalarını izledik.

“Ne yapıyorsun, Jas?” diye sordu Smee.

“Peter Pan’ın gölgesine sahip olursam,” dedim, “o zaman Timsah için endişelenmeme gerek kalmaz. Ya da Fae Kraliçesi için. Bir taşla iki kuş.”

“Peki ya Cherry geri dönmeden önce gölge üzerinde hak iddia edersen ona ne olacak?”

Ona baktım. “Eğer gölge bendeysen, Peter Pan’ın beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey kalmaz.”

12. BÖLÜM

WINNIE

Gece yarısını geçmişken ikizler koşuya çıkmaya karar verdiler çünkü görünüşe göre bu sık yaptıkları bir şeydi. Vane'le Cherry görevlerinden dönmüşlerdi ancak Vane'in de Cherry'nin de tadı kaçtı, gerçi seviyeleri arasında dağlar kadar fark vardı.

İkisini de yalnız bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdim ve evin koridorlarında dolaşarak zamanımı geçirecek bir şeyler arandım. Pan buralarda bir yerde olmalıydı.

Mezarının girişinin hemen ötesinde başka bir merdiven buldum ve yukarıdan belirgin bir ses geliyordu, sanki biri eşyaları karıştırıyormuş gibi.

Yukarı çıktım.

Peter Pan orada, büyük bir dolabın çekmecelerini açıyordu. Sırtı bana dönüktü ama orada olduğumu hemen fark ettiğinden kesinlikle emindim.

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

“Gölgeyi bana çekecek bir şey.” Başka bir çekmeceyi karıştırdı. “Bir bağa ihtiyacım var yoksa sonsuza kadar o lanet şeyi kovalayıp duracağım.”

“Ve o bağ burada mı?”

“Emin değilim. Muhtemelen.” Çekmeceyi kapayıp bir başkasını açtı.

Bu oda kulenin tepesindeydi ve kütüphanedekine benzer büyük, daire bir penceresi vardı. Ancak bu pencere neredeyse zemin hizasındaydı, bu yüzden yanma gittiğimde sanki başka bir dünyaya açılan bir kapıdan bakıyormuşum gibi hissettim.

Okyanus ay ışığının gümüş fırça darbeleriyle boyanmıştı. Kuzeyde Marooner Kayası'nın sarp kayalıkları vardı. Ve bu yükseklikten, turkuaz lagünün içindeki parlayan girdaplardan bazılarını seçebiliyordum.

Bir çekmece daha kapanınca sıçradım.

"Vane iyi mi?" diye sordum.

Omzumun üzerinden baktığımda Pan'in bana döndüğünü gördüm. "Dürüst olayım mı? Emin değilim." Bir berjerin yanındaki küçük sehpa gitti ve tek çekmecesini açtı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum odada dolanırken. "Bana Vane'in etrafında nasıl davranmam gerektiğini söyle."

İnsanları çözebildiğim için kendimle hep gurur duymuşumdur. Ama Vane istisnaydı ve bu beni akılalmaz derecede uyuz ediyordu.

Pan araştırmasına ara verdi. "Vane'in etrafında doğru davranılabilir mi emin değilim." Karıştırmaya geri döndü.

"Hep böyle miydi?"

"Acımasız? Aksi? Evet."

"Kendisi mi öyle yoksa gölgeden mi?"

"Bilemem. Gölgeyi almadan önce onu tanıımıyordum."

"Ve o bu adadan değil?"

"Hayır." Bir dizi kitap rafının altına itilmiş uzun bir masaya gitti ve metal bir kutuyu baş aşağı döktü. Birkaç kâğıt ve ıvır zıvır düştü ama görünüşe göre aradığı bunlar değildi.

"O nereden geldi?"

"Başka bir adadan."

"Evet ama hangisi? Cherry yedi tane olduğunu söylemişti?"

"Cherry çok konuşuyor." Raftan bir kitap çekip sırtından tuttu ve salladı.

Vane'in bana adası hakkında anlattıklarını düşündüm; benim gibi kızları sırf parçalanmalarını izlemek için nasıl kırdığını.

Ve bundan bıktım, demişti.

O gece bana sarılma şekli...

Bunu düşünmek bile bütün bedenimi titretiyor, midemi ke-
lebeklerle dolduruyordu.

O Vane'le boğazımı morartan ve beni duvara yapıştıran Va-
ne'i nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum.

Bana sert davranmasını dert ettiğimden değildi.

Ama gölgesi bunu ne kadar ileri götürebilirdi? Sınırı nerede
çiziyordu ve onu geçerse ne olurdu?

Pan bir kitabı yere atıp bir başkasını aldı.

"Pan?"

"Evet, Darling?"

"Vane Cherry'yle yatıyor mu?" Sesimi sakın tutmaya çalış-
sam da kıskançlık akıyordu.

Şu sihirli, gizemli nesneyi aramayı bırakıp bana baktı.
"Ölüm Gölgesi'nin bir şeyi kovalaması gerekiyor. Enerjisini
harcaması gerekiyor. Bunu yapmazsa, bir şeyleri öldürmeye
başlar."

"Bu sorumu cevaplamıyor."

"Yatıyordu," dedi. "Hâlâ yatıyor mu emin değilim."

"Söylediğimde ciddiydim. Hiçbirinizi paylaşmak istemiyo-
rum."

"Vane'le bu anlaşmayı yapabileceğinden emin değilim."
Üçüncü bir kitabı aldı ve onu da sallayıp fırlattı.

"Ona nasıl ulaşabilirim?"

Sıradaki kitabı ve ondan sonrakini de fırlatıp attı.

"Pan."

Sonunda durdu. "Karanlık Olan'a nasıl ulaşacağını mı öğ-
renmek istiyorsun? Denemeyi bırak." Aramaya geri döndü.

Pan'ın bunu bilip bilmediğinden emin değildim ama sanki
bana Vane'in gizli kodunu vermiş gibi hissediyordum.

Şimdi çok mantıklı geliyordu.

Tabii ki Vane gibi biri, birinin çok fazla çaba göstermesinden nefret ederdi. Ben de tutmuş kendimi onun üzerine atıyordum. Cherry de aynı şeyi yapıyordu ve Vane ona zar zor katlanabiliyordu.

Tanrım, ne aptaldım.

Şu andan itibaren ona soğuk davranacaktım. O kadar soğuk olacaktım ki canı yanacaktı.

Pan deri ciltli kalın bir kitabı eline aldı ve sayfalarını karıştırırken aniden durdu.

“Buldun mu?” diye sordum o şeyin ne olduğunu biraz merak ederek.

Masaya gelip kitabı bıraktı, içini açıp sayfalardaki kesik alanı gözler önüne serdi. “Bunu buraya koyduğumu hatırlamıyorum ama bugünlerde unutkanım.”

Saklanma yerinin içinde pürüzsüz, siyah bir deniz kabuğu vardı.

“Bu mu?”

“Bu.” Kabuğu çıkardı. Gövdesi bir dalga gibi kendi üzerine kıvrılmıştı.

“Özel bir şeye benzemiyor.”

“Lagünden.”

“Aa?”

“Bunu bana annen verdi.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Gerçekten mi? Sihirli bir deniz kabuğu eline nereden geçmiş?”

Elimi tutup açtı ve kabuğu avucumun içine bıraktı. Beklediğimden çok daha sıcaktı ve onu tutmak tenimi karıncalandırıyordu. “Annen seni doğurduğunda kaç yaşındaydı?” diye sordu.

Soruş tarzına bakılırsa merak ediyormuş gibi değildi. Daha çok bilgi yarışması sorusu gibiydi.

“On dokuz,” diye cevap verdim.

Başıyla onayladı. “Tilly onun kafasına girdikten sonra an-neni lagüne götürdüğümü söylediğimi hatırlıyor musun? Acı çektiğini ve lagünün onu yatıştırmaya yardımcı olacağını um-duğumu söylemiştim.”

Tabii ki hatırlıyordum. Peter Pan’ın bir kalbi olduğunu ilk o zaman fark etmiştim.

“Evet,” diye cevap verdim.

“Onu oraya götürdüm çünkü endişeliydi.”

“Ne hakkında?”

“Karnındaki bebek hakkında. *Senin* hakkında.”

13. BÖLÜM

PETER PAN

Merry, Fae Kraliçesi'yle ilk karşılaşmasına kadar hamile olduğunu kabul etmemişti.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak bana sarılmış ve “Lütfen bebeğimi kurtar. Burada ölmek istemiyorum,” demişti.

Merry’de hepimizi farklı davranmaya iten bir şeyler vardı.

Adaya geldiği ilk andan itibaren küçük kardeşimiz gibi olmuştu.

Onun acı çekmesini izlemekten nefret ediyorduk. Özellikle ben onun acı çekmesini izlemekten nefret ediyordum.

Lagünün sularına dalmış ve etrafındaki ışık girdapları havayı doldururken turkuaz suyun yüzeyinde sırtüstü yüzmüştü.

“Daha iyi misin?” diye seslenmiştim ona.

“Çok,” demişti.

Saatlerce orada kalmıştı ve ben de kıyıda oturup onu ve ışığı izlemiş, acaba yanlış mı yapıyorum, arayışından vazgeçme zamanı geldi mi diye düşünmüştüm.

Merry yüzerek geri döndüğünde elinde bir deniz kabuğu tutuyordu. “Onu nereden buldun?” diye sormuştum.

Lagün, birçok insanın denemesine rağmen hazinelerinden asla vazgeçmemişti. Suyun dibinde birkaç ölü korsan yatıyordu, suya dalıp hak etmedikleri şeyleri almaya çalışan adamlar.

Merry eline bakmış ve kaşlarını çatmıştı. “Bilmiyorum. Belki... Ah.” Bakışları sanki benim anlayamayacağım bir şey dinliyormuş gibi uzaklara dalmıştı. “Hazine,” demişti. “Senin için.” Sonra kabuğu bana uzatmıştı ve kabuk elime geçer geçmez bunun sihirli olduğunu anlamıştım.

Ve şimdi o karanlık nesne on sekiz yıl sonra Darling'in elinde duruyordu.

"Annem... adadayken hamile miydi?" diye sordu.

Birdenbire bitkin düşerek berjere yığıldım. Güneş yaklaşıyordu. İstedğimden çok daha hızlıydı.

"Aynen öyleydi," diye yanıtladım.

"Bana hiç söylemedi."

Karşımda aynı berjerdan bir tane daha vardı ve Darling koltuğun ucuna tünedi. "Buna göre... bir bakıma... ben daha önce de buradaydım."

"Sanırım haklısın."

Belki de bu yüzden Darling kollarımdayken kendimi eve dönmüş gibi hissediyordum.

Bunu ona asla söylemeyecektim.

Kimseye söylemeyecektim.

Benim zaaflarım yoktu; hele ki küçük, güzel Darling kızları gibi zaaflarım hiç yoktu.

"Adaya ilk geldiğimde," dedi, "hemen tanıdık geldi. Bu mümkün mü?"

"Var Olmayan Ülke'de her şey mümkündür."

Tekrar deniz kabuğuna dönüp onu daha yakından inceledi. "Bu neredeyse titreşiyormuş gibi geliyor."

Kabuktaki sihri hissedebiliyor olması şaşırtıcı olmasa da endişe vericiydi.

"Bunun gerçekten gölgeni elde etmene yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben bu adanın atan kalbiysem," dedim ona, "lagün de ruhu. Buraya gelmeden önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. İlk hatırladığım şey lagün. Ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da lagünden çıkan her şeyin her zaman büyüyle dolu olduğudur. Yani evet, öyle düşünüyorum."

Tenim kaşınmaya başladı.

“Yerin altına inmem gerek, Darling.”

“Ah. Doğru.” Ayağa kalktı ve kabuğu bana geri getirdi. Sutyen takmamıştı ve meme uçları kumaşın altından çıkıntı yapıyordu. Arkasındaki fenerin yumuşak altın rengi ışığı onu da altın rengine boyuyordu.

Onu bileğinden tutup kucağıma çektim. Küçük bir çığlık attı.

“Benimle yatağa gel,” dedim ona.

Kucağımda kıpırdandı ve aletim hemen uyandı.

“Bana kibarca sor.”

Göğsümde bir gümbürtü başladı. Elimi ensesine doladım ve kulağını ağzıma yaklaştırdım. “Benimle yatağa gel, benim küçük Darling fahişem, böylece sikimi ıslak amına sokabilir ve merhamet için yalvarmanı sağlayabilirim.”

Islak dudaklarının arasından bir nefes kaçtı ve bacaklarını birbirine bastırdı.

Diğer elimi çıplak bacağından yukarı, kalçasına çıkardığımda keskin bir nefes aldı.

Parmaklarım amma sadece birkaç santim kala durduğunda yumuşak bir hıçkırık sesi çıkardı.

Sıcaklığını hissedebildiğime yenim edebildim.

“Ya yorgun değilsem?” diye meydan okudu.

Yaramaz kız.

“Banyo yaparak başlayabiliriz.” Merkezine doğru ilerledim ve o da benim için bacaklarını ayırdı. “Ne de olsa kirlisin.”

Nefes vererek güldü. “Peter Pan’in menisiyle doluyum.”

“Mmm. Tam da olmanı sevdiğim gibi.”

Ve seviyordum. Sikerler, seviyordum işte. Her lanet gün benim döllerimle dolup taşmasını istiyordum.

Güneş ufka yaklaşıyordu ama birden artık hiç acelem kalmamıştı.

Parmaklarımı külotunun düz yüzeyine getirdim ve ıslak kumaşın üzerinde belli belirsiz gezdirdim. Tısladı ve kalçasını

bana doğru kaldırdı ama diğer elim hâlâ ensesine dolanmış durumdaydı. Hiçbir yere gitmiyordu. En azından şimdilik.

“Benimle yatağa gel,” dedim ona tekrar. “Evet de, Darling.”

Parmağımı onu kıvrandıracak kadar baskı uygulayarak klitorisinden geçirdim.

“Pekâlâ.”

Tek duymam gereken buydu. Onu üzerimden kaldırıp ayaklarını yere bastırdım. “Acele et, Darling.” Önümde kuleye doğru koşturup merdivenden indi.

Güneş doğuyor olabilirdi ama karanlıkta olduğum sürece bir iki saat daha idare edebilirdim.

Bu kadarı Darling’e adımı haykırtmaya yeterdi.

14. BÖLÜM

WINNIE

Söz verdiği gibi Pan banyoyu hazırladı ve o bunu yaparken ben de odasında gezindim.

Burası en çok o olan yerdı.

Duvarlar bana Var Olmayan Ülke ormanının yeşilini anımsatan koyu zümrüt yeşiline boyanmıştı. Dört direkli dev yatak, parmaklarımın arasında gülünç derecede lüks duran kömür grisi keten bir yorganla örtülüydü.

Köşede bir berjer, bir masa ve lamba vardı. Üstünde ıvır zıvırların sergilendiği bir şifoniyer. Sahildeki ağaçlardan oyulmuş küçük bir peri. Bir fosil. Cam kavanozun içine hapsedilmiş narin bir yaprak iskeleti.

Su küvete dolarken, odada oraya buraya yığılmış kitapları taradım. Bazılarının üzerinde isimleri yazmadığından bunların günlük olabileceğinden şüphelendim ve bir tanesini açıp Peter Pan'ın en derin, en karanlık düşüncelerini okuma dürtüsü beni ele geçirdi.

Ama yapmadım.

Buna cesaret edemezdim.

Günlüklerin arasında, sırtları kaburgaya benzeyen deri ciltli eski kitaplar vardı. *Cesur Yeni Dünya*. *Sineklerin Tanrısı*. *Suç ve Ceza*. Hatta *Gurur ve Önyargı*.

O ve Vane'in bu kadar çok okumasına bayılıyordum.

Musluğu kapadıktan sonra banyodan, "Gel buraya, Darling," diye seslendi.

Odayı geçip kapı aralığından kafamı içeri uzattım. Pan'ın banyosu büyük ve taştan oyulmuştu. Birkaç demir fener, duvarlara gömülü kancalarında ışık saçarak titreşiyordu.

Pan, buhar çıplak vücudunu sararken derin ve geniş küvetin yanında duruyordu.

Yüce Tanrım.

Aleti tamamen dikleşmiş, hayaları vücuduna doğru gerilmişti.

Nefes aldıkça karın kasları kasılıyor, her bir kasın arasındaki derin çizgilere gölge düşürüyordu.

Elini çoktan suya daldırmış ve parmaklarını saçlarından geçirerek olabilecek en çapkın edayla havaya dikmişti.

İki dakika önce günlüklerini karıştırma isteğiyle dolup taşıyordum. Şimdiyse ellerimi çıplak vücudunda gezdirme isteğiyle patlamak üzereydim.

Yanıma geldi, aletini karnıma bastırdı ve kadınlığım tüm bunların müstehcenliği karşısında karıncalandı.

“Kollar yukarı,” diye emretti ve ben de dediğini yaptım. Elbiseyi kaldırıp çıkardı ve memelerim havayla temas eder etmez meme uçlarım gerildi. Beni o parlak mavi gözleriyle süzmesi omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

“Çıkar,” dedi.

Üzerimde sadece bir parça kıyafet kalmıştı, bu yüzden ne demek istediğine dair bir ipucuna ihtiyacım yoktu. Parmaklarımı külotumun beline geçirdim ve aşağı doğru sıyrıp içinden çıktım.

Bana elini uzattı ve tuttuğumda küvete girmeme yardım etti. Su ılıktı ve Pan gibi kokuyordu; yaz geceleri ve karanlık sırlar gibi. Suyu girer girmez ayağımdaki kesikte hafif, keskin bir yanma oldu ama acı hızla geçip gitti.

Pan karşıma geçince su onunla beraber yükseldi. Kollarını dizlerine dayadı. Su tanecikleri kaslarının kıvrımını takip ederek pazularından aşağı aktı.

Peter Pan'e olan susuzluğum asla dinmeyecekti sanırım.

Küvetin karşısına uzanıp bileğimi tuttu ve beni kendine çekti.

Sırtımı göğsüne yaslayıp beni bacaklarının arasına yerleştirirken dudaklarımdan keskin bir nefes döküldü. Sertliği bana yaslanmıştı ve klitorisimdeki beklenti gitgide karıncalanıyordu.

"Adadaki tüm kızlarla banyo mu yaparsın?" diye şaka yaptım çünkü aynı anda hem gergin hem de heyecanlıydım.

Erkeklerden ihtiyacım olanı nasıl alacağımı bilirdim.

Ama Peter Pan sıradan bir erkek değildi.

Ve tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu.

O, durmaksızın peşinden koştuğum bir seraptı ve ona hem ulaşmaktan hem de asla ulaşamamaktan korkuyordum.

Suyun altında kollarını belime doladı.

"Sadece pis olanlarla." Eli yukarıya doğru kayar, başparmağı mememin hassas alt tarafını sıyrırken sesi kulağımda sert ve pürüzlüydü.

Suyun sıcaklığına rağmen meme uçlarım hâlâ dikti, onun dokunuşuna muhtaçtı.

Diğer eli ters yönde ilerledi ve iç bacağıma gelince durdu.

Heyecanla nefes verdim.

Parmakları belli belirsiz hareketlerle daha da yukarı çıkarırken beklentiyle titredim.

Mememi bıraktı ve eli boğazıma dolanıp çenemi yukarı kaldırana kadar kaybımın acısıyla inledim.

"Bu gece kullanılmak hoşuna gitti mi, Darling?"

Cevabımı nefes nefese söyleyebildim. "Evet. Belki de olması gerekenden bile fazla."

"Bizim uslu kızımız olmanı ve ne zaman istersek siklerimizi içine almanı istiyorum."

Sözleriyle klitorisim zonkladı.

"Bunu yapabilirim."

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Uslu bir küçük fahişe gibi her zaman döllerimizle dolu olmam istiyorum. Anlıyor musun, Darling?”

Eli boğazımı daha sıkı kavrarken inledim. “Evet.”

“İşte benim uslu kızım.” İşkenceyi kesti ve parmaklarını açıklığımdan aşağı kaydırды. Sızlanıp kıvransam da beni sım-sıkı tutuyordu.

Klitorisim zonkluyordu ve bir şekilde beni neredeyse hiç dokunmadan sınıra getirmişti.

“Pan,” diye fısıldadım.

“Evet, Darling?”

“Becer beni.”

Beni birden suyun içinde döndürdü ve küveti çevreleyen taşın üzerine oturttu. Kıcımda hissettiğim ani soğuk karşısında tısladım.

Arkama uzandı ve beklentiyle titredim. Geri çekildiğinde elinde bir bez vardı. Onu ıslatıp köpürttü ve yumuşak kumaşı göğsüme götürdü. Köpük meme ucumun üzerinde kayıyordu.

Kalbim boğazımda atıyordu, sertçe yutkundum.

“Pis misin, Darling?” diye sordu bana.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum; başım arkaya düşmüş, gözlerim kapalıydı. “Evet.”

Diğer mememe geçti, meme ucumla oynayıp parmaklarının arasında döndürdü ve sızıyla irkilmeme neden oldu.

Bacaklarımın arası sızlıyordu, beni almasına çok hazırdım.

İşkenceyi ne zaman kesecekti?

Bez, memelerimin arasından karnıma doğru dümdüz indi.

“Benim için bacaklarını aç,” diye emretti ve ben de söyledini yaptım.

Elindeki bezi sıkınca sabunlu su kadınlığımın üzerine aktı.

“Tanrım,” dedim tavana doğru. Bedenim o kadar karıncalanıyordu ki en ufak bir dokunuşla boşalabileceğimden endişeleniyordum.

“Benim emrim altındayken senin tanrın benim,” dedi.

Bez klitorisimi okşuyordu ve zevk, merkezimde tomurcuklandı.

“Evet. Pan. Siktir.”

Kumaşın kenarını önce açıklığımda, sonra da klitorisimin etrafında gezdirdi. Dokunuşu tüy gibi hafifti ama beni titretmeye ve neredeyse daha fazlası için yalvartmaya yetmişti.

Boşalma ihtiyacıyla düşünmeden uzandım ama elimi uzaklaştırdı.

“Dokunamazsın,” dedi.

Dizlerinin üzerinde yükselirken su üzerinden aktı. Gözkaplarımı aralayıp onu izledim, bana doğru ilerlerken omuzlarındaki kas ve tendonlar dalgalanıyordu ve suyun yüzeyine çıktığında aleti taş gibi sertleşmişti.

Öne doğru eğilip beni ikiye katladı ve bacaklarımın arkasını göğsüne dayadı. Aleti ıslak açıklığımda kayıyor, başı klitorisime çarpıyordu. Birkaç kez öne ve arkaya hareket etti; onun sıcaklığı, dokunuşu beni sendeletti.

“Durma,” dedim inleyerek.

“Sanki bana ne yapacağımı söyleyebilirmişsin gibi.” Bir kolunu kalçalarımın dolayarak beni kendine çekti, uyluklarımı birbirine bastırarak aramızda mükemmel bir sürtünme ve gerilim yarattı.

Tekrar hareket etti ve merkezimde bir alev tutuşurken kanım gürledi.

“Lütfen, Pan. Lütfen durma.”

Klitorisimi becerirken hızını artırdı.

Gerilim yükseldi.

Vücudundan aşağı sular akarken alnında ter parlıyordu.

“Çok ıslaksın, Darling,” dedi.

“Evet,” dedim nefes nefese ve bacaklarımı daha sert sıkarak onu klitorisime doğru ittim.

“Nereye boşalmamı istiyorsun?”

“Seçme şansım var mı?”

“Sadece bu seferlik.”

“İçime.”

Tepemde güldü. “Yanlış cevap.”

Daha sert, daha hızlı süründü. Onu içimde istiyordum ama bana teslim olacağını sanmıyordum.

Pan’le her şey, benim istediğimle onun bana vereceği arasında bir danstı. Ve ben bunun her lanet kısmını seviyordum.

“Çok yaklaştım,” dedim çünkü yalnız boşalmak istemiyordum.

“Henüz değil,” dedi, sesi darbeleriyle birlikte nefes nefese çıkıyordu.

Baskı arttı ve bedenim gerildi ama Pan beni sımsıkı tutarak tempoyu ve ritmi koruyordu.

“Ah, siktir. Evet,” dedim. “Tam öyle.” Her saniye daha da sertleşiyordu ve kayganlığıma karşı her santimini hissedebiliyordum. “Daha fazla tutamayacağım.”

“Bana bak, Darling,” diye emretti. “Aletimin üzerine boşaldığında gözlerindeki bakışı görmek istiyorum.”

Nefes nefese kalmıştım, gözlerimi onun için açtım.

Beni izler ve içimde gidip gelirken bakışlarında alev alev yanan bir açlık vardı.

“Devam et,” diye emretti. “Benim için boşal.”

İstesem de bir saniye daha dayanamazdım.

Zevk dalgası bedenime çarpınca haykırdım, kaslarım ve sinirlerim titreşiyordu.

İçgüdüsel olarak bedenimi gerip bükmek istedim ama Pan kendi zevkinin peşine düştüğünden beni yerimde tuttu, dişlerini gıcırdatırken gırtlığından bir inilti koptu.

Sinirlerim alev aldı ve o da boşalırken altında titredim. Her yerime boşaldı ve Peter Pan'ın sıcak tohumunun klitorisime bulaştığını, merkezimden aşağı damladığını hissedebiliyordum.

O da zirveden düştüğünde ve ben onun altında titremeyi bıraktığımda sonunda geri çekildi ve kral için bacaklarımı açmış hâlimi izledi.

“Benim pis küçük Darling fahişem,” dedi, nefeslenirken sesi boğuk çıkmıştı. “Tam da sevdiğim gibi.”

15. BÖLÜM

KAS

Bash'le ben Pan'in bölgesinin çevresinde koşmayı severdik. Bunu neredeyse her gün yapıyorduk. Ve Fae bölgesinin etrafından dolaşırken kaçınılmaz olarak hızımız yavaşlar ve gözlerimiz etrafta gezinirdi.

En sevdiğimiz güzergâhtan sarayı göremiyorduk ama ormanın içinden hissedebiliyorduk.

Bugün nefes nefese durduk, kan ter içinde kalmıştık. Gün ağarmak üzereydi ve Var Olmayan Ülke ormanının gece hayvanları sessizleşip hareketsizleşmişti. Biz hariç.

“Sana bir sorum var,” dedi Bash, elleri belindeydi. Adanın Pan'in tarafından kız kardeşimizin topraklarına giden yaya yolunun önünde volta atıyordu.

“Dinliyorum,” dedim ve eğilip saçlarımı bir lastikle topladım. Bazı günler saçlarımı ikizim gibi kessem de bir kez daha tıpatıp aynı olsak diye düşünüyordum. O saçını biz sürgün edilir edilmez kesmişti.

“Ailemiz artık beni istemiyorsa, ben de bu geleneği istemiyorum,” demişti.

Uzun saç kraliyet ailesi için pek çok şeyin sembolüydü; güç, erkeklik, iktidar, statü. Ama Nani'miz için tıpkı sarayın etrafında yetişen tatlıçimen gibi adanın ve dünyanın sonsuz sembolüydü.

“Çimenlere dokunuruz,” demişti Nani ben çocukken, parmaklarını çiçek açan sapların tüylü başları arasında gezdirerek, “ve çimen hatırlar. Eğer çimenleri kesersek bizim kim olduğumuzu unuttur ve biz adanın unutulmasını asla istemeyiz.” Sonra

bana dönmüş ve başım okşamıştı. “Aynı şey saçlarımız için de söylenir. Anılarımızın ve deneyimlerimizin fiziksel bir tezahürüdür onlar. Parmaklarımızla saçlarımıza dokunduğumuzda kim olduğumuzu hatırlarız.”

Bash ve ben sadece yedi yaşındayken ölmüştü.

Bazen daha uzun yaşasaydı hayatımız nasıl olurdu diye merak ediyordum.

Elbette, Nani de annemizden nefret ederdi. Eğer Tink’i Pan öldürmeseydi Nani eninde sonunda öldürürdü.

Nani babamızın sıradan bir Fae’yle evlenmesinden hiç hoşlanmamıştı.

“Sevgili kız kardeşimizin çatı katına geldiğinde bir şeyler planladığını hissettin mi?” diye sordu Bash. “Darling’imizin beynini karıştırmaya çalıştığı kısım dışında. Başka bir şeyden bahsediyorum. Onun ötesinde bir şeyden.”

Doğrulunca alnımdan ter damladı. Elimin tersiyle sildim. “Belki,” diye itiraf ettim. “Darling’in kafasına girmeye çok hevesli görünüyordu.”

“Aynen öyle.” Bash bir daire çizip düşünürken elleri belindeydi. “Pan’in gölgesinin adaya döndüğünü zaten bildiğine dair nesine bahse girmek istersin?”

“Sadece kazanabileceğim iddialara girerim.”

Bash başını yukarı aşağı salladı.

Son zamanlarda kız kardeşimiz hakkında çok düşünmüştüm. Onun yalanları hakkında. Bizim gerçeklerimiz hakkında.

Bash’le benim babamızı neden öldürdüğümüzü biliyor muydu?

Bir gün bizi affedebilir ve eve dönmemize izin verebilir miydi?

Fikrini değiştirebileceği umuduna tutunmak zordu. Umut bir şamandıraydı, bense çok uzun zamandır sudaydım ve deniz beni sürüklemeye çalışıyordu.

Bırakamazdım.

Bırakmayacaktım.

Ama Darling işleri değiştirmişti.

En başta, kız kardeşimiz tıpkı Merry'ye yaptığı gibi onun da aklını karıştıracaktı. Ne yaptığını biliyordu ama yine de yapmıştı.

Ve bir de...

Peter Pan ve Ağaç Ev'i terk edersek Darling'i de terk etmiş olurduk. Pan onu yanımızda götürmemize asla izin vermezdi. Bunu düşünmek omuzlarımın kasılmasına ve midemin burulmasına neden oldu.

Bunların da ötesinde... Tilly çok uzun zamandır kız kardeşim gibi gelmiyordu artık ve ben bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Ona baktığımda, bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyordum. Biz değiştik de o değişmedi diye miydi? Karanlık ve tahammül edilemez bir şeye mi dönüşmüştük?

Yoksa aramızdaki mesafe miydi sebep? Eve dönersek bu değişir miydi? Yakınlıktan aşinalık doğar da her şey yeniden yoluna girer miydi?

Eve giden yolun girişinde durdum. Artık her yerini ot bürümüştü. Pan'ın ülkesiyle Tilly'nin ülkesi arasında gidip gelen pek kimse yoktu. Tink'i öldürdüğünden ve biz sürgün edildüğümüzden beri.

"Bir fikrim var," dedim.

"İyi bir fikir mi, kötü bir fikir mi?" diye sordu ikizim.

"Belki ikisi de."

"En sevdiğim. Neymiş?"

"Hadi gidip sevgili kız kardeşimizi ziyaret edelim."

Bash kaşlarını kaldırdı. "Sana katılamayacağım, kardeşim. Bu çoğunlukla kötü bir fikir. Ama yine de hoşuma gitti."

Saraya doğru yürüdük, hâlâ sırtımızdan ter akıyor ve tişörtlerimizi ıslatıyordu. Belki kuralları çiğnemek ve bir kez daha Fae sarayında yüzümüzü göstermek istiyorsak daha fazla çaba harcamalı, daha iyi hazırlanmalı ve ona göre giyinmeliydik.

Ama sanırım nasıl giyindiğimizden bağımsız olarak biz neyse oyduk ve eğer çimenler hatırlarsa saray da hatırlardı.

Patikanın sonuna ulaştığımızda güneş doğmuş ve gökyüzü sarı, turuncu ve pembenin parlak tonlarına bürünmüştü. Sarayın ötesinde bir kuş sürüsü V şeklinde uçuyordu ve ben ânında kanatlarımın hasretiyle yandım.

Uçmayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Sence görüldüğümüz yerde vurulacak mıyız?” diye sordu Bash yanımdan. Sesinde bir ciddiyetsizlik vardı ama ciddi olduğunu biliyordum. Pekâlâ vurulabilirdik.

Patika, çimenli bir tepeciğin zirvesinde sona erdi ve saray göründü.

Bash ve ben manzarayı seyrederken sessiz kaldık.

Saray, bir brownie ordusu tarafından yeraltından çıkarılan beyaz taştan yapılmıştı. Yamacın içine inşa edildiğinden yarısı yer üstünde, diğer yarısıysa yerin altındaydı. Denizminareleri gibi gökyüzüne doğru kıvrılan çok sayıda kulesi vardı.

Sabahın erken ışıklarında taş parıldıyordu.

Kraliyet evimizin görüntüsü gözlerimi yaktı.

“Bu...” Bash boğazını temizledi. “Bunu görmeye hazır değilim,” diye tamamladı cümlesini.

“Ben de öyle,” diye itiraf ettim.

“Hemen geri dönebiliriz,” dedi, gözleri hâlâ saraydaydı. “Kimse bilmez.”

“Biz biliriz.”

“Sanırım öyle.” İlerlemeye başladı. “O zaman oraya girdiğimizde başımız dik yürüyelim. Ne de olsa biz Fae prensleriyiz. Sürgün ya da değil.”

Vardığımızda vurulmadık.

“Küçük zaferler, ha?” dedi Bash ve kaşlarını oynattı.

“Kıçımızdan vurulmamak. Kutladığımız galibiyet bu mu?”

Kapıya vardığımızda gülüyordu. Orada sırtlarında savaş kı-
lıçları olan iki muhafız vardı.

Yine de biraz göbekli ve sıkıntıdan patlamış görünüyorlardı.

Ta ki bizi fark edene kadar.

“Ekselansları,” dedi uzun boylu olan ve bizi yerlere kadar
eğilerek selamladı. “Ne büyük bir zevk.”

“Kız kardeşimizi görmek istiyoruz,” dedi Bash. “Bizi içeri
alma nezaketini gösterir misiniz?”

Muhafızlar bakiştılar.

“Görevlerinizi yerine getirmek için izin istemeniz gere-
kiyorsa,” dedim, “o zaman acele edin. Bütün gün vaktimiz
yok.”

Mırıldanıp durdular ve elleri kolları birbirine dolaştı. “Ta-
bii ki hayır, efendim. Şunu sizin için açalım.” Kapının kilidini
açtılar ve manivela yüksek sesle tıngırdadı. Adamlar iki yanına
geçtikleri kapıyı kuvvet uygulayarak açtı. Doğru hatırlıyorsam,
kapı öldürdüğümüz brownie tarafından yapılmıştı, Peter Pan’e
komplo kuran brownie’nin ta kendisi tarafından.

Görünüşe göre mükemmel bir zanaatkârdı ama intikam
planlamada berbattı.

Kapıdan geçtiğimizde parke taşlı yolu takip ederek kabul
salonuna ve onun ötesinde yeraltındaki taht odasına açılan ke-
merli çift kapıya ulaştık.

Kapıları itip içeri girdiğimizde eski demir menteşeler gürül-
tüyle inledi. Koridorlar tıpkı hatırladığım gibi hayat doluydu.

Kanatlı Faeler, boynuzlu Faeler ve sarmaşık kaplı duvarlarda kamufle olabilen yeşil derili Faeler.

İçeri girdiğimizde hepsi bize baktı ve sonra dönüp bir daha baktılar.

Her şey aynıydı ama yine de her şey değişmişti.

Kız kardeşimiz tahttayken hiç burada bulunmamıştık. Babamızın ölümünden birkaç saat sonra sürgün edilmiş ve saraydan uzaklaştırılmıştık. Kız kardeşimizse ertesi gece taç giymişti.

“Sarayıma kim girdi de ortalığı karıştırdı?” Kız kardeşimizin sesi koridorlarda gümbür gümbür yankılandı. Bash ve ben biraz etkilenmiş bir şekilde birbirimize baktık.

“Yakışıklı abilerin,” diye karşılık verdi Bash.

Kalabalık suspus oldu.

Taht odasının girişinde birkaç muhafız daha vardı ama onlar da kırılğan ve hazırlıksız görünüyorlardı. Gelişimiz dikkatlerini belli ki kılıçlarını hızlı çekemeyecekleri kadar dağıtmıştı.

Kardeşimiz son birkaç yıldır ne yapıyordu? Savaşçıların hiçbirisi savaşa hazır görünmüyordu.

Bash ve ben onların bu kadar yumuşamasına izin vermedik. Mümkün değildi.

Tilly tahtından inip bize doğru gelmeye başladı. Kanatları, sarmaşıklarla kaplı tavandan sarkan parlak ışık kürelerinde yandönerdi. Yaklaştıkça kanatlarını daha bir açtı, sanki gözümüze sokuyormuş gibi.

Kız kardeşimiz çocukken bile hilekâr ve acımasızdı. Ne de olsa en iyisinden öğrenmişti. Annemiz zalimliğin kraliçesiydi.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi saray mensuplarına ve onlar da sinekler gibi dağıldılar. Salon ve taht odası birkaç dakika içinde boşaldı. Kız kardeşimin onlar üzerindeki hâkimiyetine hayran kaldım. Yumuşak olabilirlerdi ama en azından itaat ediyorlardı.

“İçeri girin,” dedi, “ve kapıyı kapayın.”

Sanki onun emirlerine uyarmışız gibi.

Ama Bash'le ben bir görev için buradaydık ve belki de –şimdilik– rollerimizi oynamak en iyisiydi.

Taht odasına girdik ve iç kapıları büyük bir gürültüyle kapadık. Bu ses bana çocukluğumu hatırlattı. Bash'le ben babamız işlerini yürütürken taht odasına gizlice girer ve masaların altına saklanırdık. Bazen bizi bulur ve kovardı. Bazen de orada olduğumuzu bildiğini ve kalmamıza izin verdiğini düşünürdüm.

Tilly bara gidip üç kadehi peri şarabıyla doldurdu. Ama bize servis etmedi. Barın üstüne bıraktı. “Burada olmamanız gerekiyordu.”

Bash, kimseye zarar vermek istemiyormuş gibi ellerini iki yana açarak taht odasında dolandı. “Neyin peşindesin, sevgili kardeşim?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Brownie’n öldü,” dedim ve ona doğru birkaç yavaş, bilinçli adım attım.

Kaskatı kesildi ve bardağı sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz oldu.

“Nereye kaybolduğunu merak ediyordum,” dedi sanki daha demin onu yaralamamışız gibi davranarak.

Bizi sürgüne gönderdikten sonra arkadaş eksikliği çektiğini tahmin ediyordum. Brownie muhtemelen güvenebileceği tek kişiydi. Faeler liderlerini takip ederlerdi, ta ki takip etmeyene kadar. Tek bir yanlış adım ve kazara bir zayıflık gösterisi birinin kardeşimizi düelloya davet etmesine yeterdi. Henüz ona meydan okunmamasına şaşıyordum. Geçmiş liderlerimize kıyasla genç ve tecrübesizdi. Ve asla yönetmesi beklenmiyordu. Bash ve ben eş krallar olmalıydık. Biz taht için doğmuştuk. O ise evlendirilmek için.

“Brownie bize ne planladığınızı söyledi,” diye yalan attı Bash.

Teknik olarak brownie’nin bize söylediği tek şey, kız kardeşimizin ada için en iyisini istediği idi ve sevgili kardeşimizin

Darlinglerin zihinlerini kasıtlı olarak karıştırdığı konusunda onunla yüzleştığımızda bunu hepten inkâr etmemiştir.

Tilly şarap kadehinin parıltısının arkasından bizi inceledi.

Zalim olmasının yanı sıra, kız kardeşimiz büyürken gülünç derecede rekabetçiydi. Birden fazla kez Bash'le beni Kemikler ve Bıçaklar oyununda yenmişti. Ama bazen, Bash'le ben sırf o sinir krizi geçirmesin diye kazanmasına izin verirdik.

Şimdi de yüzünde sanki oyun tahtasını odanın öbür ucuna fırlatacakmış gibi bir ifade vardı.

“Ne yaptığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?” Kadehinden bir yudum aldı ve sonra bir kenara koydu. Şarap bizim içindi, onun için değil. Sarayda her zaman partici olarak ün salmıştık. Belki de şaraba yumulup dilimizin gevşeyeceğini umuyordu.

“Ne yapıyormuşuz?” diye masumca sordu Bash tahta doğru ilerlerken. Babamız bize ikinci bir taht yaptıracığına söz vermişti, böylece Bash'le ben yan yana hüküm sürebilecektik. Ama yıllar geçtikçe ve ikinci taht gelmedikçe babamızın başka planları olup olmadığını merak etmeye başlamıştık.

Öyle olduğu ortaya çıkmıştı ancak annemiz ölene kadar bu konuda ne kadar ciddi olduğunu kestirmesi zordu. Tink her şeyi değiştirmişti.

“Bana bir şeyi itiraf ettirmeye çalışıyorsunuz ama ne, bilmiyorum. Brownie sana her ne söylediye doğru değildi,” dedi Tilly. “Ama özellikle istediğin bir şey varsa sorman yeterli.”

Sola doğru birkaç adım atarak aramıza eşit mesafe koydu.

“Kanatlarımızı geri istiyoruz,” dedim. “Ama sen bunu zaten biliyordun.”

“Bunu yapamam. Sürgün edilmişken olmaz.”

“Sürgünümüz kaldırılabilir.” Bash platforma doğru üç adım attı ve ardından kolunu tahtın arkasına atarak gülümsedi.

İkinci tahtın ortaya çıkmamasına pek de üzülmemiştim aslında çünkü bu taht akıllamaz derecede çirkindi. Büyük,

boğucu ve bronzdan dökülmüştü. Arkasında bir güneş patlaması vardı, ışınlar parlak bronzlar hâlinde fışkırıyordu. Sadece bu olsaydı, onu ve sadeliğini takdir edebilirdim. Ama bunu kim tasarladıysa güneşe bakmış ve “Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım var,” demişti.

Güneş patlamasının etrafını yine bronzdan sarmaşıklar, sincaplar, arılar, yılanlar, kurbağalar ve böcekler sarmalıyordu. Tahtın ayakları bir ayının pençelerine benzeyecek şekilde yapılmış ve kavisli kolçakları bir kuşun pençelerine benzeyecek şekilde kalıba dökülmüştü.

Her şey çok fazlaydı. Tıpkı Fae sarayı gibi. Hep en fazlasıydı.

“Cezanızı öylece iptal edemem,” dedi Tilly. “Daha büyük bir sebep olmadan olmaz.”

Eh, işte gelmişti.

Yem.

Bash’le bakıştık. Burada gizli bir konuşma yapmak için Fae dilimizi kullanamazdık. Ne de olsa Tilly de aynı dili biliyordu.

Ama ikizim ve benim iletişim kurmak için her zaman kelimelere ihtiyacımız yoktu.

“Sana sunacak hiçbir şeyimiz yok,” dedim, oysa aslında iki devasa şeyimiz vardı: İki kaçak gölge.

Kardeşimiz bir tanesini almak için cinayet işlerdi. Bundan emindim.

Bash’e döndü, örgüsü kraliyet mavisi cübbesinin ipeksi sırtında aşağılara kadar uzanıyordu. “Buraya gelmenin bir sebebi var,” dedi ona. “Eğer kullanabileceğim bir şey sunarak dönmek için pazarlık yapmak değilse, korkarım vaktini boşa harcıyorsun.”

“Brownie, senin Peter Pan’ın ölmesini istediğini söyledi,” dedi Bash.

Kardeşimiz dondu kaldı.

Bu da yalandı –brownie bize böyle bir şey söylememişti– ama bunun doğru olduğunu biliyorduk.

“O, annemizi öldürdü,” dedi Tilly sanki kendini savunması gerekiyormuş gibi. “Gölgesini kaybetti. Peter Pan uzun zaman önce emekliye ayrılmalıydı.”

“Emekli olmaktan kastın da...” Cümlemi bilerek yarım bıraktım.

“Ölmesi,” diye tamamladı Bash.

Tilly artık her nasılsa bu öneriden utanmış görünmeyi becerdi.

“Ve eğer bu göreve yardım edersek,” diye devam ettim.

“O zaman sen, sevgili kız kardeşimiz...” diye ekledi Kas.

“Kanatlarınızı geri veririm,” dedi alçak sesle.

Bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Şey... belki de Fae sarayının başındaki haklı yerim. Yönetmek istediğim için değil, bunu yapmak için doğduğum için. Ve ben görevleri çok ciddiye alırdım. Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi geliyordu.

Bash tahttan dönüp uzaklaştı. “Peki ya sürgünümüz?”

“Size kanatlarınızı geri verebilirim ama saray geri dönmenizi asla kabul etme-”

“Saçmalık,” dedi Bash.

“Babamızı neden öldürdüğümüzü biliyor musun ki?” diye sordum.

Bash bana hızlı bir bakış attı. Bu soru aşırı kişisel olmanın sınırlarında geziniyordu ama bilmesine ihtiyacım vardı. Neden böyle bir karar verdiğimizizi bilmesini istiyordum.

“Ona kızgındınız,” diye cevap verdi ki bu da olabildiğince belirsizdi.

“Tabii ki ona kızgındık.” Bash duvarlarda büyüyen sarmaşıkların cılız dallarından birini koparıp düğüm yaptı.

“Ama neden kızgındık?” diye sordum ve yutkundığında boğazındaki hafif dalgalanmayı yakaladım.

“Kızgındık,” dedi Bash, “çünkü bizi veliahtlıktan reddetmeyi planladığını söyledi.”

İkimiz de onun tepkisini izledik. Kardeşimiz kurnaz olabildi ama bizden asla saklanamazdı.

Hiç tepki görmediğime şaşırmıştım.

Onu test edecek bir sonraki sırrın zamanı gelmişti. “Babam zaten ölüyordu, bunu biliyor muydun?”

Ağzı açık kaldı.

Sonunda onu şaşırtmayı başarmıştık.

“Tink’i öldürdüğü için Peter Pan’den intikam almak istiyordu, bu yüzden kendisine daha fazla güç vereceğini umarak lağünde yüzdü. Onun yerine sudan ölümün eşiğinde çıktı.”

“Bu yüzden bir plan yapmaya çabaladı,” dedi Bash. “Ama planı asla oğullarının yönetimi devralmasına izin vermek değildi.”

“‘Peter Pan’e sempati duyuyorsunuz,’ dedi bize. ‘Yönetmeyi hak etmiyorsunuz.’”

“Yani arkamızdan iş çevirdi,” dedim. “Adanın Peter Pan’e karşı birleşmesini istiyordu ve bunu kendi başına yapmak için zamanının azaldığını biliyordu. Bu yüzden Kaptan Hook’a *seninle* evlenmesini teklif etti ve Hook da kabul etti.”

“Seni bir mal gibi açık artırmayla satacaktı,” dedi Bash sesi titreyerek.

“İşte bu yüzden onu öldürdük,” diye tamamladım. “Seni ve saraydaki haklı konumumuzu korumak için.”

Kardeşimiz gözlerini kırptırdı. Ama dudaklarını yine birbirine sımsıkı bastırınca bütün kan yüzümden çekildi.

Her yerim uyuştı, birden soğuk terler içinde kaldım.

O biliyordu.

Siktir, biliyor muydu?

Bash’le birbirimize baktık, kendi öfkemin onun gözlerinden yansıdığını görebiliyordum.

Babamızı öldürdükten sonra kız kardeşimizden hemen izole edilmiştik ve bize hiçbir zaman ona kendimizi açıklama fırsatı

verilmemişti. Bunun suçunu bizi hiçbir zaman sevmeyen ve tahtta her zaman bir kukla isteyen diğer soylu Faelere yüklemiştik.

Bize mantıklı gelmişti.

Ama belki de başından beri Tilly'ydi.

Onu öldüreceğim, dedim kardeşime.

Sana yardım edeceğim, dedi.

Ona doğru atıldık.

Kız kardeşim, “Durun!” diye bağırıp elini uzattı ve ayaklarımızın altındaki zemin bataklığa dönüştü.

Sendeledim. Bash dizlerinin üzerine düştü ve elleri bataklığa saplandı.

Hepsi bir illüzyondur. Bu sihri biliyordum. Havadaki baygın kokusunu bile alabiliyordum. Hanımeli gibi tatlı, tatlıçimen gibi topraksı.

Bununla mücadele etmekte zorlanmam beni şaşırtmıştı.

Sevgili kız kardeşimiz bizim yokluğumuzda daha da güçlenmişti.

Tilly uzun, sakın bir nefes aldı.

“Evet, babamızın ne yapmayı planladığını biliyordum.” Ellerini arkasında kavuşturdu, yanardöner gözleri parlıyordu. “Önce bana geldi çünkü yapılması gerekeni yapacağımı biliyordu. İkiniz de Faelerin ihtiyaç duyduğu fedakârlıkları yapacak kadar hırslı değildiniz. Peter Pan annemizi öldürdü ve siz neredeyse gözünüzü bile kırpmadınız.”

“İntikam almaya hakkı yok muydu?” dedi Bash. “Annem ona ihanet eden taş kalpli bir orospuydu. Pan hakkında ne dersin de... O zalim ve gaddar olabilir ama asla sırtında onun bıçağıyla uyanmazsın.”

Tilly'nin kanatları arkasında öfkeyle çırpınıyordu ve kenarları kıpkırmızı kesilmişti. “Babam sizi mirastan mahrum etmekte haklıydı. Faelerin şerefini lekeliyorsunuz. Verdiğim

kararlardan pişman değilim. Kaptan Hook’la evlenirdim ve Peter Pan’i yenmek için birlikte hareket ederdik.”

“Sonra ne olurdu? Fae Kraliçesi’nin korsan bir kocası mı olacaktı?”

“Annemiz de sıradan bir Fae değil miydi? O da tıpkı Hook’un yapabileceği gibi saraydaki yerini almıştı.”

Homurdandım. “Buna bir an bile inanmam.”

Tilly ağzını kapadı. “Pekâlâ, evet. O benim için ayağımdaki bir diken olurdu. Var Olmayan Ülke’nin erkekleri her zaman hükmetmeyi hak ettiklerini düşünmüşlerdir, hak etmeseler bile.”

Tekrar döndü, kanatları hareketsizleşti. “O zaman da şimdi yapmayı planladığım şeyi yapardım.”

“Yani?”

Dolgun dudaklarındaki gülümseme gerçekten de şeytaniydi. “Onunla başa çıkmak için en büyük korkusunu çağırır, böylece bütün Var Olmayan Ülke’yi tek başıma yönetebilirdim.”

Sevgili küçük kardeşimiz bu konuda çok kendini beğenmiş ve gururluydu. Fae sarayının acımasız dünyasında ne kadar da değişmişti.

“Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum,” diye ekledi. “Daha iyisini *yapacağım*.”

Söylemediği kelimeleri duyuyordum. “Tilly, ne yaptın sen?” Bataklığı çekiştirdim ama bataklık beni sıkıca kavrayıp daha derine çekti.

“Bir taşla iki kuş. Bu sözü hatırlıyor musun? Eskiden Nani’nin favorisiydi.”

“Dökül artık, sevgili kardeşim,” dedi Bash ve kumun gücünü test ederek ileri atıldı.

“Hem Hook’u hem de Peter Pan’i idare edebilecek tek bir adam var.”

İçim buz kesti.

“Hayır,” dedi Bash. “Sakın bana...”

“Timsah,” dedi.

“Siktir.”

Tilly gülümsedi. “Onca yıl boyunca Darlinglerin kafasının içine girmek bana çok değerli bir şey kazandırdı: Peter Pan’ın sırlarını. Timsah’tan bir şeyler saklıyor ve Timsah bunu öğrendiğinde hiç mutlu olmayacak. Her şey söylenip bittiğinde, Timsah hem Pan’i hem de Hook’u yutmuş olacak ve geriye bir tek ben kalacağım.”

Arkasını döndü, kanatları sırtında kapandı. Zemin taşa döndü ve biz ânında serbest kaldık.

“Size bir taraf seçmenizi öneririm,” dedi uzaklaşırken. “Ve yaşamak istiyorsanız, benimkini seçmenizi öneririm.”

16. BÖLÜM

WINNIE

Peter Pan'ın aletinin belime yaptığı sert baskıyla uyandım.

Oda karanlık ve sessizdi, saatin kaç olduğunu söylemek imkânsızdı. Kendimi uyku sersemi ama dinlenmiş hissediyordum ve bunun bütün o seks, heyecan, banyonun sıcak suyu ve yatağa girdiğimizde Peter Pan'ın vücudunu benimkine yaslamasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Kalbim mutlu mesuttu ama her şeyin yakında sona erecek olmasından korkuyordum.

Buna nasıl tutunabilirdim?

Onu nasıl benim yapabilirdim?

Bu balonun patlamasını ve hiç üzerime uymayan, hiç istemediğim hayata geri dönmek zorunda kalmak istemiyordum.

Eğer tutunursam... tutunursam...

Gerindiğimde Pan'i uyandırdım ve o da kalçalarını öne doğru iterek aletini bana sürttü.

Nefes aldı ve burnunu enseme bastırarak belimi daha sıkı kavradı.

Pan nereden geldiğinden emin olmadığını söylemişti ama bazen onun eski bir tanrı olup olmadığını merak ediyordum çünkü ona tapmak istiyordum.

Onunla geçirdiğim her saniye kahrolası bir mucize gibi geliyordu.

“Uyanık mısın, Darling?” diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

“Sayılır.”

Benimle beraber gerindikten sonra bacaklarını benimkilere doladı. “Nasıl uyudun?”

“Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım. Var Olmayan Ülke’deki her gece bir öncekinden daha iyi.”

Bir nefes daha alarak kokumu içine çekti ve ardından çıplak omzuma sıcak bir öpücük kondurdu, sonra da...

Gırtlaktan hafifçe homurdandı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Vane geliyor,” dedi.

Soğuk davran. Bütün vücudun şarkı söylese ve için arzuyla bir yay gibi gerilse bile, diye hatırlattım kendime, soğuk davran.

“Ona gitmesini söyle,” dedim.

“Karanlık Olan’a gitmesini söylemeyi dene de bak bakalım ne oluyor.” Kıkırdadı ve beni daha yakına çekti. “Bir gün yola gelecek, Darling,” diye beni temin etti. “Bence tüm bunlar sona erdiğinde adasına dönecek ve gölgesinden vazgeçecek.”

Hızla ona doğru döndüm. “Ne yapacak?”

Mezarın kapısı tangırdayarak açıldı ve içeri loş ışık süzüldü. Vane elektrik düğmesine uzandı ve hemen sonra lamba yandı. Işık gözlerime saldırırken onları elimle örttüm.

“Yatağında bir fahişe bulduğuma neden şaşırmadım acaba?” dedi Vane.

Elimi çektim ve dik dik bakmaya çalıştım ama o böyle görünürken bunu yapmak imkânsızdı.

Siyah bir pantolonun içine soktuğu ve her nedense düğmelerinin çoğunu açık bıraktığı siyah bir gömlek giymişti. Kemerin metal tokası kasığının üzerinde parlıyordu ve onu çözüp neler sunabileceğini görmeyi düşünmek bile yanıp tutuşmama yetmişti.

Ağzından sarkan sigaranın dumanı yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Arkasındaki merdiven boşluğunun ışığı onu altın rengine boyuyordu.

Ama asıl siyah ve menekşe rengi gözleri beni mahvediyordu. Yüksek sesle yutkundum. Fark ettiğini biliyordum.

Hakaretine zekice bir karşılık vermeye çalışsam da tek söyleyebildiğim, “Bir fahişe hiç olmamasından iyidir,” oldu.

“Bize katılabilirsin,” dedi Pan arkamdan ve kollarında kaskatı kesildim.

Dün geceden beri boynum hâlâ ağrıyordu, dehşet hâlâ tap-tazeydi. Vane’in pes etmesini hem istiyor hem de istemiyordum. Uçaktan atlamaya karar vermek gibi bir şeydi bu. Yıllarca konuşulacak bir macera olacağını bilirdiniz ama ya paraşütünüz çalışmazsa? O zaman kimseye bu maceradan bahsedemezsiniz çünkü ölmüş olurdunuz.

“Beni bilirsin, Pan,” dedi Vane bir omzunu kapı çerçevesine yaslarken. “Zamanımı kolay amcıklara harcamam.”

Tüylerim diken diken oldu. Siktiğimin...

Yataktan çırilçıplak çıktım. Vane’in bakışları önce memelerime, sonra bacaklarımın arasındaki V’ye indi ama sonra sanki benden nefret ettiğini aniden hatırlamış gibi tekrar gözlerime dikildi.

“Kolay amcıkta nefret ediyorsan neden Cherry’i beceriyorsun o zaman?”

“Çünkü o sen değil,” dedi ânında.

Bu bana istediğimden daha fazla acı verdi ve bir tokat gibi yüzümden belli olduğunun farkındaydım.

Bir an için Vane’in yüzünün, sözlerini geri almak istercesine düştüğüne yemin edebilirdim.

Ama sonra kendime Pan’ın tavsiyesini hatırlattım. Belli ki fazla zorluyordum. Daha az zorlamalıydım.

“Öyle olsun,” dedim. “Yukarı çıkıp ikizler kahve yapmış mı bakayım.” Bir dizimi yatağın kenarına koydum, Pan’i dudaklarından öpmek için eğilirken Vane’e kasıtlı olarak kıcımlı gösterdim. Oyalandım, sırtımı yay gibi gerdim, kıcımlı dışarı çıkardım ve bacaklarımı biraz açtım ki Vane her yerimi görebilsin.

Pan bana gülümsedi, ne yaptığımı biliyordu. “Dikkatli ol, Darling,” diye mırıldandı.

“Elbette, kralım. Uslu bir kız olacağım. Sadece senin için.”

Vane’in arkamdan homurdandığını duydum.

Pan beni tekrar, uzun uzun ve tutkuyla öptü, dili benimkine dolandı.

Ânında ıslanmıştım. Ama sadece öpücük yüzünden değildi. Vane bizi izlediği içindi.

Neden yanıma gelmiyordu? Ne zaman teslim olacaktı?

Ayrıca Pan, Vane’in gölgesini geri vermek için adasına döneceğini söylerken ciddi miydi? Neden bu beni buz ve ısırgan otlarıyla sarmalanmışım gibi hissettiriyordu?

Pan öpüşmeyi kestiğinde biraz başım döndü ve iki ayağımı yere basarak doğrulduğumda sendeledim.

Vane aniden beni yakalamak için yanımda bitti. Dişleri sıkı-lı, çenesi gergindi ve sonra bakışları, dokunuşundan dolayı hâlâ mosmor olduğundan emin olduğum boynuma çevrildi.

“İkizlere söyle üzerine biraz merhem sürsünler,” diye emretti. “Morarmayı geçirmeye yardımcı olur.”

Neden tam nefes alamıyordum?

Kalbim kulaklarımda uğulduyordu. Vane’in elleri hâlâ üzerimdeydi ve o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Tüylerim diken dikendi ve bir yaydan daha gergindim.

O böyle davranırken ona nasıl soğuk yapabilirdim?

Ben bir gölgeye hapsolmuş, onun ışığına muhtaç bir çiçek-tim.

Ve belki de tüm bunların en acımasız kısmı buydu. Bana karşı böyle davranıp hemen ardından benden nefret edebilmesi.

“Hadi yürü,” dedi. “Kral’la konuşmam gerek.”

Derin bir nefes aldım ve giysilerimi alıp aceleyle merdiven-leri çıkmadan önce ona başımla selam verdim.

İkizleri mutfakta bulduğumda keyifleri yerinde görünüyordu.

İkisi de üstsüzdü. Bash'in saçları yeni duş almış gibi ıslaktı. Işıktaki yağ gibi parlıyordu. O, mutfak adasında malzemeleri karıştırırken Kas elinde bir fincan kahveyle arkasındaki tezgâha yaslanmıştı.

Pencereler çoktan karanlığa gömülmüştü ve ötedeki okyanusu zar zor seçebiliyordum.

Sanırım güneş ışığında duramayan bir kralla birlikte olduğunuzda artık gün kavramı kalmıyordu.

“Selam,” dedim.

İkizler bana dikkat bile etmedi.

Bash bir fincan unu bir kâseye döktü ve ardından kabaca karıştırarak unun havaya dağılmasına neden oldu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Kas gözlerini kırıştırarak kendine geldi ve bana döndü. Gülümsedi ama parlak beyaz dişlerini gösterse de gergin bir gülümsemeydi bu. “Her şey yolunda.”

French presse'ye uzandım ve kendime bir fincan kahve doldurdum.

Gergin görünüyorlardı.

Vane'le karşılaştıktan sonra ben de gergindim ve kendimi daha iyi hissetmek için refleks olarak ortamı canlandırmak istiyordum.

Kahveyi bırakıp Kas'ın önüne geçtim. Hafif eğik burnunun üzerinden bana baktı. “İyi olduğuna emin misin?” diye sordum ve şortunun üzerinden hayalarını avuçladım.

Ağzından alçak bir inilti döküldü.

Bash'in karıştırma sesi arkamda kesildi.

“Aklımızda çok şey var, Darling,” dedi Kas.

“Ne gibi?”

Çınlayan çanlar havayı doldurdu. Bu sesin, ikizlerin kendi Fae dillerinde konuştukları ve beni kasıtlı olarak dışarıda bıraktıkları anlamına geldiğini artık biliyordum.

Kas’i sıvazladım, elimin altında büyümeye başladığını hissedebiliyordum. Gözlerini kardeşinden ayırıp tekrar bana baktığında dişlerini sıktı. “Bunu şu anda gerçekten yapmak istemezsin, Darling.”

“Aa, gerçekten mi?”

“Darling,” dedi Bash arkamdan. “Oldukça karmaşık bir gün geçirdik.”

Neden herkes birden beni geri çevirmeye başlamıştı?

Nefes nefese Bash’in yanına gidip elimi pantolonunun içine soktum. Sarsıldı, hırladı ve karıştırma kabını kenara bıraktı. “İyi,” dedim ve onu sıkıca kavradım. “Sanırım gidip kendimi meşgul etmem gerekecek.”

Ben onu sıvazlarken bakışları içimi yakıyor, onu bir anda sertleştirirken dişlerini sıkıyordu.

“İşinize devam edin.” Ona tatlı tatlı gülümsedim ve çınlayan zil sesleri eşliğinde odadan çıktım.

17. BÖLÜM

BASH

Bunu yanına mı bırakacağız? diye sordum kardeşime.

Darling'in ikimizi de sertleşmiş ve arzu dolu bir hâlde bırakarak ukala ukala uzaklaşmasını izledik.

Kız kardeşimiz bizi Fae sarayından çıkardıktan sonra kardeşimle beraber onun tehditlerini düşünüp tartmıştık.

Burada seçilecek kolay bir yol yoktu ve bu beni gerçekten sinirlendiriyordu.

En çok kime sadakat borçluyduk?

Peter Pan bize asla ihanet etmezdi. Ama çizgiyi aşarsak bizi öldürebilirdi.

Kız kardeşimiz bize hiç düşünmeden ihanet ederdi ama bizi öldürür müydü? O kadar emin değildim. Bence pek çok korkunç şey yapabilirdik ve kız kardeşimiz bize asla elini sürmezdi.

Hangisi daha kötüydü?

Bu soruyu ne sormak ne cevaplamak istiyordum.

Her şeyi unutmak istiyordum.

Köşeyi dönerken Darling'in kıcını gördüm. Her zaman o lanet elbiseleri giyyordu; ânında ulaşılabilir kadar yakın amcığı, yumuşak kumaşın altında zıplayan memeleri, ısırılmak ve yalanmak için yalvaran dikilmiş meme uçları.

Ellerinin arkadan bağlı olduğu görüntüsünü canlandırmak hiç çaba gerektirmedi ve bu, seksten başka bir şey düşünemeyecek hâle gelene kadar kafamdaki baskıyı gitgide şiddetlendirdi.

Aklını başına sikerek getirme isteğimin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemiyorum, dedi Kas.

Neden ikisi birden olmasın? diye yanıtladım.

Birbirimize baktık.

İpi getir, dedi Kas.

Gittim bile.

Kas onu yakalamak için koşturdu ve ben de odamızdan ipi getirdim.

Çatı katına döndüğümde sevgili kardeşim Darling'i Var Olmayan Ülke Ağacı'nın gövdesine bastırmıştı. Kız onun altında titriyordu, dudaklarıyla fazlasıyla meşguldü. Bileğinden tutup ipi iki kez doladığımda hazırlıksız yakalandı.

Dudaklarının arasından küçük, sevimli bir nefes kaçıverdi.

Düğüm atmakta deneyimliydim ve her iki kolunu da otuz saniye geçmeden ağaca bağlamıştım.

Kas ve ben geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla seyrettik. Her iki bileğine de tek kolon düğümü atıp onu Var Olmayan Ülke Ağacı'nın alçak dallarına bağlamıştım. Bunlar iyi, basit düğümlerdi. Çözmesi kolay. Kurtulması zor.

"Darling'imize de bak," dedim kardeşime. "Yaramaz küçük bir kız gibi bağlanmış."

İplerle mücadele etti. Kurtulamazdı. Ben istemedikçe.

Parmak uçlarında yükseldiğinde elbisesi kalçalarına çıktı.

Ona gittim. Yanımda minicik kaldı ve küçüklüğü içimi burktu. "Ne olacağını sanıyordun, Darling? Aletlerimize dokunup sonra da kaçamazsın."

Elmacıkkemikleri al al oldu. "Belki de en başından beri varmak istediğim yer burasıdır."

Güldüm. Ona inanıyordum gerçekten. Onu buna pişman edecektim.

İplerle mücadele etmeyi bıraktı. "Beni esir aldın, Fae Prens. Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsun, kardeşim?" dedim omzumun üzerinden.

Kas yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Dersi uzatalım derim.”

“Hımm. Peki aklında ne var?”

Göğsümün ortasında karanlık, şeytani bir ateş yanıyordu. Darling’in bunun için yalvardığını görmek istiyordum. İnlemesini, kıvranmasını ve o odaya her girdiğinde bana olduğu gibi aklını kaybetmesini istiyordum.

Dikkatimi sızlayan kalbimden uzaklaştırsın istiyordum.

“Üstümüze atlamak istiyor,” dedi Kas, Darling’in yüzünün her saniye daha da kızarmasını izleyerek. “Öyleyse onu o kadar çok boşaltalım ki canı yansın.”

Aletim pantolonuma doğru gerildi. Onun içinde olmak için sabırsızlanıyordum. Ama o amcığı ne kadar çabuk alırsam o kadar çabuk boşalırdım.

“Hoşuma gitti.” Yaklaştım ve bir parmağımı yanağından aşağı gezdirdim. Heyecanla nefes verdi. “Sence onu kaç kez boşaltabiliriz? Üç mü? Beş mi? On mu?”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi Kas. “Hazır mısın, Darling? Seninle işimiz bittiğinde, durmamız için bize yalvaracaksın.”

18. BÖLÜM

WINNIE

Var Olmayan Ülke Ağacı'nda asılıyken kendimi yanlışlıkla örümcek ağma çok yaklaşmış bir böcek gibi hissetmeden edemedim.

Kas bağlama konusunda ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım işe yaramıyordu.

Yakın zamanda hiçbir yere gidemeyecektim ve Fae prensleri de bunu biliyordu.

Etrafımda döndüklerinde klitorisim beklentiyle karıncalandı. Buna kesinlikle değecekti.

“Ne düşünüyorsun, kardeşim?” dedi Bash görüş alanımdan kaybolurken. “Ona güvenli kelime vermeli miyiz?”

Kas parmak eklemine yanağımda gezdirdi. “Bizim için bir kez boşalsın da sonra istediği kelimeyi seçer.”

Eğildi ve ağzımın kenarına nazik bir öpücük kondurdu. Ona dönüp dudaklarını yakalamaya çalıştım ama çoktan uzaklaşmıştı.

Bash'in elleri elbisemin eteğine gidip kumaşı yukarı çekti. Dilini şaklattı. “Bence artık külot giymene izin verilmemeli.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Kas ve bir hamlede beni iç çamaşırdan kurtardı.

“Belki de kıyafet giymesine toptan izin verilmemeli.” Bash elbisemin eteğinin tekrar aşağı düşmesine izin verdi, sonra elini belimin kıvrımından göğsüme doğru kaydırды. Dokunuşları sabırlıydı, aletini kıcıma bastırıyor ve benim için sertleştiğini bilmemi istiyordu.

“Öylece çıplak dolaşamam,” dedim.

“Nedenmiş?” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Böylece günün ve gecenin her saatinde seni hayran hayran seyredebiliriz. Aramızda hiçbir engel olmadan istediğimiz zaman seni ıslatırız.” Meme ucumu okşadı ve oynaya oynaya dikleştirdi.

Kas’ın eli kalçamda geziniyor ve bacaklarımın arasına tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu.

Beklentiyle hızlı bir nefes verdim.

“Ne kadar hızlı boşalmasını sağlayabiliriz?” dedi Bash.

Kas sıırttı ve becerikli parmaklarıyla klitorisimi okşadı, ben de daha fazlası için çaresizce iplere asıldım. “Dakikalar diyebiliriz.”

“Bu onuru bize bahşeder misin?” diye sordu Bash.

“Memnuniyetle.”

Kas büyük eliyle kadınlığımı kapladı. Elinin hissi klitorisimin ısınmasına yol açtı ve içgüdüsel olarak ona sürtündüm. “İşte benim kızım,” dedi Kas alçak ve gırtlaktan gelen sesiyle. Parmaklarını üzerimde gezdiriyor, oynatıyor ve Bash arkamdan uzanıp meme ucumu çimdiklerken klitorisimde baskı oluşturunuyordu.

Onlar için inledim.

Kas bir parmağını içime soktu ve elinin ayasıyla klitorisime bastırdı.

“Kendini boşalt,” diye emretti.

“N-ne?”

“Bana sürtün,” dedi. “Ve kendini boşalt. Hemen, Darling.”

Kas bana emrettiğinde itaat etmek istedim. Onu memnun etmek istedim. Çok seyrek emrettiği için her emri daha büyük bir ağırlık taşıyordu.

Ayakta durmam ve dengemi bulmam bir saniyemi aldı ama bir kez bulup kalçalarımı döndürdüğümde eliyle doğru açığı yakaladım. O da bana yardım ediyor, ritmimi takip ederek elinin ayasını tam doğru şekilde, tam doğru zamanda bastırıyordu.

“Ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun, kardeşim?” dedi Kas.

“Siktir, evet.” Bash’in sol eli boğazıma doğru kayarken diğer eli mememi sıkıp ucuyla oynamaya başladı.

Sınıra ulaşmam uzun sürmedi.

Bash’in boğazımdaki kavrayışı sıkılaştıkça Kas’in eline sertçe sürtündüm.

“Her geçen saniye daha da ıslanıyor,” dedi Kas.

Artık nefes nefeseydim, Kas’e hızla sürtünüyordum ve çok yaklaştım. “Devam et, Darling,” dedi Kas. “İyi bir fahişe gibi hak ettiğini al.”

Kalın ortaparmağını da içime sokup beni doldurdu, hareketlerim çılgınlaşır ve nefes alıp verişlerim hızlanırken avucunu bana sürtüyordu.

“Siktir, Darling,” dedi Bash kulağıma. “Ben de seni doldurmak için sabırsızlanıyorum. Kıcını alacağım, seni sikimin etrafında esneteceğim.”

Şaşkınlıkla inleyince eli boğazımı daha da sert kavradı. “O zaman kardeşim senin amını alacak...”

“Nihayet,” dedi Kas.

“Ve Fae sikiyle dolu olacaksın.”

“Ama önce,” dedi Kas altdudağıma ısırarak. “Önce bizim için boşalmalısın.”

Kalçalarımı avucuna doğru oynattım. Bash meme ucumu iki parmağının arasına sıkıştırıp beni acıyla haykırttı.

Kas ise klitorisime bastırıp beni orgazma zorluyordu.

Kendimi eline bıraktım ve bir anda en derinime girdi. İpler gıcırda ve bileğimdeki bağlar etimi keserken Kas beni göğsüne yapıştırdı.

Kendi zevkim beni ve Kas’i sırlıslam ederken orgazm her boşluğu dolduruyor, her siniri yakıyordu.

“Siktir, işte bu,” dedi Kas. “Kahretsin, etrafımda çok sıkı kasılıyor.”

“Küçük Darling’imiz kullanılmayı seviyor.” Bash beni yana çevirip ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Bunu duydun mu, Darling?”

Kas parmaklarını içimden çekti, sonra tekrar soktuğunda ıslak bir ses çıktı. “Bu senin yenilginin sesi.”

Beni bağlı bıraktılar ama geri çekilip hayranlıkla izlediler. Bacaklarımda derman kalmasa da orgazmın etkisiyle hâlâ ışıl ışıl parlıyordum. İkiizlerin şeytanileşmesini sevmiyorsam ne olayım.

Beni beceremedikleri ya da benimle oynamadıkları zamanlarda neşeli ve kibarlardı ama kötü ve ahlaksız olma konusunda da uzmanlardı.

“Güvenli kelimesi ne olacak?” Bash odayı aşır bardan geriye kalanlara gitti. Sadece üç şişe kalmıştı. Kapağını açıp iki bardak çıkardı ve birkaç parmak baharatlı romla doldurdu.

“Bir tercihin var mı, Darling?” diye sordu Kas. Deri koltuklardan birinde arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Topuzundan dökülen birkaç tutam saç onu darıma dağın ve vahşi gösteriyordu. Her bir kası bugün daha da sıkı görünüyordu, sanki bütün vücudu gerginmiş ya da son yirmi dört saattir yeterince yemek yememiş gibi.

Bir şey onları kesinlikle rahatsız ediyordu ama görünen o ki bunun ekmeğini ben yiyordum.

Etraflarındaki hava neredeyse...

“Çatırtı,” deyiverdim.

Bash, Kas’e bir bardak rom uzatıp yanında durdu. “Çatırtı mı? Pekâlâ.”

“O zaman çatırtı.” Kas bardaktan uzun bir yudum alıp yarısını içtikten sonra yanıma geldi. “İç.” Bardağı dudaklarıma

götürüp yavaşça eğdi. Alkolün yumuşak tatlılığı ağzımı doldurdu ve yutarken boğazımı yaktı.

“Tekrar boşalmaya hazır mısın?” diye sordu, kehribar rengi gözleri açlıkla parlıyordu.

“Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Benden şüphe mi ediyorsun?”

Kokusunu derin derin içime çektim. Bana serin, yağmurlu bir yaz gecesinde sahilde olmayı hatırlatıyordu. Kumun kokusunu, tuzlu havayı, karanlığın baş döndürücülüğünü ve dalgaların çarpışını. Tenime vuran tuzlu suları.

Onu tanıyalı çok olmamıştı ama bence çabucak âşık olabileceğim bir adamdı.

Kas elini çenem boyunca kaydırды ve yüzümü kendisinin kine yaklaştırdı. “Darling? Benden şüphe mi ediyorsun?” diye tekrarladı, tam o sırada yumuşak bir şey bacaklarımdan yukarı kaydı. Aşağı baktığımda baldırlarımın etrafına dolanan bir sarmaşık gördüm.

Aniden aldığım nefes boğazımda tıkanıdı ve Kas yüzümü tekrar yukarı çevirdi, sarmaşık kadınlığıma doğru sürünürken beni kendisine bakmaya zorladı.

Bu gerçekten oluyor muydu yoksa onun ustaca illüzyonlarından biri miydi bilmiyordum ama yumuşak, tüylü bir dal kadınlığıma değdiğinde bana çok ama çok gerçekmiş gibi geldi.

Aman Tanrım.

Yeniden zonkluyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Hayır,” dedim nefes nefese. “Senden şüphem yok.”

“Güzel.” Ardından sarmaşıklar bedenimin üzerinde kayarken kardeşine katılmak için geri çekildi. Kalın bir dal ıslak merkezimden yukarı sürünerek belime dolandı, böylece her küçük hareket içime bir karıncalanmanın yayılmasına neden oluyordu.

Daha fazla sarmaşık elbisemin altından süzülerek meme uçlarımla oynadı ve memelerimi sıktı.

İkizler durup izlerken saniyeler içinde nefes nefese kalıp inlemeye başladım.

“Ah, siktir.” Serin, yumrulu bir sarmaşık içime girdiğinde yüksek sesle inledim. “Aman Tanrım.”

Vücudumdaki her sinir alev alevdi.

Dizlerimin bağı çözüldü ve iplere yığıldım.

Sarmaşık beni daha sert becermeye koyuldu ve birkaç tüy-lü dal uğuldayan klitorisimi okşadı. Çok fazlaydı. Aşırı duyu-sal yüklenme yaşıyordum ve istesem bile orgazmı durduramazdım.

Başımı arkaya attım, orgazm beni alaşağı ederken gözlerim kapandı.

İpler gıcırdadı. Ben kontrol için mücadele ederken Var Olmayan Ülke Ağacı sallandı.

Zevk dalgası geçtiğinde ayakta zor duruyordum ve o kadar fena titriyordum ki dişlerim takırdıyordu.

Kas yanıma geldi. “Hayır,” dedim. “Lütfen. Daha fazla yapamam.”

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Evet, yapabilirsin.”

Bash bardağını tek yudumda boşalttı ve çat diye kenara koydu.

“Yapamam.” Kendi zevk sularımdan sıırılsıklam olmuş-tum ve klitorisim aktif bir elektrik kablosu gibi titriyordu. “Benden bu kadar.”

“İpleri gevşet,” dedi Bash. “Hadi onu yüzüme oturtalım.”

“Ne? Hayır. Hayır, hayır.” Boku yemiştım. Güvenli kelimemi kullanmalı mıydım? Kullanmak istiyor muydum? Onlarla sınırı aşmayı seviyordum. Sınırları zorlamayı seviyordum. Zevkin okşayışları eşliğinde acının keskin ucunu hissetmeyi seviyordum.

Ama cidden daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

İkizler gibi sadece acımasız değil, aynı zamanda zevk konusunda neredeyse şeytani olan erkeklerle hiç birlikte olmamıştım.

Milyon yıl geçse bile orgazm olmamak için yalvaracağım aklıma gelmezdi.

İkizler birlikte ağaca bağlı ipleri gevşettiler ve o kadar güçsüzdüm ki dizlerimin üzerinde yere çöktüm. Beni istedikleri pozisyona getirdikten sonra ipleri yeniden bağladılar.

Bash sırtı bana dönük hâlde önümde yere otururken Kas tekrar geri çekildi. Dövmelerinin tüm belirgin çizgileri teninde göze çarpıyordu. Omzunun üzerinden bana sıırttı. “Kalk, Darling.”

İsteksizce bacaklarımdaki son gücü buldum ve Bash’in sırtüstü yatıp bacaklarımın arasına yerleşebilmesi için yeterince yükseldim. Derin bir nefes aldı. “Kahretsin, çok güzel kokuyorsun, Darling.”

Bacaklarım titrerken ipler tekrar gıcırdadı ve tam ağzının üzerine yerleştim.

Nefesinin sıcaklığını ıslak kadınlığımda hissedebiliyordum. Elbisemin eteğini katlayıp belime doladı ve beni açıkta bıraktı, sonra da kollarını bacaklarımın kalçalarımla birleştigi yerden geçirdi.

“Kardeşim izleyebilsin diye,” dedi Bash ve sonra beni yalayıp yuttu.

19. BÖLÜM

Kas

Darling iplerde çırpınıyor, kardeşim onu ağzına alırken kıvranıyordu. Yüzünde zevk ve acının dansını izlemek hafızama kazımak istediğim bir manzaraydı.

Tanrım, rüya gibiydi.

Onu bırakmak istemiyordum.

Onu bırakamazdım.

O benim güle oynaya dalacağım bir bataklıktı. Asla çıkamayacaktık ve ben çıkmak istemiyordum.

Beni dibe çek, Darling.

Üçüncü kez boşaldığında acı eşiğinde olduğunu görebiliyordum. Yanıyor olmalıydı, klitorisi o kadar hassastı ki acıyordu.

Ama ben ve kardeşim her zaman sözümüze sadık kalırdık.

Yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapardık.

Darling'i tekrar tekrar boşalmaya zorlamak ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hediye idi.

Bash onun altından çıktığında kızın zevk sularına bulanmıştı ve dilinin bir hamlesiyle hepsini temizledi.

Darling zor nefes alıyordu, ter içindeydi.

Taş gibi serttim, becermeye ve almaya hazırdım.

Bizi durdurma seçeneği vardı ama durdurmayacağını umuyordum.

İpleri yeniden bağlayıp onu ayağa kaldırdığımızda bunu fark etmedi bile. Gözleri yarı kapalı, vücudu pelte gibiydi. Ona bakmak için döndüğümde kirpikleri titreyordu.

“Darling,” dedim ve çenesini yukarı kaldırdım. Gözleri birden açıldı. “Hâlâ bizimle misin?”

Kesin bir ifadeyle başını salladı. “Buradayım.”

“Bir tane daha,” dedim ona.

“Hayır,” dedi inleyerek.

“Evet.”

Dili dışarı fırlayıp kurumuş dudaklarını ıslattı. Güvenli kelimesi vardı ama dile getirmede ve ahlaksız bir parçam onun bunu yapacağından korkuyordu.

Sakın söyleme, Darling.

Dilini ısır.

Bash eline tükürdü ve aletini kavradı. Darling’in amı benim için sırılsıklamdı. Yardıma ihtiyacım yoktu.

Hazır mısın? diye sordu Bash.

Hem de nasıl.

Bash kolunu Darling’in beline doladı ve ben de onun kalçalarını tutup bacaklarını etrafıma sararak kendimi hizaladım.

İçine girmek üzereydim. Bundan daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Bash yavaş yavaş kıçına girdi ve Darling yüksek sesle inledi, gözleri sımsıkı kapalıydı. Daha önce götünden becerilmiş miydi bilmiyordum ama bugünden sonra daha çok olacaktı.

Önce Bash’in tam yerleşmesine izin verdim. Çünkü sonunda amma girdiğimde nazik olmayacaktım.

“Nasıl hissettiriyor?” diye sordum Bash’e.

“Çok sıkı, kardeşim. *Açayip sıkı.*” Darling’i aletinden kaldırırken gözlerinin akları göründü ve sonra yavaşça tekrar içeri kaydı.

“Darling?” dedim ve kızın gözleri titreşerek tekrar açıldı. Bazen illüzyon büyüsü kullandığımızda, bir ölümlü kendini bunun verdiği hisse kaptırabilirdi ve onun hâlâ burada olduğunu bilmem lazımdı. “Bir tane daha,” dedim ona.

İkizim onu tekrar doldururken başını yukarı aşağı salladı. “Becer beni, Kas,” dedi. “İçime boşalmanı istiyorum.”

Darling kızımı reddedecek değildim.

İçine bir hamlede girerken ve onu ikizimle birlikte, sert, hızlı ve acımasızca becerirken etrafımda kasıldığı sırada korkunç bir gerçeği fark ettim: Onu Tilly’ye ve Fae sarayına tercih edecektim.

Darling’i kanatlarıma tercih edecektim çünkü onunla zaten uçuyordum.

O benimdi, ben de onundum.

20. BÖLÜM

WINNIE

İkizler beni öyle bir beceriyorlardı ki dişlerim takırdıyordu. İpler olmasaydı, sanırım tavandaki kirişlere uçardım.

Sarmaşıklar geri döndü, kardeşler beni Fae sikiyle doldururken klitorisimle oynadılar.

“Birlikte boşalacağız,” dedi Kas hararetli nefeslerle. “Beni duydun mu, Darling?”

Klitorisim o kadar hassastı ki acıyordu. Ama başımla onayladım çünkü onu reddedemezdim. Reddetmeyecektim.

Bu seferki zevk yavaş yavaş birikiyordu ve kardeşlerin yapacakları son şey olsa bile orgazmı benden zorla almak istedikleri netti.

“Bizim için boşal, Darling,” dedi Bash kulağıma, sesi düzensiz ve boğuktu. “Son bir kez.”

“Ah, Tanrım.” Ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışarak bir nefes aldım. “Siktir. *Evet.*” Dalganın tepesine ulaştığımda bir hiçlik ânı oldu. Zaman yavaşlıyordu sanki. Kanatlarını açmış, rüzgâra kapılmış bir kuş gibiydim. Ve sonra... ve sonra...

“Siktir! Ah, siktir, Tanrım!” Süzülüyor veya yere çakılıyordum. Aşağı mı yukarı mı gittiğimi bilmiyordum. Sadece ezi-ci bir zevk ve acı dalgası vardı, bense bu hissin içine batıyor, onunla mest oluyor, kardeşler amıma ve kıcıma girerken beni tüketmesine izin veriyordum.

“Siktir, Darling,” dedi Kas ve içime boşaldı, Bash beni sıkıca kavradı ve kıcımlı döllerıyla doldurdu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca yapış yapış, terli ve bitkin bir hâlde birbirimize kenetli kaldık.

Bash kulağında sertçe nefes alıp veriyordu ve Kas bana sokularak alnını benimkine yasladı, aleti zevkin son dalgalarıyla içimde zonkluyordu.

Sonra beni uzun uzun, tutkuyla öptü ve geri çekildiğinde, “Sen bir mucizesin, Darling. Ve bizimsin,” dedi.

Başımla onayladım çünkü bu doğruydı ve her zaman doğru olmasını istiyordum.

Sonunda içimden çıkıp geri çekildiklerinde, ikisinin de bakışlarının beni ve Var Olmayan Ülke Ağacı’nı geçip merdivenin çatı katına açıldığı yere çevrildiğini fark ettim.

Ağır ayak sesleri geliyordu ve Peter Pan görüş alanıma girdi. Nasıl göründüğümü sadece hayal edebiliyordum. Dağınık ve kullanılmış. İyi bir küçük fahişe gibi. Onun parlak mavi bakışları altında tekrar canlandım.

“Sana bir tavsiye, Darling,” dedi Pan, “ikizlerin seni bağlamalarına asla izin verme.”

Sahip olduğum son enerji kırıntısını da toplayıp ona tatlı tatlı gülümsedim. “Bilemiyorum. Oldukça keyif aldım.”

Vane düğümlerden birini açınca ip Var Olmayan Ülke Ağacı’nın dalından düştü ve ben yığılırken Pan beni yakaladı. İkinci ip çözüldüğünde Vane yanıma gelip bileklerimi çözdü. “Onlardan merhem istemeni söylemiştim,” dedi sinirli bir sesle, “başka bir acımasız seks değil.”

“Ne istersem onu yaparım,” dedim deliliğin sınırında bir kahkahayla.

Bana dik dik baktı ama düğümleri çözerken parmakları nazikti. “Merhemi getirin,” dedi onlara.

Bağlarım çözülür çözülmez Pan beni kollarına alıp koltuğuna taşıdı. Oturdu ve beni kolunun kıvrımına sıkıştırdı. “Ona bir içki getir,” dedi Vane ve nedense Karanlık Olan hiç itiraz etmedi.

Vane biraz sonra elinde yeni bir bardak burbonla döndü ve bardağı dudaklarıma götürdü. “İç,” diye emretti.

İkizler tarafından sertçe becerilmenin Vane'in benimle ilgilenmesini sağlayacağını bilseydim bunu çok daha önce yapardım.

İçtim ve alkolün heyecan verici sıcaklığı bedenimdeki bazı düğümleri yatıştırdı.

Kas, elinde yuvarlak metal bir kavanoz içindeki gizemli peri merhemiyle döndü. Kapağı çevirerek açınca ışıpta parlayan yeşil bir yapışkan madde görüldü.

Sol kolumu eline aldı, sonra diğer elinin iki parmağını macunun içine daldırdı. Merhemi bileğimin hassas tenine sürdüğünde acıyla tısladım ama beni sıkıca tuttu ve saniyeler içinde yapışkan madde ılık ve rahatlatıcı bir hâl alarak kolumda karın-calanma hissi yarattı.

“Daha iyi mi?” diye sordu Kas.

Başımınla onayladım ve Pan'e yaslanıp başımı omzuna yasladım. “Bu iyi geldi.”

“Siz pislikler ona bu kadar sert davranmamalıydınız,” dedi Vane.

Pan'ın sesi arkamdan gürledi. “Dün gece onu neredeyse öldürüyordun, o yüzden o lanet çeneni kapa.” İkizleri işaret etti. “Ve siz iki göt herifin de onu bu boktan ikiz saçmalığınıza yavaş yavaş alıştırmamız lazım.”

“Ah, affedersiniz, Var Olmayan Kral,” dedi Bash. “*Bana doğru sürün, Darling.*’ Küçük Darling’imizin itaatkâr olmasını seviyorsun ama sadece işine geldiğinde ve...”

“Durun!” dedim.

Hepsi sustu. Pan altımda gerildi. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım.” Peri merheminin kan dolaşıma karışmasıyla kendimi çok daha iyi hissediyordum ve başımı Pan'ın omzundan kaldırıp tek tek hepsine baktım. “Hepiniz pisliksiniz, tamam mı? Ama *benim* pisliklerimsiniz. Pan için dizlerimin üzerinde sürünmek zorunda değildim, Vane'in sınırını zorlamak zorunda değildim ve kesinlikle bir ağaca bağlanmak zorunda değildim.

“Bunların hepsini ben seçtim. Hepinizi ben seçtim. Seni bile, Vane. O yüzden bana kırılğan bir oyuncakmışım gibi davranmayı bırakın. Kırılğan değilim. Ben o kadar çok kırılmış bir porselen fincanım ki, hâlâ bir fincan mıyım yoksa sadece tutkal ve kararlılıkla bir arada tutulan, fincana benzer bir şekle sokulmuş ayrı parçalar mıyım asla emin olamıyorum. Nasıl kırılacağımı ve nasıl onarılacağımı biliyorum. En azından siz varken asla tek başıma onarılmayacağımı biliyorum.”

Aralarında bakıştılar.

“Sanırım haklı,” dedi Bash. “Darling ne istediğini biliyor. Her zaman biliyordu.” Bana göz kırptı. Ne de olsa beni ilk beceren oydu. Kuralı ilk bozan. Ve bunun için ona minnettardım. O yapmasaydı, Pan ya da Kas teslim olur muydu emin olamıyordum.

Hatta Vane.

Vane koltuklardan birine çöküp dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve ucunu çakmakla yaktı. Nefes alıp verdikten sonra Kas'e başıyla işaret etti. “Boynunu unutma.”

Pan çenemi yukarı kaldırıp boynumu boylu boyunca Kas'e açtı ama elini savuşturup doğrudan Vane'e baktım. “Bu izleri saklayacağım, teşekkürler.”

Bana kaşlarını çatarak baktı, sigarası parmaklarının arasında fitil gibi yanıyordu.

Bileklerimin işi bittiğinde Kas kutuyu kapadı ve kanepede kardeşinin yanına çöktü. Bir sigarayı aralarında döndürüyorlardı. Ben dahil her şeyi paylaştıklarını fark etmeye başlamıştım artık.

“Hadi planı tartışalım,” dedi Pan ve beni kucağında yeniden konumlandırdı. Şimdi göğsüne yaslanıyordum, onun da eli omzumdaydı. “Vane yarın gece Hook'un bölgesine girmemiz için bize izin kopardı.”

“Ne pahasına?” diye sordu Bash.

“Cherry.”

Kas sigarayı kardeşine geri verdi. “Bunu biliyor mu?”

“Elbette biliyor,” diye yanıtladı Vane.

“Peki nasıl karşıladı?” diye sordu Bask.

Vane sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı ciğerlerinde tuttu ve hiçbir şey demedi. Bash güldü. “O kadar iyi, ha?”

Saçlarımın uçlarını okşayarak kollarımdaki tüyleri diken diken eden Pan’ın sıcaklığına gömüldüm. “Geri dönmek istemiyor mu?”

Bash, “Ona yıllar önce eve gitmekte özgür olduğunu söylemiştik,” dedi. “Ve o kalmayı seçti.”

“Karanlık Olan’ı istiyor,” dedi Kas. “Kardeşinin bölgesine geri dönmek, onu elde etmek için çok daha az fırsatı olacağı anlamına geliyor.”

“Zaten beni alamayacak.” Vane sigarasını sehpanın üzerindeki cam kül tablasında söndürürken közleri bir kavis çizerek fırladı. “Yani kalıp kalmaması neden bu kadar önemli hiç bir fikrim yok.”

“Nerede o?” diye sordum. Var Olmayan Ülke’ye döndüğümüzden beri onu neredeyse hiç görmemiştim.

Onunla arkadaş olmak istemiştim ama sanırım benden yavaş yavaş nefret edecekti. Özellikle de istediğimi elde edersem. Vane’i *istiyordum*. Bana teslim *olacaktı*. Eninde sonunda.

Belki de Cherry’nin adanın korsanlar tarafına dönmesi iyi bir şeydi.

“Döndüğümüzden beri onu görmedim,” diye yanıtladı Vane ve elini siyah saçlarından geçirdi. “Epey sinirliydi.”

“Onunla konuşmalı mıyım?” diye sordum.

Vane bakışlarını bana çevirdi. “Ne anlamı var ki? Evine dönecek. İşte o kadar.”

“Konuşmamız gereken başka bir şey daha var,” dedi Bash.

Kas uzun kollarını kanepenin arkasına attı. “İkinizin de hoşuna gitmeyecek bir şey.”

“Beni merakta bırakmayın,” dedi Pan.

“Sevgili kız kardeşimizi ziyaret ettik,” diye yanıtladı Kas.

Altımdaki Pan’ın daha da kasıldığını hissettim. “Ve?”

“Ve sana karşı komplo kuruyor,” diye ekledi Bash.

Vane burbonu getirmek için ayağa kalktı ve muhabbet kuşlarından biri onun o tarafa yöneldiğini görünce bardan uzaklaştı. Pan’ın koltuğunun koluna konup bana doğru tatlı tatlı cıvıladı. Onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için ani hareketler yapmamaya çalıştım.

Göğsünde gündoğumu renginde yumuşacık tüyler vardı ve başından aşağıya doğru sarı bir çizgi uzanıyordu.

Pan saçımın bir tutamını işaretparmağının etrafına doladı. “Asıl söylemediğiniz ne, Fae prensleri? Siz de mi bana sırt çevirmeyi planlıyorsunuz?”

“Öyle olsaydık,” dedi Bash, “şu anda burada olmazdık, değil mi?”

“Tilly adaya birini geri çağırdı,” diye açıkladı Kas. “Bu darbeyi yapmasına yardım edeceğini düşündüğü birini. Pan ve Hook’a karşı.”

Pan omzunun üzerinden Vane’e baktı. Aralarında sözsüz bir konuşma geçti.

Herkesin benim bilmediğim bir şey bildiğini hissedebiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordum. “Bana da anlatın. Kim bu düşman?”

Vane ellerini bar tezgâhının kenarına dayadı ve başını eğerek kamburunu çıkardı.

Kuş cıvıdayıp kanat çırparak uzaklaştı.

“Anlatsanıza,” diye yalvardım.

“Vane’in kardeşi,” dedi Kas. “Timsah.”

21. BÖLÜM

PETER PAN

Darling kucağımda öne doğruldu ki kıcını sikime sürttü. İniltimi bastırmak ve vücudunun her bir parçasından başka bir şeye odaklanmaya çalışmak zorunda kaldım.

O burada kaldığı müddetçe herhangi bir iş halledebileceğimi sanmıyordum. Her zaman onun amınm ve içine gömüldüğümde bana hissettirdiklerinin peşine düşecektim.

Ama bunun için zamanımız yoktu.

Timsah, Var Olmayan Ülke'ye gelmek üzereyken olmazdı.

Timsah'ın adadaki varlığını kontrol etmek istiyordum. Belli ki çok geç kalmıştım.

“Tamam, bekle,” dedi Darling, “Hook ve Pan'in ortak bir düşmanı var ve o Vane'in kardeşi mi? Ve o... bir timsah mı?”

Kafa karışıklığı çok sevimliydi.

Sanırım ölümlüler dünyasıyla kıyaslandığında, Var Olmayan Ülke gibi bir yerde Vane'in sürüngen bir kardeşi olması o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

“Her şeyden önce,” diye düzelttim ve sadece yakınlığını hissetmek için onu kollarından tutup tekrar kendime çektim. “O benim düşmanım değil. Tam öyle sayılmaz. İkincisi, o bir erkek. Lakabı Timsah.”

“Çünkü bizim gibi adamları kahvaltıda yiyor,” diye karşılık verdi Bash. “Ne de olsa ben lezzetli bir atıştırmağım.”

Böyle bir zamanda şaka yapmayı Bash'e bırakın.

“O henüz senin düşmanın değil,” diye belirtti Vane. “Ama olacak. Ve Fae Kraliçesi’nin onu nasıl senin düşmanın yapacağını bildiğine dair nesine bahse girelim?”

Bash parmağıyla Vane’i işaret etti. “Tam on ikiden vurdun. Tilly sırları önümüzde sallıyordu resmen.”

Tilly’nin sırlarımı bildiğini düşününce göğsüm sıkıştı. Ama tabii ki biliyordu, sonuçta yüzyıllardır Darlinglerin kafalarının içini araştırıyordu. Şimdi de edindiği bilgileri bana karşı kullanacaktı.

Darling kucağımdan kalkıp oturma odasında volta atmaya başladı ve ânında onun sıcaklığını özledim. Onu tekrar kucağıma çekmek, göğsüme hapsetmek istiyordum. Onun tadını çıkarma fırsatını ne zaman bulabilecektim? Önce gölgem, sonra Tilly, şimdi de Vane’in kardeşi.

Var Olmayan Ülke’de savaş patlak vermek üzereydi.

Lanet olası gölgeme ihtiyacım vardı. Damarlarımda akan güce ihtiyacım vardı.

Tekrar gölgemle bütün olursam kimse yoluma çıkamazdı. Ada ve ben, bir ve aynı olurduk, benden büyük kimse olmazdı.

“Tamam, durun bakalım,” dedi Darling etrafında dönerken. “Vane’in bir erkek kardeşi var yani?” diye tekrarladı, sanki haber tam olarak aklına oturmamış gibi.

Vane bana bir içki uzattı. “Hiç benzemiyoruz.”

Kas alayla güldü. “Hem de nasıl benziyorlar. Ama Roc daha uzun.”

“Ve daha yakışıklı,” diye ekledi Bash.

Vane gözlerini devirdi ve koltuğuna geri oturdu. “Gerçek şu ki, Darling, sevgili kardeşim bizim kötü şöhretli Var Olmayan Kral’ımızın sakladığı sırları öğrendiğinde onunla görülecek bir hesabı olacak.”

Vane’e etlerini kemiklerinden eritebilecek bir bakış attım. Pislik.

“Ne sırrı?” diye sordu Darling.

Vanee Wendy’ye yaptıklarımın dolaylı pişmanlık duymadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Ama şimdi aynı itirafı Darling’le paylaşmak zorunda kalmak içimi suçlulukla doldurdu.

Hiç af dilememiştim ama dilimin ucunda beliren yalvarışı şimdiden hissedebiliyordum.

Hay sikeyim.

Sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. “Darlingleri hep geri götürdüm,” dedim, “biri hariç hepsini.”

Başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Büyük büyük büyükannen Wendy,” dedim.

Şüphe yüzüne kademe kademe yayıldı. “Hayır,” dedi.

“Evet.”

“Nasıl... *Nerede?*”

“Pan sizin dünyaya dönerken yanlış bir yola saptı,” dedi Vane. “Ve onu Ebedi Ülke olarak bilinen bir adada bıraktı.”

Darling’in yanakları kor kırmızının güzel tonlarına boyandı. “Bana bunun doğru olmadığını söyle.”

“Yapamam. Yapmayacağım.”

“*Pan!*”

İç çektim ve başımın arkasını kaşıdım. “Çok uzun zaman önceydi, Darling ve ben çok farklı bir adamdım.”

“Onu orada mı bıraktın?!”

“Görünüşe göre bu gece kanepede yatacaksın,” dedi Bash.

“Dikkatli ol, prens. Vanee sizi gökyüzüne uçurması ve sonra da bulutların arasına bırakması için ödeme yapmaktan çok da uzak sayılmam.”

“Gidip onu almalısın!” Darling’in sesi her saniye daha da yükseliyordu. “Hemen şimdi!”

“Wendy Darling benim sorunum değil.” Ayağa kalktım, tepemde dikilip bana ne yapacağımı söylemesi sinirimi

bozmuştu. Güzel Darling kızları bana emir veremezdi. “Hem Timsah geldiğinde onun Var Olmayan Ülkede olmaması bizim için çok daha iyi olur.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Nasıl yani?”

“Çünkü bu bilgiyi koz olarak kullanacağım ve Wendy’nin nerede olduğunu öğrendiğinde, onu almak için koş a koş a gidecek.”

“Neden?”

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışarak Vane’e baktım. Bazen kardeşinin Darlinglerden biriyle olan geçmiş i yüzünden mi onlardan bu kadar nefret ettiğini merak ederdim.

“Çünkü Timsah, Wendy’ye âşıktı.”

“Ta ki Wendy onun kalbini sökene kadar,” dedi Vane.

Darling ağzını kapadı.

Vane içkisini bitirip dışarı çıktı.

“Vane, bekle,” dedim ama o çoktan gitmiş, merdivenden paldır küldür iniyordu.

“O... kelimenin tam anlamıyla onun kalbini mi söktü?” diye sordu Darling yüzünü buruşturarak.

Kas güldü. “Hayır. Bu sefer *mecazi anlamda*.”

“Yani büyük büyük büyükannem Vane’in kardeşine mi âşıktı?”

“Duygularının gerçek olup olmadığını söylemek zor,” dedi Bash. “O da senin gibi kurnaz bir kızdı. Var ya, onu severdin.”

Darling’in gözlerinde içten bir arzu parladı. Bence bu kız çok uzun zamandır aile özlemi çekiyordu ve şimdi öldüğünü sandığı bir akrabasıyla tanışma şansı vardı.

Ya da belki de onun yüzünde görmek istediğimi görüyor, yaptığım şey konusunda daha iyi hissetmeye çalışıyordum.

“Peki ne oldu?” diye sordu bana, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

İkizler bana baktı. Nefesimi verip tekrar oturdum. “Hook ve ben her zaman savaş hâlindeydik, bazen sırf birbirimize eziyet

etmek için. Wendy'yi adaya getirdiğimde, Roc burada Vane'i ziyaret ediyordu. Bir Darling'e dokunmamakla ilgili kuralım her zaman ben ve Kayıp Çocuklar için geçerliydi. Roc kurallarına uymadı ve Wendy, daha önce de belirttiğimiz gibi, senin gibi haylazdı. Kararlı. Sert. Âşık olması kolay."

Ben gerisini anlatana kadar yüzü yumuşadı.

"Hook onu benden aldı. Elbette gölgemi geri almamı istemiyordu ve beni bilgiden uzak tutmak için her zaman Darlinglerle uğraşırdı. O sırada Roc, Hook'un elini kesti ve ben de ona yardım ettim."

Darling hikâyeyi sindirirken gözleri kocaman açıldı.

"Wendy'yi geri aldık ama bir şeyler değişmişti. Onunla Roc arasında bir şeyler. Roc ona kalmasını söyledi, o da hayır dedi ve ben de onu geri götürdüm.

"Ama ölümlüler diyarına giderken yanlış bir yola saptım ve kendimi Ebedi Ülke'de buldum. Çabucak etrafımız sarıldı. Wendy'yi bırakmak kolay bir karardı. Ona karşı hiçbir bağlılığım yoktu. Ve en başta gölgemi alan onun ailesiydi. Darlinglerden intikam almak istiyordum ve bu, zalimce de olsa intikam almanın kolay bir yoluydu."

Darling, Bash ve Kas'ın arasında kanepeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Onu öylece bıraktığına inanamıyorum."

"Pan'le tanıştığına emin misin?" diye sordu Bash gülerek.

"Artık bir önemi yok," diye cevap verdim. "Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Onu ölümlüler diyarına geri götürseydim şimdiye ölmüştü ve işimize yaramazdı."

Darling bana baktı. "Yani onu pazarlık kozu olarak mı kullanacaksın?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Evet. Aynen öyle."

Ofladı ve kanepeye yaslandı, yarısı Kas'ın kolunun arasındaydı. Kas kızı karşılamak için yana kayınca onu ânında kışkandım.

“O zaman onu geri getireceğimize söz ver,” dedi Darling.

“Buna gerek kalmayacak. Roc bunu bizim için yapacak.”

“Bana söz ver, Pan.” Dişlerini sıkımtı, böylece her kelimesi keskin ve uzun çıktı.

“Peki. Tamam. Eğer ona önce Roc ulaşmazsa. Ama gölgemi alana kadar olmaz.”

“Elbette.” Başını yukarı aşağı salladı. “Gölgenden bahsetmişken...”

Onun adada dolaştığını hissedebiliyordum ama bu belirsiz bir histi, tıpkı evinizdeki hayaleti uzaktan sezmek gibi. Var Olmayan Ülke’nin sınırları içinde olduğunu biliyordum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

Emin olduğum tek şey benim bölgemde olmadığıydı. Eğer olsaydı, onu tamamen hissedebileceğim kadar yakın olurdu.

“Beklemek zorundayız,” dedim Darling’e. “Görünüşe göre yarın geceye, yani Hook bize kendi bölgesine giriş izni verene kadar.”

“Neden oraya hemen gitmiyorsun?”

Gözlerimi ona diktim. “Çünkü artık onunla savaşmayı göze alamam.”

Sanırım söylemediğim şeyleri hissetti.

Hook’u çok zorlarsam Darling için gelirdi.

Önce lanet olası cesedimi çiğnemek zorunda kalırdı.

Şimdilik onun kurallarına göre oynamalıyım.

“Gölgeni senden önce bulacağından endişelenmiyor musun?” diye sordu.

“Öyle olsa bile üzerinde hak iddia edebileceğinden şüpheliyim.”

“Sadece ölümlü bir adam olduğu için mi?”

“Bir nevi.” Sandalyeyi tekrar ittim ve bardan çelik sigara kutusunu aldım. Bir tane yakıp ciğerlerimdeki yanmanın tadını çıkardım. “Bu sırada, hadi parti yapalım da tüm bunları untabileyim.”

Bash ayağa kalktı. “Ha şöyle ya.”

“Kız yok,” diye uyardı Darling.

Üçümüz de ona bakıp başımızı yukarı aşağı salladık.

Yine bana emir veriyordu.

Ve ben de onun emirlerine uymaya başlayan götün tekiydim.

22. BÖLÜM

CHERRY

Ölümsüz adamlar oldukları için Pan, ikizler ve Vane kulak misafiri olduğumu fark etme konusunda hiç iyi olmamışlardı. Sadece işlerine gelince beni fark ederlerdi.

Görünen o ki, Winnie'yi de bu listeye ekleyebilirdim. Arkadaşım olduğunu sanıyordum ama sanırım değilmiş.

Merdivenden inmeye başladıklarında koridorda gözlerden saklandım.

Takas olarak beni kardeşime geri vermek istiyorlardı. Onlara istediklerini verebileceğimi düşünüyorlardı. Peter Pan ve onun aptal gölgesi.

Pan o evde yatmadığım tek kişiydi. Bir Vane değildi ama bana diz çökmemi emretse onu geri çevirmezdim. Şimdiyse Winnie onu elde etmişti, hepsini; hem de tamamen kendine saklıyordu. Bir kız kaç erkeğe sahip olabilirdi ki?

Bu hiç adil değildi. Ama bunun için ağlamayacaktım. Yani çok ağlamayacaktım.

Belki kalabilirdim. Yani... bana uzun zaman önce gidebileceğimi söylemişlerdi ama gitmemiştim. Peki neden şimdi gitmek zorundaydım? Jas de beni geri istiyor değildi zaten.

Kimse beni istemiyor gibi görünüyordu.

Şenlik ateşi için giyinme niyetiyle koşa koşa odama gittim ama içeri girip ışığı yaktığımda karanlık bir şey odanın her tarafına yayıldı.

O şey kapıya çarpıp menteşeleri takırdatınca ciyaklayarak eğildim.

“Aman Tanrım. Bu...” Bana doğru atıldı ve pençeye benzeyen keskin elini koluma geçirerek derimi parçaladı. “Hey!”

Tekrar saldırınca kapıyı savurarak açtım, dışarı fırladım ve kapı takırdarken tokmağı sertçe çekerek kapadım.

“Kutsal meyveler ve hayalar aşkına,” diye fısıldadım ve omzumun üzerinden koridorun her iki tarafına bakındım. Bunu gören olmuş muydu?

O bir Var Olmayan Ülke gölgesiydi. Var Olmayan Ülke gölgesi!

Kapı tekrar takırdadı ve yüzümdeki aptal sırıtışı sildim. Kapalı bir odadan çıkabilir miydi? Çatlaklardan ve yarıklardan geçebilir miydi? Kapı açmayı biliyor muydu?

Sessizleştğinde kolu bırakıp geri çekildim, kalbim kulaklarımda atıyordu.

Kolumu fenerlerin ışığına doğru kaldırdım ve kesikte kan biriktiğini gördüm. Kanı parmak ucumla alıp lacivert kot pantolonuma sildim.

O şey çok acımasızdı. Ve o...

Vanée söylemem lazımdı. Ona gölgeyi tuzağa düşürdüğümü söylediğimde işe yarar biri olduğumu görecekti. Belki biraz etkilenirdi bile.

Kapının sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra aceleyle koridordan aşağı inip evden çıktım.

23. BÖLÜM

HOOK

Sikik bir gölgeyi bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Balkonumun kenarından aşağıdaki ormanda hışırdayan ağaçları ve adamların ormanı tararken yaktıkları meşalelerin parıltısını görebiliyordum. Pan'ın gölgesini henüz bulamamışlardı.

Bana sorarsanız hepsi beceriksiz aptallardı. Peter Pan yarın gece buraya gelecekti. Gölgesini o gelmeden almalıydım. Onun bölgesine doğru baktım, ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde Marooner Kayası'nın hatlarını seçebiliyordum.

Peter Pan'den nefret ediyordum. Kötü bir rüya gibi göğsümde atan bir nefretti bu. Bazen kancamı onun karnına saplamanın nasıl bir his olacağı fantezisine kendimi kaptırırdım. Kendi kanımı görmeye katlanamıyordum ama Peter Pan'ın kanının fışkırmasını memnuniyetle izlerdim.

Balkondan ayrılıp ofisime döndüm ve dikkatimi, sonuç alamamanın verdiği hayal kırıklığından uzaklaştırmak için masamdaki eşyaları düzeltmeye koyuldum. Kalemimi temizleyip kutusuna geri koydum; hokkayı, aktif olarak denize açıldığımız sırada diğer adalardan birinden satın aldığım kristal kesim kapakla kapadım.

Masanın kenarındaki kitap yığını düzelttim, sırtlarını hizladım ve hayal kırıklığımanın bir kısmı uçup gitti.

Kafamı kaldırdığımda kapıda Smee'yi gördüm. Yüzünde az önce temizlenmek istediği bir günah işlemiş de tükenmiş gibi bir ifade vardı.

“Ne oldu?” diye sordum ve bardaklardan birinde bir leke gördüğümde odayı geçip barıma gittim.

Smee odaya girip kapıyı kapadı. Botları yıpranmış tahta üzerinde sert basıyordu. “Fae sarayındaki casuslarımdan biri az önce bana bir mesaj gönderdi.”

Bu işin gidişatından şimdiden hoşlanmamıştım.

Pan onu kaçırdığında ve beni Smee karşılığında kız kardeşimi vermek gibi zor bir karar vermek zorunda bıraktığında, Smee’yi geri istememin nedenlerinden biri de onun başkalarının ulaşamadığı yerlere ulaşabilme yeteneği idi.

Var Olmayan Ülke ve Yedi Adalar’ın her yerinde casusları vardı.

Gözünden kaçabilen tek bir kişi vardı.

Düşününce, bu çok yüksek bir başarı oranıydı sanırım.

“Dökül, Smee.”

Balkona çıktı ve açık kapıdan sızan ışık karesinde durdu. Balkon benim özel alanımdı ve bu yüzden burada daima yalnız olurduk. Smee korkuluklara yaslanıp bir puro yaktı ve tatlı dumanın dolgun dudaklarından çıkmasına izin verdi. Dirseklerini korkuluğa dolarken purosunu dudaklarının arasından sarkıyordu. Okyanus havası bandanasının kuyruğunu başının tepesine çarpıyordu.

Bu gerilim beni öldürüyordu. Smee de bunun farkındaydı. Bu, bana haddimi bildirmesinin zekice ve kurnazca bir yoluydu. Sanırım bunun için ona saygı duymalıyım.

“Smee,” dedim, adı sıkıştığım dişlerimin arasından titreşerek çıktı.

“Tilly, Timsah’ı çağırmış.”

Bir insanın sırf kötü haber olarak bütün kanını kaybetmesi mümkün olsaydı, sanırım benim kanım kurumuş olurdu. Bir adamın kabuğundan ibaret kalırdım.

Üşümüş ve uyuşmuştum.

Benim gibi bir adamın hiçbir zayıf noktası olmamalıydı ama yine de üç tane vardı.

En azından biri ölmüştü. Keşke diğer ikisi de ölseydi.

Ondan uzaklaşıp bardaki bardakları yeniden düzenlemeye koyuldum, sonra lekeli olanı alıp gömleğimin kenarıyla parlat-tım. “Adalardaki casuslarından ne haber?”

“Yaz Ülkesi limanındaki birinden Timsah’m iki gün önce oraya vardığını ve çok geçmeden ayrıldığını duydum.”

Gözlerimi kapadım ve boğazımın ortasına yükselen kus-muk yanmasını durdurmak için bir nefes aldım. Barımın her yerine kusmak hiç hoş olmazdı.

Kalan uzvum zonkluyordu, elimin eskiden olduğu yer de öyle. Acı, asla kovamayacağım bir hayalet gibiydi.

Siktiğimin Timsahı.

Onunla karşılaşmayalı yıllar olmuştu ama retinalarıma ka-zınmış gibi gözümün önünde canlandırabiliyordum onu.

Granitten şekillendirilmiş gibiydi. Saçları kâbuslar kadar koyuydu. Gözleri mamba yılanı gibi yeşildi. Sokması da onun kadar hızlıydı.

Sesini duyabiliyordum, gülüşünün tembel tınısını. Kafamın içinde yankılanıyordu. Taşa sürtülen tuz gibi.

İçim kalktı ve hızlıca bir kadeh rom doldurup kafaya dik-tim ve alkolün yakıcılığına, damarlarıma yerleşen bulanıklığa odaklandım.

Timsah’ın sapkınlığının duru durağı yoktu.

O ölene kadar asla rahat etmeyecektim.

Keşke kalbine bir hançer saplayacak kadar ona yaklaşabil-seydim.

Smee’ye döndüm. “Ödülü iki katma çıkar. Adamlara hemen söyle. Kim bana Pan’in gölgesini getirirse yarın geceye zengin olacak. Ama sadece o zamandan önce bulurlarsa.”

24. BÖLÜM

WINNIE

Pan, Bash ve Kas sarhoştı. *Hem de çok.* Şu anda dev bir sapanla okyanusa taş fırlatıyorlardı. Sanırım bir tür ödül için yarışıyorlardı ama ödülün ne olduğu ya da nasıl kazanıldığı belli değildi.

Üçü de sorunlarını mümkün olan en insani şekilde unutmaya çalışıyordu.

Sahilde yüksek bir yerde oturup onların efkâr dağıtmalarını izlerken eğlenceden uzaklaştığımı hissettim.

Sıvışmak kolaydı.

Evden ormana giden patikayı takip ettim. Belli bir yere gidiyor değildim ama ayaklarım beni yine de doğru yöne götürüyor gibi görünüyordu ve kendimi parlayan lagünün kenarında bulduğumda pek de şaşırmadım.

Ancak Vane'in suda yüzdüğünü ve yüzünün gökyüzüne dönük olduğunu görünce şaşırdım.

Ayrıca çıplaktı.

Ciğerlerimdeki hava sinir bozucu küçük bir nefesle dışarı çıktı ve yemin ederim sesim bütün lagünün üzerinde yankılandı.

“Orada öylece durup bakacak mısın yoksa girecek misin?” dedi Vane gözlerini açmadan, hâlâ vücudu suya gömülü hâlde.

Yutkundum.

Bu bir çeşit numara mıydı? Ben suya girecektim, o da belirsiz bir şeyi kanıtlamak için mi çıkacak mıydı?

Yolun ağzında ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıp ayak parmaklarımı serin kumlara daldırdım. Suyu girmeyi o kadar çok istiyordum ki derim kaşınıyordu. Ama beni çağıranın su,

ruhlar ve büyü mü yoksa çok karanlık ve kasvetli bir Ölüm Gölgesi mi olduğunu anlayamıyordum.

Belki de önemli değildi.

Sarsak hareketlerle elbisemi ve külotumu çıkardım çünkü Vane çıplaksa ben de çıplak olacaktım.

Gözleri hâlâ kapalıydı, çoğu erkeğin yaptığı gibi beni süzme zahmetine girmedi ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sinir etti. Onun bir parça ilgisi için can atan çaresiz, hevesli bir kız gibi hissetmeme engel olamıyordum.

“Isırıyorlar mı?” dedim ayaklarım suya değip de lagünün ruhları kıvrılıp döndüğünde.

“Hayır,” diye yanıtladı. “Senden hoşlanırlarsa ısırmazlar.”

Kalbim kulaklarımda gümbürdedi.

Su kıyıda ılıktı ama derinlere ilerledikçe serinliyordu. Ruhlar, denizkızları ya da artık her ne iseler, önümde ileri geri yüzerlerken kuyrukları tıpkı koilerin tüysü kuyrukları gibi parlayıp fırıl fırıl dönüyordu.

Ne kadar açılabilirdim? Vane’e ne kadar yaklaşabilirdim? Yaklaşmama izin verir miydi ki?

Kumlu dip gitgide soğuyordu, bu yüzden yeterince derine gittiğimde yüzmeye başladım ve su omuzlarımdan akıp saçlarımdın uçlarını ıslattı.

Vane’den birkaç metre öteye geldiğimde durdum ve ayak çırpıp kollarımı ileri geri oynatarak suda kaldım. Bu bana, annemle birlikte turistik bir sahil kasabasında yaşarken kıyıda geçirdiğimiz tembel öğleden sonralarını hatırlattı. Plaj günleri benim en güzel anılarımdı çünkü annem kumların üzerinde hep rahatlıyor gibiydi. Ben bir avuç kum alıp ayak parmaklarına akıtarak onu tane tane gömerken o güneşte yanmayı severdi.

Şimdi bildiklerim –Var Olmayan Ülke’de bana hamile olduğunu ve lagünde teselli bulduğunu bilmek– suda olduğumuz zamanlarda neden sakinlediğini fark etmemi sağladı.

Orası ona bu büyüğü yerin rahatlatıcı sularını hatırlatıyordu sanırım. Burada, parlak turkuazın içinde yüzmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Hatta ayağımdaki kesik artık zonklamıyordu.

Belki de annem ve ben hep bu yere dönmeye, adını koyamadığımız bir acıyı dindirmeye çalışıyorduk.

Vane lagünün ortasında süzülüyordu, aleti suyun üzerindeydi ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. Onu süzüyorum. O da bana izin veriyordu.

Dördü arasında açık ara en büyüğü oydu.

Bir şekilde öyle olacağını biliyordum. Aklımın bir köşesinde birden Starla'nın sesi yankılandı. *Büyük penis enerjisi bu*. Neredeyse kıkırdıyacaktım. Çoğunlukla gergin olduğum içindi.

Su Vane'e çarptıkça karın kaslarının arasındaki derin çıkıntıları ve bacaklarının arasına uzanan V'yi dolduruyor, sonra da geri akıyordu. İkizler ya da Pan kadar kaslı olmayabilirdi ama vücudunda bir gram bile yağ olmaması bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Bu onu insandan çok bir efsane gibi gösteriyordu, sanki tanrıların kendisinden doğmuş gibi.

Sonunda doğruldu ve başını sağa sola çevirerek saçlarındaki suyu silkeledi. Birkaç iri damla yara izlerinin dalgalı çizgilerinden, elmacıkkemiklerindeki kesikten aşağı aktı.

Bana döndüğünde, menekşe rengi gözü lagünün turkuaz rengini yansıtarak parladı.

Su hâlâ ılıktı ama titrememi durduramıyordum ve meme uçlarım o kadar gergindi ki neredeyse acıyorlardı.

Pan beni Var Olmayan Ülke'ye getirdiğinden beri Vane'in ilgisini çekmek için yanıp tutuşuyordum ama şimdi baş başayken ve ilgisi tamamen benim üzerimdeyken ne yapacağımı bilemedim.

Benden daha büyüktü ve bahsettiğim cüssesi değildi.

Varlık. Güç. Enerji.

Ondan etkilenmemek çok zordu ve belki de bu yüzden saçmalayan bir aptala dönüşüyordum.

“Güzel bir gece. Yüzmeyi severim. Suda. Aslına bakarsan her suda.”

Sikeyim.

Ne halt ediyordum ben?

Daha fazla damlacık burnunun köprüsünü takip edip ucundan damladı. Su etrafımızda dalgalanırken öylece bana bakıyordu. Ayaklarımı yavaşlattım, sanki suyun içinde saklanabilecekmişim gibi vücudumu biraz daha batırdım. Su ağzımın etrafında dalgalanıyordu ve birazı içeri sızdığında tuz tadı almadım. Temiz ve berraktı.

“Neden buradasın, Darling?” diye sordu, sert sesi lagünde yankılandı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Sanırım buraya çekildim.”

Yaklaştı, elini saçlarından geçirdiğinde saçları alnına yapıştı. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim ve bu çok seksiydi.

Karnım kasıldı.

“Sen neden buradasın?” diye sordum ben de.

“Senden uzaklaşmak için.”

Kederin darbesi hızlı ve acı vericiydi.

“Neden? Benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım?”

“Seni anlamıyorum,” dedi ve gözlerini kısarak bana yaklaştı. “Anlamadığım şeyleri sevmem.”

“Ben bir şey değilim. İnsanım.”

“Yaramaz bir Darling kızı.”

Bunu dalga geçer gibi söylememişti. Sözlerinde acı vardı, sanki ne yapabileceğimden, başımı nasıl bir belaya sokabileceğimden korkuyordu ve hemen aklıma Tilly’nin kafamın içine girdiği ve onun beni güvenli bir yere götürdüğü gece bana söyledikleri geldi.

“Geldiğim yerde senin gibi küçük kızlar, sırf parçalandıklarını görmek için her gün kırılıyorlar. Ve bundan bıkip usandım.”

“Bana adandan bahset.”

Gözlerini kırptırdı ve aniden gardını alarak geri çekildi.
“Neden?”

“Çünkü nereden geldiğini ve neden böyle olduğunu bilmek istiyorum.”

Parlayan bir şekil arkasında daire çizdi.

“Eğer içimde kurtarılabilecek bir şeyler arıyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Hayır. Ben sadece gerçeği istiyorum.”

Vane tekrar suya gömölüp başını daldırarak saçlarını tekrar ıslattığında şekil çekildi. “Benim adamın adı Karanlık Ülke ve tam da kulağa geldiği gibi.”

Karanlık Olan için karanlık bir diyar.

“Neden ayrıldın?”

“Çünkü orada benim için hiçbir şey kalmamıştı.”

“Ailen yok mu?”

Tepemizde kalın bulutlar toplanırken gökyüzü karardı. Su aniden havadan daha sıcak hâle geldi.

“Bir zamanlar bir ailem vardı,” diye kabul etti. “Ta ki artık olmayana kadar.”

Aman Tanrım.

Belki de o gece yatağında bana söylediklerinde daha fazla ipucu vardı.

Senin gibi küçük kızlar her gün kırılıyor...

“Kız kimdi?”

Yine hiçbir şey söylemedi ve aramızdaki sessizliğin daha da ağırlaşmasına izin verdi.

Tahminde bulundum. “Kız kardeşin. Bir kız kardeşin vardı.”

“Vardı.”

“Ne oldu?”

“Bazı çok kötü adamlar çok kötü şeyler yaptı ve sonra o öldü.” Bunu o kadar soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla söylemişti ki ona duyduğum sempatiyle içim sızladı.

Vane etkilenmemiş gibi yapıyordu ama bence bu acıyı başkalarından çok daha fazla hissetmişti.

Boğazıma bir yumru oturdu ve kurtulmak için iki kez yutkundum. “Bu korkunç. Gerçekten.”

“Ölmesi daha iyi oldu,” dedi.

“Yapamaz mısın... Yani... Ölüm Gölgesi sende...”

“O zamanlar bende değildi.” Kaşları çatıldı, bakışları uzaklara daldı. Ne düşündüğünü biliyordum; onu koruyamamıştı.

“Gölgeyi nasıl aldın?”

“Kolay oldu,” dedi, “onu aramak için üç yılımı harcadım ve bulduğumda da sahiplendim. Sonra da her birinin bağırsaklarını söktüm.”

Her birinin. Kız kardeşine zarar veren adamların.

“Güzel,” dedim niyet ettiğimden daha çok zehir barındıran bir ses tonuyla. “Gölgeyi nasıl ele geçirebildin? Sen insan değil misin?”

Güldü ve başını iki yana salladı.

Şimdi çok meraklanmıştım işte. “Peki nesen?”

“Fark eder mi?”

“Belki?”

Bana doğru geri yüzdü, kesik izli omuzları suyun içinde zarifçe hareket ediyordu. “Gölgemi geri verirsem, belki o zaman bir önemi olur. Belki o zaman sana söylerim.”

Hayal kırıklığı içimde kabardı. Yine beni kestirip atmıştı. Belki de sadece...

Bir şey ayağımın altını sıyrınca irkilerek geri çekildim.

Ve doğruca Vane’in kollarına düştüm.

Yüreğim ağzıma geldi. Tüm sinirlerim ıslıl ıslıl yanıp söndü. Elleri belimde, beni tutuyordu ve güçlü kalçalarının

hareketinden altımızdaki suda ilerleyerek bizi yüzeyin üzerinde tuttuğunu hissedebiliyordum.

Tam bir nefes almanın gittikçe zorlaştığını fark ettim.

“Neden benden nefret ediyorsun, Vane?” diye sordum tekrar, bu sefer daha sessiz konuşmuştum. Sesimdeki çaresizliği gizleyememiştim. Onun beni anlamak istediği kadar benim de bilmeye ihtiyacım vardı.

“Senden nefret etmiyorum,” diye itiraf etti ve menekşe rengi gözüyle bana baktı. “Sadece bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.”

“Nasıl yani?”

Dilim dışarı fırlarken bakışları dudaklarıma indi. “Pervasız.” Beni daha yakınına çekti, bacaklarımız birbirine dolanınca omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası süzüldü. “Tehlikeli,” diye ekledi ve kaşlarını çatarak hâlâ boğazımda olan morluklara baktı.

“Sana daha önce de söyledim...”

“Evet, biliyorum, Darling. Göründüğünden daha güçlüsün.”

“Beni korumana ihtiyacım yok,” dedim, kız kardeşini kaybetmenin geçmişte açtığı yaraya parmak bastığımı düşünerek.

“Seni korumak istemiyorum,” dedi gürleyen sesiyle, “altımda titreyene kadar seni becermek istiyorum.” Bacaklarımı belinde yönlendirdiğinde açıklığım artık sertleşmiş olan aletiyle aynı hizaya geldi.

Küçük bir sevinç çılgılığı attım.

“Peki neden yapmıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü boynundaki o morluklar endişelerinin en küçüğü olur.”

“Umurumda değil.”

“Benden bir güvenli kelime alamazsın.”

“Tamam. Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.”

Çok hızlı nefes alıp veriyordum. Sanırım bu noktada oksijensiz kalmıştım çünkü düzgün düşünemiyor, zar zor görebiliyordum.

“Becer beni artık.”

Kendi kuralımı ve Pan’inkini çiğnemiştım. Çok zorluyordum.

Vane’in aletinin başı açıklığını okşayınca nabzım hızlandı.

“Vane,” dedim nefes nefese. “Sadece yap...”

Beni öptü. Ve bunda yumuşak, nazik ya da kibar hiçbir şey yoktu. Dudakları benimkilerin üzerindeydi ve beni yalayıp yutuyordu. Dili içeri daldı, tadıma baktı ve göğsünden derin bir hırıltı yükseldi.

Kıcımı kavrayıp kadınlığımı aletiyle buluşmaya zorladı ve iki santim içeri gömüldü.

“Aman Tanrım,” dedim dudaklarının etrafına çünkü beynim ağızımla tek bir bağlantı bile kurmuyordu. Bunu istiyordum. Her bir parçasını. Vane’in ne kadar tehlikeli olduğu ya da bunun ne kadar acı verici olabileceği umurumda değildi ya da...

Sırtıma bastırıp göğsümü suyun üzerine çıkardı, böylece meme ucumu ağzına alıp emdi.

Her iki gözü de kapkaraydı ve omuzlarımdan bir ürperti geçti.

Bana sert davranıyor, beni ısıırıyordu. Gökyüzüne doğru haykırdım.

Tekrar aşağıya baktığımda, kan turkuaz suda dönüyor ve meme ucumun tepesinde boncuk boncuk birikiyordu.

Vane gözlerindeki yangınla diliyle yalayıp meme ucumdaki kırmızılığı temizledi ve sonra tekrar ısırarak deriyi daha da açtı.

Acı beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerim yaşardı. Bir damla kaçıp yanağımdan aşağı süzüldü.

Vane kımıldamadı.

Kalçalarımı oynattım, aletini daha fazla almaya çalıştım ama beni sertçe itti.

“Ne yapıyorsun?”

“Git.” Beni kıyıya doğru yönlendirdi.

“Ne?”

“Sudan çık.” Gözle görülür şekilde titriyordu. “Çık ve uzaklaş. Yavaşça.”

“Hayır. Ben...”

Siyah saçları beyaza döndü ve sesi uğursuz bir boşluğa büründü. “Defol git buradan, Darling.”

Geri çekildim.

“Git,” dedi tekrar. “Hemen şimdi.”

Kalbim hâlâ boğazımda atıyordu ve kanım çekilmeye başlamıştı, kıyıya doğru ilerledim ve sonra yavaşça sudan çıktım. Vane beni takip ediyordu ve onu arkamda hissettiğimde kollarımdaki tüylerim diken diken oldu.

Beni almamak için içindeki şeytanlarla savaştığı düşüncesi ıslanmama ve bütün bedenimin karıncalanmasına neden oldu.

Elbisemi elime alıp başımın üzerine geçirdim ve omzumun üzerinden ona baktım.

Yaklaşıyordu. Bana gitmemi söylemişti ama gölgesinin gitmemi istediğini sanmıyordum. Belki o da istemiyordu.

“Yürü git,” dedi bana.

“Ya istemiyorsam? Kendi kararlarımı kendim verebilirim, biliyorsun.”

“Darling, bir daha söylemeyeceğim.”

Sertçe yutkunup geriye doğru tökezledim ve o da beni yakalamak istercesine üç hızlı adım attı. Gölge onu ele geçirmiş olsa bile hâlâ güvenliğimin derdindeydi.

Ve birdenbire Vane’i çözmenin asıl sırrını anlayıverdim.

Ben onun hakkında yanılmıştım ama Peter Pan de yanılıyordu. Mesele ne kadar çabaladığım değildi. Tam olarak olduğum kişi olmalıydım. Her çirkin, kırık parçamla.

Savunmasız olmak zorundaydım ve belki de beni en çok bu korkutuyordu.

Ona tüm çatlaklarımı göstermek ve tenimde kendi çatlaklarını açmasına izin vermek.

Buna daha önce katlanmıştım.

Onu elde edebilmemin tek yolu buysa onun için yine katlanabilirdim.

Vücudumdaki bir şeyi okumuş olmalıydı çünkü yavaşça başını iki yana salladı, dişlerini sıktı ve “*Winnie. Yapma,*” dedi.

Ama istese de beni durduramazdı.

Arkamı dönüp koşmaya başladım.

25. BÖLÜM

WINNIE

Var Olmayan Ülke ormanının dalları saçlarımı çekiyor ve yüzümü çiziyordu.

Ama koşmaya devam ettim.

Vane beklediğimden daha hızlıydı ve beni kovalayıp yaklaşırken ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissedebiliyordum.

Bir koruluğun etrafından dolanırken dehşet çöktü.

Boğazımdan işe yaramaz, titrek nefesler hâlinde fışkıran pençeli bir dehşet. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu ve omzum bir huş ağacının sıska gövdesine çarptı.

Beni kovalarken sessizdi. Ve kalbim beklentiyle o kadar hızlı atıyordu ki dişlerimin arasında gümbürdediğini hissedebiliyordum.

Beni yakalayacaktı.

Beni yakalayacaktı.

Ne kadar daha koşacaktım?

Ne kadar uzağa?

Omzumun üzerinden baktım ve sadece birkaç adım arkamda olduğunu gördüm. Artık karanlık gölgeye dönmüştü. Ya da belki de aralarında bir ayrım değil, sadece kararlılık vardı.

Dehşet kalbimi sıkıştırdı ve birkaç ritim teklemesine neden oldu, sonra patlamak üzereymiş gibi sertçe çırpınmaya başladı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, göğsüm daralıyor, nefesim sığlaşıyordu ve...

Beni belimden yakalayıp bir ağacın gövdesine çarptı. Ağaç kabuğu sırtımı çizdi ve içimdeki bütün hava çekildi. Bacaklarımın arası bana yapabileceklerinin sıcak beklentisiyle karıncalanıyordu.

Ağırlığı üzerime çökerken eli boğazıma gitti ve bacaklarımı diziyle ayırdı. Aleti kalçalarımın arasındaki boşluğu buldu ve bana sürtünerek dudaklarımdan tiz bir inilti çıkmasına neden oldu.

“İstediğin bu muydu, Darling?” diye sordu, gölgeye ait olan ve ensemdeki tüyleri diken diken eden o boş, titreşimli sesiyle. “Sana koşma demiştim.”

Dehşetin içinde doğru düşünmek zordu. Sadece kaçma, ağlama ve yalvarma içgüdüğü vardı. Ama bununla savaştım. Onunla karanlıkta buluşmanın tek yolu teslim olmaktı.

Titreyerek, hıçkırarak bacaklarımı beline doladım; dehşet görüşümün kenarlarında titreşiyordu. “Bu... tam olarak... istediğim şeydi.” Kelimeler arasında birkaç kez hıçkırarak nefes almak zorunda kaldım.

“Ne istediğinin farkında değilsin.”

“O zaman göster bana.”

Bir hırıltıyla elbisemi yırtıp kumaşı parçalara ayırdı.

Ölüm Gölgesi’nin karanlığı gözlerinin etrafında zifiri bir maske gibi dalgalanıyordu ve dehşet damarlarımda iki katına çıkarak heyecanımdan çaldı.

Siktir, siktir.

Odaklan.

Bu etkiyle savaşmanın bir yolu olmalıydı. Dehşete düşmek istemiyordum. Ona sahip olmanın verdiği zevkle kafayı bulmak istiyordum.

Aleti ıslaklığımdan yukarı kayıp zonklayan klitorisime çarptı ve gözlerimi sımsıkı yumarak dökülmemiş gözyaşlarımı savuşturdum.

O kadar çok korkuyordum ki başım çatlıyordu. Bedenimden çıkıp kurtulmak istiyordum. Savaşmak ve kaçmak istiyordum.

Vane beni daha da derine çeken bir okyanus dalgasıydı.

Kendini geri çekip aletin sıcaklığını benden çaldı ve boğuk bir çığlık atmama neden olarak tekrar içime sertçe soktu.

O kadar büyüktü ki etkisiyle canım yandı ve dişlerim takırdaadı.

“Bu ıslak amcığ ikiye böleceğim,” dedi. “Durmam için bana yalvaracaksın.”

“Hayır, yapmaya–”

İçime gömüldü, beni doldurdu ve sonra iki elini boğazıma götürüp sıktı.

Gözlerim yerinden fırladı.

Beni beceriyordu. Sertçe. Hızla. Acımasızca. Ağaç tepemizde sallanıyordu.

Hava yoktu, yalvaracak kadar bile nefes alamıyordum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Acımasızdı.

Tüketiyordu.

Dişlerini gıcırdatırken ve siyah gözleri hayatla parlarken beni becerdi, becerdi, becerdi.

Nasıl... nasıl yapacaktım...

Nefes alamıyordum. Görüşüm bulandı. Kavrayışı sıkılaştı.

Siktir.

Siktir.

Çok derinde batmıştım.

Ne yaptığımı bilmiyormuşum.

Beni uyarmaya çalışmıştı.

Dinlememiştim.

Burada ölecektim.

Ellerim tutunmak için çırpındı. O temel içgüdü kaçıp kurtulmaya çalışıyordu.

Sonra parmaklarım tam tepemdeki küçük, sivri bir dala takıldı.

Acı.

Acıya ihtiyacım vardı.

Bir çırpıda dalı kopardım ve kalan bütün enerjimle ucunu avucuma saplayıp etin üzerinde sürükledim. Acı keskin ve aniydi; her bir kasım kasıldı.

Dehşet kayboldu, avucumdaki keskin acıyla silinip gitti. Vane'in hâlâ boğazımda olan ellerinden birini yakaladım. Karanlık görüşümü boyarken onu çekip tokatladım. Sonra aniden gözlerini kırıştırdı, göğsümden aşağı akan ve tırnaklarının arasını dolduran kana baktı.

“Darling.” Sesi boğuktu ve tutuşu gevşedi ama gözleri hâlâ siyahtı.

Oksijen ciğerlerime dolduğunda derin, vücudumu sarsan bir nefesle bedenime geri döndüm.

“Becer beni,” dedim ona ve derin nefes aldım. “Hemen becer beni.”

Elleri kıcıma saplandı, bacaklarımı iki yana açtı ve tekrar içimi doldurdu. Her santimiyle, her sert çıkıntısıyla. Geri çekildi ve ağacın gıcırdamasına yetecek bir güçle tekrar içime girdi.

“Ah, evet, siktir,” dedim ve kollarımı boynuna dolayıp can havliyle ona tutundum.

Nazik hiçbir tarafı yoktu. Hâlâ karanlık tarafından tüketiliyordu ama onu da beni de kontrol ediyor ve benim özgürce verdiklerimi alıyordu.

Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

“O amcığ benim için ovala, Darling,” dedi ve bizi tekrar ağaca yapıştırdı. “İçine boşalmaya çok yakınım.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi hırıldayarak.

Aramıza uzanıp iki parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdim ve hemen sınıra geldim. “Ah, kahretsin. Henüz boşalmak istemiyorum.”

Oyalanmak istiyordum. Bunun tadını çıkarmak istiyordum. Her saniyesinin.

Vane benimdi. O benimdi, ben de onunum ve bir daha asla beni kendisinden uzaklaştırmasına izin vermeyecektim.

Sanki bu beni bütün bedenime yayılmakla tehdit eden zevki engelleyecekmiş gibi parmaklarımı klitorisime sertçe bastırdım.

Vane beni sikiyle cezalandırırken gözlerimi sımsıkı kapayıp başımı ağaca yasladım.

“Winnie,” dedi. “O ıslak amcığın benim için boşalmasını sağlayacaksın ve bunu şimdi yapacaksın.”

“İstemiyorum,” dedim inleyerek.

“Bana bak,” diye emretti ve gözlerimi zorla açtım. Bakışlarındaki siyahlık kaybolmuştu ve menekşe rengi gözü sıcaklık, arzu ve ihtiyaçla parıldıyordu. Bana ve buna ihtiyacı vardı ve bunu ona vermeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

Vane her zaman benden bir şey talep edecek en son kişi olacaktı ve bu yüzden her zaman en çok onu memnun etmek isteyecektim.

“Tamam,” dedim.

Elimi tuttu ve iki parmağımı ağzına aldı. Dudaklarıyla beni emiyor, diliyle parmak uçlarımda daireler çiziyor, elimi klitorisime geri götürmeden önce beni ıslatıyordu.

“Sana sahip olmama izin ver, Win,” dedi. “Sen adımı haykırırken o ıslak amcığını doldurmama izin ver.”

“Evet. *Evet.*” Klitorisimi onun tükürüğüyle ıslatırken yüksek sesle inledim. O kadar ıslaktım ki içime sonuna kadar gömülürken zevk sularım hayalarından damlıyordu.

Onu aldım.

Onu aldım.

Sesim ormanda yankılanırken, uçuşumun kenarından uçmadan önce kendime dokunmama neredeyse gerek bile kalmadı. “Aman Tanrım. Vane! Siktir! Vane!” İçime girip çıkıyordu. Hızla. Acımasızca. Kadınlığımı hak ettiği şekilde beceriyordu.

İçimde daha da büyüdü, hareketleri daha da çılgınlaştı ve sonra homurdanarak içime gömülüp boşaldı. “Siktir, Win,” dedi homurdanarak, aleti kasılmış iç duvarlarımda zonkluyordu.

Gök gürültüsü tepemizde gümbürdedi.

Dişlerinin arasından hırladı, içime biraz daha girip çıktı, parmakları artık bacaklarımdan arkasını morartıyordu.

Ruhum bedenime geri dönerken birkaç nefesi zorlanarak aldım. “Aman Tanrım,” dedim tekrar. “Bu...” Söyleyecek söz bulamıyordum. Herhangi bir kelimenin bunu nasıl özetleyebileceğini bilmiyordum.

Vane yavaş, durgun itişlerle içime girip çıkıyordu, hâlâ aletin etrafına sarılmış olmamın tadını çıkarıyor gibiydi.

“Kaçmaman gerekiyordu,” dedi ve öne doğru eğilip alnını benimkine yasladı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

“İyi ki yapmışım.”

“Seni öldürebilirdim.” Tekrar içime girdi, çoktan boşalmış olmasına rağmen hâlâ inanılmaz derecede sertti.

“Ama yapmadın.”

“Bir şey kazandığını sanıyorsun.”

“Hayır,” dedim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. O da beni öpmeye başlamadan önce ağzı bir saniyeliğine kıpırdamıyordu. “Ben bir şey aldım. Seni aldım.”

Ağzıma doğru hırladı ve aletin içimde gerildiğini hissettim. “Böyle düşünmeye devam et.”

“Yaptım işte. Artık benimsin. Bunun geri dönüş yok.”

İyice içime gömüldü, aletin başının rahmime kadar saplandığına yemin edebilirdim.

“Belki de en nihayetinde delirmişsindir.”

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha tutkuyla ve dili benimki-
ne dolaştı. Gök gürlerken parmaklarımı hâlâ nemli saçlarının
arasından geçirdim. Geri çekildiğimde ona, “Beni bir daha asla
reddetme,” dedim.

“Muhtaç küçük Darling.”

“Aynen öyleyim.”

Bastırdı. “Bana bir söz ver.”

“Ne istersen.”

“O kadar hevesli ki sinirimi bozuyor.”

“Kapa çeneni de söyle.”

Dudakları çenemde gezindi, sonra çürüklerimde ve acıyan
boğazımda. “Eğer kontrolümü kaybedersem taşaklarıma diz
atacağına ya da yüzümü bıçaklayacağına söz ver.”

“Bunu asla yapmaya–”

“Söz ver bana,” dedi hırlayarak ve dişlerini kulağımın he-
men altındaki hassas etin üzerinde gezdirdi. Şaşkınlıkla ci-
yaklayıp sindim. “Söz ver bana, Darling. Beni elde etmenin
tek yolu bu.”

İç çektim. “Peki. Seni yüzünden bıçaklayacağıma söz veri-
yorum.”

Sonunda içimden çıktı ve ayaklarım ormanın zeminine çar-
parken ona somurttum. İkimiz de çıplak ve kıyafetsizdik.

“Sahilde giyebileceğin bir tişörtüm var,” dedi ve beni lagüne
doğru itti.

Yaptığım hatayı çok geç fark ettim.

Sırtımı net bir şekilde görebiliyordu.

Beni kollarımdan yakaladı ve durmam için çekti. Vane nefes
alıp hırıltılı bir sesle, “Darling, bunu sana kim yaptı?” diyene
kadar sessiz hava gerginlikle çatırdıyordu.

Ona ön tarafımı döndüm ama o beni omuzlarımdan tutup
tekrar arkama döndürdü. Parmak uçları yara izlerinin üzerinde
gezinirken istesem de içimi kaplayan ürpertiye durduramadım.

“Kim?” diye tekrarladı. “Bana bir isim ver ki derisini kemiklerinden ayırabileyim.”

“Kimse değildi.”

“Winnie.”

“Annemdi!”

Elini enseme açıp parmaklarını bir omzumun üzerinde kıvırdı. Durgunluğunu ve isteksizliğini hissediyordum.

“Bunu sana Merry mi yaptı?”

“Doğrudan değil. Bunu yapmaları için birilerini tuttu.”

“Bunun için para mı ödedi?”

Öfkeden sesi titriyordu ve ona döndüğümde gözleri bir kez daha kararmıştı.

“Pan bunu öğrenince...”

“O zaten biliyor.”

“O zaman neden bana söylemedin?”

“Bilmiyorum. Acımanı istemedim. Saygını istedim.” Bunu itiraf eder etmez yüzüm utançtan kızardı. Bu kadarını söylemek istememiştim.

Yüzü düştüğünde, kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdiğim için hemen pişman oldum. “Sana saygı duymamı istedin ve seni bir ağaca yaslayıp sikheme izin mi verdin?”

Daha da kızardım. “Belki. Bilmiyorum.”

Şimşegin peşinden gök gürültüsü gelirken beni tekrar sahile doğru yönlendirdi. Lagüne geri döndüğümüzde siyah tişörtünü eline alıp topladı, böylece tek yapmam gereken kafamı içine sokmak ve kollarımı kumaştan geçirmesine izin vermek oldu. Tişörtü vücuduma bıraktığında içinde yüzüyordum ve sanırım bu manzara istediğinden fazla hoşuna gitti çünkü bana bakmadan duramıyordu. Çıplak bedenime bakmıyordu ama beni kıyafetleri içinde görmek hoşuna gidiyordu.

Hiç bu kadar utanmamıştım.

Kollarımı kavuşturup ayak parmaklarımı serin kuma sapladım.

“Merry’nin hamile olduğunu öğrendikten sonra onu asla geri göndermemeliydik,” dedi. “Seni tek başına büyütmesine asla izin vermemeliydik.”

Gülüp geçtim. “Ne yani, onu burada mı tutacaktınız? Beni büyütmesine yardım edebilesiniz diye mi? Bu kulağa ürkütücü ve daha kötü geliyor.”

Haklı olduğumu bilerek bakışlarını kaçırdı.

“Her şeyin bir nedeni olduğuna ve o zamanlar olmam gereken yerde olduğuma gönülden inanıyorum.” Menekşe rengi gözü parlayarak bana baktı. “Ve şimdi yine tam olarak olmam gereken yerdeyim.”

Pantolonunu yukarı çekip aletini içine soktu. Benim gibi kuyuyor olmalıydı ve bu bana gülünç bir sevinç patlaması yaşattı. “Olman gereken yer ev,” dedi ve pantolonunu ilikledikten sonra beni yola doğru itti. “Titriyorsun, geç oldu ve şimdi daha da morarmışsın.”

Ona sıırıttım. “Bana sert davranman hoşuma gidiyor.”

“Kes şunu.”

“Hoşuma gitmesine hakkım var.”

Homurdandı. “Ciğerlerindeki oksijen pahasına değil.”

“Hımm, kendi adına konuş. Kontrollü koşullar altında bunu denemeye hayır demezdim.”

“Seni boğmamı mı istiyorsun?” Kaşlarını çatarak bana baktı.

Bir saniye düşündüm. “Evet.”

“Siktir, Darling.” Elini belime koydu ve bu fikirden dehşete düşmüş gibi beni bir kez daha itti. “Eve geri dön. Sana tam olarak istediğin şeyi vermeden önce.”

26. BÖLÜM

CHERRY

Öyle çok ağlıyordum ki nefesimi toparlayamıyordum.

Vane ona teslim olmuştu.

Ona teslim olmuştu?!

Ormanda koşuyordum. Hangi yöne gittiğimi bilmiyordum ama önemli değildi. Vane, Winnie'ye teslim olmuştu ve yüzündeki ifade...

Gözetlemek istememiştim. Sık sık gizlice gözetlerdim ama onları gözetlemek istememiştim. Vane'i arıyordum ve sonra onu duymuştum; ormanda tökezleyerek ilerlerken onları gördüğümde...

Gözyaşlarım hızla akmaya başladı, hiç durmadan yüzümden aşağı süzülüyorlardı.

Evde olduğum onca yıl boyunca her şeyi denemiştim, hatta gölgeyi bile yakalamıştım ve sanmıştım ki...

Darlington Limanı ile ev arasında uzanan yolda durdum. Koluma, kurumuş kanla kabuk bağlamış keşiğe baktım.

Ben gölgeyi yakalamıştım. O karanlık, tehlikeli gölgeyi odamda hapsetmiştim.

Ve eğer bir Darling kızı oraya girerse...

Tamam, hayır, bunu yapamazdım.

Bu yanlış olurdu.

Vane'in Winnie'yi ağaca yaslamış becerirkenki yüzü gözümün önünden geçti. Bundan zevk alıyordu. Kız artık onu parmağında oynatırdı. O etrafta olduğu müddetçe Vane bana asla teslim olmayacaktı.

Ellerimi yumruk yapıp gökyüzüne haykırdım. “Bunların hepsi çok aptalca!”

Ama sanki iç organlarımın hepsi boğazıma tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Midem düğümleniyor, gözlerim yanıyor, boğazım tıkanıyordu ve...

Vane’in *benim* olması gerekiyordu.

Ve Winnie’nin kendi dünyasına geri dönüp orada kalması gerekiyordu.

Ben tesadüflere inanmazdım.

Gözlerimi gömleğimin koluyla kuruladım ve eve geri gitmeye başladım.

Belki de evrenin bana bu gölgeyi vermesinin bir sebebi vardı.

Belki de onu benim kullanmam gerekiyordu.

27. BÖLÜM

PETER PAN

İkizler gülüyor ve duramıyordu.

“O sikiği bulutlara uçurdun,” dedi Bash.

Okyanus esintisi saçlarını yüzüne savururken Kas gözyaşlarını yüzünden sildi. “Onu aşağıya doğru süzülürken gördün mü?”

Söz konusu Kayıp Çocuk, dev sapanın içine sokup gökyüzüne fırlattığım çocuk, kıyafetleri sıırıslık ve cılız vücudundan bir ağaçtaki yosun gibi sarkar hâlde sahile geri döndü. O da sarhoştı. Hepimiz sarhoştuk.

Buna tahmin ettiğimden çok ihtiyacım vardı.

“Eğlenceliydi,” dedi Kayıp Çocuk ve bana gülümsedi.

“Harika,” dedim ona. “Şimdi siktir git buradan.”

Kayıp Çocuklar’ın geri kalanının içki içtiği, kâğıt oynadığı ve kasabanın kızlarıyla oynadığı ateşe doğru aceleyle geri döndü.

Bash, Kas ve benim ateşin başında olmadığımız fark ediliyordu.

Kaçınılmaz olarak etrafımızı kızlar saracaktı ve onları geri çevirmek zorunda kalacaktık; onların geçirdiğim güzel zamanı mahvetmelerini istemiyordum.

Kızımı bulmak için kalabalığı taradım ama onun da olmadığı fark ediliyordu.

“Darling’imiz nerede?” diye sordum ikizlere.

Bash bana yeni açılmış bir şişe rom uzattı. “Sanırım onu bir süre önce eve girerken gördüm.”

Ona gitme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

Ama hazır ikizlerle yalnızken onlara söylemem gereken bir şey vardı. Kehribar rengi şişeden uzunca bir yudum alıp onlardan birine uzattım. “Kız kardeşiniz size ne teklif etti?”

Bakıştılar, hafif dalgaların üzerinden çan seslerini duyabiliyordum. “Hayır, şerefsizler. Yüzüme söyleyin.”

Bash iç çekti. “Belli belirsiz bir şekilde bize kanatlarımızı geri vermeyi ve eğer onun tarafını tutarsak ya da sana karşı kullanabileceği bir şey verirsek saraya geri kabul edilme ihtimalimizi teklif etti.”

Tilly bana kıyasla genç olabilirdi ama hakkını vermem lazımdı ki kardeşlerini nasıl motive edeceğini biliyordu. Sürgün edilişleri çok eskide kalmış da unutmuşlar gibi davranabilirlerdi ama ben bunun yara iltihaplanıp deri çürüyene kadar kurcalayacakları, derinlere saplanmış bir kıymık olduğunun farkındaydım.

Tilly’yle olan bu mesele, kanatlarını kaybetmeleri, evlerini terk etmeleri hâlâ çözülmemiş bir meseleydi ve bunu görmezden geldikleri sürece daha da kötüleşecekti.

“Size kanatlarınızı doğrudan verecek gücüm yok,” dedim, “ama gölgemi alırsam ve istediğiniz buysa darbe yapmanıza yardım edecek gücüm olur.”

Bu teklifi yeni değerlendiriyorlarmış gibi yaptılar ama aptal değillerdi. Başka türlü mümkün değildi. Sanırım bir şekilde eninde sonunda tahta geçeceklerini biliyordum. Belki de bu yüzden sürgün edildiklerinde onları yanıma almıştım. Benim için her zaman bir değerleri vardı ama artık onları kardeşim olarak görmeye başlamıştım.

Küçük pislik kardeşler ama olsun.

Çınlayan çanlar geceyi deldi. Bu sefer bıraktım gizli konuşunlar.

“Pekâlâ,” dedi Kas sonunda. “Bunu resmî sözümüz olarak kabul et. Kanatlarımızı ve sarayı geri almamıza yardım edersen senin yanında duracağız.”

Alkolün son kalıntılarının da yok olduğunu hissederek başımla onayladım. Bir ölümsüz olarak asla yeterince uzun süre sarhoş kalamıyordum.

“Sanırım bu hoşumuza gidecek,” dedim. “Fae Kraliçesi’ni devirmenin kendine has bir havası var.”

Bash alayla güldü. “Bahsettiğin kişi hâlâ kız kardeşimiz.”

“Özür dilerim.” Kollarımı boyunlarına dolayıp onları kendime çektim. “İzin verin düzelteyim. Kız kardeşinizi devirmek eğlenceli olacak.”

Kas saçlarını kolumun altından kurtardı. “Sen gerçekten dünyanın en büyük götüsün.”

“İşte şimdi aynı görüşteyiz.”

28. BÖLÜM

WINNIE

Eve vardığımızda Pan antredeydi. “İşte buradasınız. Siz ikiniz ne işler peşindeydiniz?”

“Seks,” dedim gururla.

Vane homurdandı.

Pan’ın bakışları aramızda gidip geldi ve gözlerinin boğazımdaki taze morluklara takıldığını fark ettim. “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Muhteşemim.”

“Övünmeyi bırak,” dedi Vane. “Sana yakışmıyor.”

“Tam tersine. Bana çok yakışıyor.”

“Bash,” diye bağırdı Pan evin içine doğru.

“Evet?” diye karşılık verdi Bash çatı katından.

“Merhemi getir.” Pan parmağıyla beni işaret etti. “Bu sefer onu kullanacaksın. Tartışma bitmiştir.”

Gözlerimi devirdim ama bu güçlü adamlara karşı her şeyden kaçamazdım. “Peki.”

Döner merdivenden çıktık ve Bash elinde merhemle bizi karşıladı. Vane’e gözlerini kısarak baktı. “Küçük Darling’imizi kırmadın, değil mi Karanlık Olan?”

“Hayır,” diye cevap verdim.

“Tartışılır,” dedi Vane.

Pan merhemi alıp bana doğru geldi ama Vane merhemi onun elinden kaptı ve sonra beni belimden tutup odasına doğru yönlendirdi.

“Vane!” diye bağırdı Pan.

Ama Vane beni itmeye devam ederken, “Bu gece o benim,” dedi.

“Darling’i kendimize ayırabileceğimizi bilmiyordum,” dedi Bash, Vane beni odasına götürüp kapıyı arkamızdan kaparken sesi gitgide azaldı ve en sonunda kesildi.

İlk kez her şeyi anlayacak kadar kendimdeyken odasına giryordum. Etrafta dolaşıp birkaç fener yaktı ve altın rengi ışık odanın her tarafına yayıldı.

Mekânın böyle olmasını hem bekliyordum hem beklemiyordum.

Yatak büyüktü, dört direği kalındı ve başucuyla ayakucunda zarif oymalar vardı. Yatakta yumuşak keten bir yorgan ve birkaç kalın yastık duruyordu.

Yatağın karşısında bir şömine vardı, taş ocak Var Olmayan Ülke’in sıcak mevsiminin ortasında soğuktu. Şömine rafında bir yığın kitap, küçük bir gemi maketi ve birkaç ıvır zıvır vardı.

Şöminenin üzerinde de beyaz elbisesi rüzgâra kapılmış bir kızın ortada durduğu dev bir yağlı boya çayır resmi asılıydı.

Kız yüzünü izleyiciden çevirmişti, bu yüzden neye benzediğini veya ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı ancak vücudundaki gevşeklik mutlu olduğuna inanmama neden oldu.

“Otur,” diye emretti Vane, ben de yatağa gidip kenarına oturdum. Merhemi açtı ve parmak eklemine sert çıkıntısıyla çenemi yukarı itti, sonra da parmaklarını yeşil yapışkanın içine daldırdı. Merhemi tenime sürerken dokunuşu nazikti. Sıcaklık içime işlediğinde gözlerim kapandı ve bir nefes verdim.

“Daha iyi mi?” diye sordu.

Gözlerim birden açıldı ve ona yeniden odaklanmam bir saniyemi aldı. Işıkla çevrelenmişti; altın rengine bürünmüş karanlık bir görüntü. Hâlâ üstsüzdü, sert hatları ve güçlü kasları vardı. Cüssesi hem göze çok fazla geliyordu ama aynı zamanda

bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki o yakınımda olduğu sürece hep korunacaktım gibi.

Bana kendimi nasıl hissettirdiğinin farkına varınca boğazım tıkanı ve nefesimi tutuyormuşum gibi bir ses çıktı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey, sadece...”

Sabırla cevap vermemi bekledi.

“Bunun bir tür illüzyon olmasından, ikizlerin senin burada olduğunu düşünmem için beni kandırdığından endişeleniyorum. Ve bunun sona ermesinden korkuyorum.”

Kulağa nasıl geldiğimi biliyordum. Karanlık Olan’ın ilgisine ve aletine muhtaç, zavallı bir kızmışım gibi. Beni bir kez becermiş ve artık ona doyamıyormuşum gibi.

Ama bunların hepsi doğruyd.

Vane’i Pan’den, Bash ve Kas’ten daha çok istemiştım çünkü onda tanıdık gelen bir şeyler fark etmişim.

İkimiz de kırılmış durumdaydık ve birilerinin bunu fark etmesinden ödümüz kopuyordu.

“Kalk,” diye emredince ayağa kalktım. Merhemi bir kenara bıraktı ve yorganı açtı. “Gir.”

Aceleyle yatağına girdim; kalbim göğsümde hızlanıyor, kelebekler karnımı dövercesine kanat çırpıyordu. Yanıma yatıp beni kendine çekti, sonra da battaniyeyi üzerimize örttü.

O kadar mutluydum ki canım acıyordu. Onun kokusuyla çevrili, onun kollarında sokulmuşken.

Balonun patlamasını istemiyordum.

Aptal gibi ağlamak istemiyordum.

“Buradayım,” dedi, sesi kulağımda pürüzlüydü. Beni yakınında tuttu, parmakları kolumda geziniyordu. “Bunu hissediyor musun?”

“Evet.” Altında titriyordum.

“Ben buradayım, gerçeğim ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Pan'in bana Vane'in adasına dönmeyi düşündüğünü söylediğini hatırladım. Vane'in bildiğimi bilip bilmediğinden emin değildim ama bunu kendi avantajıma kullanmaya karar verdim.

Vane bana kolay kolay söz vermeyen biri gibi geliyordu çünkü daima sözünün arkasında dururdu.

“Hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver.”

Homurdandı.

“Seni yüzünden bıçaklayacağıma söz vermem için beni zorladın. Şimdi sen de bana bunu ver. Lütfen.”

“Tamam. Söz veriyorum, Darling.”

“Neye?”

“Hiçbir yere gitmeyeceğime.”

Peri merhemi kan dolaşıma karışıp vücudumdaki bütün gerginliği ve ağrıyı hafifletirken bu sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Sahip olduğum her şeyle bu sözlere tutundum. Vane'e ise biraz daha fazla tutundum.

29. BÖLÜM

HOOK

“Jas.”

Bir el omzumu kavrayıp sarstı.

Fırlayarak kendime gelip kancamı savurdum ve Smee’yi keskin, kavisli ucuyla neredeyse yüzünden yarıyordum. Son anda kaçtı ve kaşlarını yakacak kadar büyük bir hayal kırıklığıyla bana baktı.

Sanki bu benim suçummuş gibi.

“Tanrım.” Baş ve işaretparmaklarımla gözlerimi ovuştur-
dum. “Yapma şunu.”

“O zaman seni nasıl uyandıracağım? On metrelik bir sopay-
la mı?”

“Yüzünü kafatasına bağlı tutmak istiyorsan belki de öyle
yapmalısın.” Ona baktığımda sabırsızlıkla gerilmişti. “Ne oldu?”

“Pan’ın gölgesini buldular.”

Ayağa fırladım. “Smee! Bununla başlamalıydın.”

Ben evden koşarak çıkarken arkamdan küfürler mırıldanı-
yordu.

“Nerede?” diye seslendim omzumun üzerinden.

“Nehrin kenarında.”

Gizemli Nehir evin kuzeydoğusunda kalıyordu ama çok
uzak değildi. Yaklaşırken suyun nehir yatağına çarpışını ve
adamların birbirlerine bağırışlarını duyabiliyordum.

“Çekilin yolumdan!” diye bağırdım ve birkaç korsanı kenara
ittim.

Bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış şey Peter Pan’in göl-
gesiydi.

Doğrudan baktığınızda onu görmek zordu çünkü şekilden çok bir ima gibiydi. Ama hissedebiliyordum. Hava güçle titreşiyordu.

Uzun zamandır ilk kez umutla canlanmıştım.

Var Olmayan Ülke'nin gölgesine sahip olduğumu anladığın-
da Timsah'ın yüzündeki ifade...

“Şimdi ne olacak, Kaptan?” diye sordu adamlardan biri.

Mükemmel bir soruydu. Planı bu noktaya kadar hiç düşünmemiştim. Belki de bu açıdan biraz fazla pervasız davrandığımı söylelenebilirdi.

Kaçak bir gölge nasıl yakalanırdı?

Daha da iyisi, bir kişi bunu nasıl sahiplenebilirdi?

Smee'ye baktım. Birkaç yılını diğer adalarda büyü çalışarak geçirmişti. O bir ölümlüydü ve adalar zincirine henüz on dokuz yaşındayken gelmişti. Ama bu şeylere her zaman hayranlık duymuştu ve herkese bin basan bir hafızası vardı.

“Gölgesi olan hiç kimse onun nasıl sahiplenileceği konusunda konuşkan olmamıştır,” dedi.

“Lanet olsun.”

Gölge yana fırladı ve hepimiz onu yakalamak için atıldık. Ağaca geri döndü ve dalların arasındaki bir köşeye sığırdı.

“Bir sandığa ihtiyacım var,” dedim ortaya.

Kimse kımıldamadı.

“Eh, orada öylece dikilip durmayın!”

İki adam eve gitmek için ormana doğru koştu. Gölgeye biraz yaklaştım.

“Dikkatli ol, Jas,” dedi Smee.

“Ne yaptığımı biliyorum.”

Kancamla uzandığımda gölgenin kenarları titreşti. Eğer vahşiyse, metalim darbeyi kaldırabilirdi. Geri kalanım kaldıramazdı.

Karanlık Gölge hakkında bazı fena şeyler duymuştum ve Yaşam Gölgesi'nin de ne yapacağını kestirmek zordu.

İleri geri zıplıyor, uzunca esniyordu.

Adamlar büyük bir köpek büyüklüğünde bir sandıkla geri döndüler.

“Açın,” diye emrettim. “Ve havaya kaldırın.”

Sandığın iki yanına geçip bir elleri altta, diğeri kapakta olmak üzere kendilerini konumlandırıdılar, böylece sandık gölgenin önünde açık bir delik hâline geldi.

Şu anda onu nasıl sahipleneceğimi bilmeme gerek yoktu ama onu elimden kaçıramazdım.

“Kapağı kapamaya hazır olun,” dedim ve ağacın arkasına geçtim.

Smee de diğer taraftan dolandı; kolları iki yanında gevşekti, dizlerini bükmüştü ve sıçramaya hazırdı.

“Üç deyince,” dedim ona.

“Tamam,” dedi.

“Bir,” dedim.

Korsanlar kımıldamadan beklediler.

“İki.”

Sandığı tutan adamlar kıpırdanınca onlara öldürücü bir bakış attım.

Tekrar düzeltip sabit tuttular.

“Üç!”

Smee’yle ben hamle yapınca gölge öne fırladı ve sandığın dibine sertçe çarptı. Adamlar sandığı düşürdü ve gölge, sandığın alt kenarında debelenmeye başladı. “Kapatın şunu, aptal herifler!”

Gölge alt tarafa vurarak dışarı çıkmaya çalışırken ikiliden daha iri olan kapağın üzerine atladı ve ikinci adam mandalı kapadı.

Gölge emniyete alındığında nihayet nefes aldım ve Smee’ye bakıp gülümsedim.

Smee başını iki yana salladı. “Bunu sevmedim, Jas.”

“Sana bir şeyleri sevmen için para vermiyorum, Smee. Sadece onları bulman için. Şimdi gel bakalım. Peter Pan gelmeden önce şu lanet şey üzerinde nasıl hak iddia edeceğimizi bulalım.”

30. BÖLÜM

WINNIE

Hepimiz çatı katında Var Olmayan Kral'ın uyanmasını bekliyorduk.

Bu gece, Hook'un bölgesine gidip gölgesini arayacağı geceydi. Hepsi onu bulacağından emin görünüyordu.

Vane kanepenin köşesinde oturmuş kitap okuyordu. Başım onun kucağındaydı ve kanepeye boylu boyunca uzanmış yatıyordum, Bash de bacaklarımın arasına yerleşmişti. Kokumu derin bir nefesle içine çekti ve gözlerinin akı göründü.

“Çok güzel kokuyorsun, Darling,” dedi. “Tadına bakmamın sakıncası var mı?”

“Vane'in menisiyle doluyum,” dedim ona. “Ama buyur.”

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı Vane.

Sonunda bana teslim olmuştu ama hâlâ bu konuda pek mutlu değildi, bu da beni iki kat mutlu ediyordu.

“Açım,” dedi Bash, “ama *o kadar* da değil.” Bacaklarımın arasına iyice yerleşti ve parmaklarımı onun koyu renkli, ipeksi saçlarında gezdirdim.

Odanın diğer ucunda Kas deri koltuklardan birinde oturmuş, bacaklarını kolçağın üzerine atmış, şu küçük ahşap bulmacalardan birini çözmeye çalışıyordu. Kaşlarını çatmıştı, ciddi odaklanmıştı. Yüzünde Var Olmayan Ülke Ağacı'na bağlandığım ve beni zorla orgazmdan orgazma koşturduğu zamanki aynı kararlı ifade vardı.

Bunun yeni gerçekliğim olduğuna inanmak zordu. Dört tane delicesine ateşli erkeğim vardı. Beni becermek istemekle

kalmıyor, görünüşe göre aynı zamanda beni olduğum gibi seviyorlardı.

Ve olmadığım gibi.

Bundan sonraki hayatım bu olabilir miydi? Sahilde tembellik etmek ve istediğim zaman içlerinden birini becermek? Kas bana bir hikâye anlatırken Bash'in bana yemek pişirmesine ve Peter Pan bir sigara içip herhangi bir erkeğin olmaya hakkı olduğundan daha seksi görünürken Vane'in yanımda düşüncelere dalmasına izin vermek.

Bunun gerçekliğim olmasını o kadar çok istiyordum ki midem ağrıyordu.

Güneş battıkça beklentim arttı ve Pan'in mezarının kapısının bir takırtıyla açıldığını duyduğumda midem heyecandan girdap gibi çalkalanmaya başladı.

"Yaptım," dedi Kas ve yeniden bir araya getirilmiş ahşap yapbozu havaya kaldırdı, kendinden memnun görünüyordu.

"Aferin, kardeşim," dedi Bash kolunu kalçama dolarken. "Bir çocuk oyuncağını çözdün."

"Of, kapa çeneni," dedi Kas.

"İkiniz de çenenizi kapayın."

Var Olmayan Kral uyanmıştı.

Tanrım, çok ateşliydi.

Üstsüzdü ve düşük belli pantolonu belinin altına inen kesik çizgileri ortaya çıkıyordu. Vane gibi o da ikizler kadar iriyarı değildi ama en uzun boylu olan ve varlığı en çok yer kaplayan oydu.

Sanırım hepimiz ona biraz hayrandık. Vane bile.

Vane'in kucağından başımı kaldırdım ve Pan de bana baktı. Sanki Vane'le aramdaki gerilimi gözlerinin arasındaki boşlukta taşıyormuş gibi kaşlarının arasındaki kırıksıklık rahat hâlimizi gördüğünde düzeldi.

Neden bilmiyordum ama hepimizin iyi geçindiğini görmekten duyduğu rahatlama, göğsümün derinliklerinde neredeyse sıcaklık gibi bir şey hissetmeme neden oldu.

Lütfen bu gerçek olsun.

“Hepiniz kalkın,” dedi. “Gitmemiz gereken bir yer var.”

“Ben de mi?” diye sordum.

“İkizlerle birlikte yakınlarda ama gözden uzakta kalacaksın. Hook seni çalmak için adamlarını göndersin diye seni burada yalnız bırakmayacağım.”

Kas ve Bash normal plaj kıyafetleri içinde üstsüz ve şortluydular, bu yüzden kalkıp giyinmek için koridorda kayboldular.

“Bash kahve yaptı mı?” diye sordu Pan.

“Evet,” diye cevap verdim.

“Siz ikiniz benimle gelin.” Mutfağa doğru gitti.

Ayağa kalktım. Vane kitabını kapayıp bir kenara koydu ve yanıma geldi. Bana içimi titreten ve kafa derimi karıncalandıran uzun bir bakış attı.

Sonra beni mutfağa doğru itti.

Pan tezgâhın başında kilden bir fincana sıcak kahve dolduruyordu. Demliğin dumanı üstündeydi. “Bana nasıl olduğunu söyle,” dedi ama kimi kastettiğini açıklamadı.

Vane sırtını tezgâhın kenarına yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“İyiyim,” diye karşılık verdim. “İyiden de öte.”

Pan elinde fincanla bana döndü. Gözleri boğazıma gitti, sonra yalan söyleyip söylemediğimi kontrol edercesine vücudumda gezindi. Bulduklarından tatmin olmuş görüldüğünde sözü Vane’e bıraktı. “Çözdünüz mü o zaman?”

“Evet,” diye yanıtladı Vane.

Pan ayrıntıları sormadı ve sırlarımızı saklamamıza izin verme konusundaki güvenine hayran kaldım.

Karanlık Olan'ın kalbine giden yolun acı ve kandan geçtiğini bilmeliydim. Ama en çok da *savunmasızlıktan*.

Vane ve ben birbirimizi anlıyorduk çünkü ikimiz de kırılmıştık.

Ve ikimiz de bunu itiraf etmekten nefret ediyorduk.

O yüzden yapmayacaktık.

İkimiz de doyana kadar bu gerçekleri seks, acı ve kanla anlatacaktık.

Pan bize başıyla selam verdikten sonra kahvesinden bir yudum aldı. Yüzünün keskin hatları boyunca dolanan buharın ona olan yakınlığını kıskanıverdim.

Yerine getirmesi gereken bir görevi, sahiplenmesi gereken bir gölgesi olduğunu biliyordum ama aniden ona açlık duymaya başlamıştım.

“Birazdan çıkacağız,” dedi Pan. “Daha fazla kıyafet giy, Darling,” diye ekledi. “Görüntünü sadece biz takdir edebiliriz.”

“Yani haremimize Kaptan Hook'u eklemeyecek miyiz?” diye dalga geçtim.

Hem Pan hem de Vane sanki az önce haremimize bir ahtapot eklememizi önermişim gibi kaşlarını çattı. Vane homurdanarak, “Bir daha asla bu kelimeleri kullanma,” dedi.

Pan fincanını Vane'e doğru kaldırdı. “Bunu destekliyorum. Şimdi git, Darling. On dakikan var.”

“Pekâlâ. Tamam.” Uzaklaşmaya başladım ama Pan beni bileğimden yakalayıp tekrar kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve dilinin ağzıma girip benimkiyle buluşabilmesi için dudaklarını araladı.

Bana yapışmış vücudu yanıyor olsa da ürperdim.

Geri çekildiğinde beni Vane'e doğru itti.

Ve Vane meydan okumayı kabul etti.

Beni sırtım göğsüne gelecek şekilde döndürdü ve bir kolunu belime, diğer elini de boğazıma doladı. Beni kendisine doğru

çevirip ağzımı sahiplendi ve dilini Pan'ın hiç gitmediği derinliklere daldırdı.

Başım döner ve nefes alışım hızlanırken kendimi dik tutmaya çalışarak koluna yapıştım. Kadınlığım dikkat çekmek için uğulduyordu ve Vane elini mememe götürüp sertçe sıktı, ucunu öyle sert çimdikledi ki ağzına doğru inledim.

Öpüşmeyi bitirip beni doğrulttuğunda başım dönüyor, hezeyan geçiriyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

Pan dudaklarını yaladı, belli ki gösteriden hoşlanmıştı. Ama bu kez amımdan çok görevine odaklanmış durumdaydı. "Hadi," dedi ve başıyla odamı işaret etti.

Belki döndüğümüzde ikisine de sahip olabilirdim, Ölüm Gölgesi ve Yaşam Gölgesi.

Ah, Tanrım, ikisinin de beni doldurduğu düşüncesi bile başlı başına orgazm ediciydi. Bu acımasız adamlarla beş dakika bile dayanamazdım.

Odadan çıkarken kalçalarımı daha fazla sallamaya özen gösterdim.

Bu görevden sonra onları nelerin beklediğini tam olarak bilmelerini istiyordum.

31. BÖLÜM

PETER PAN

Vane'le ben Darling'imizin odadan çıkışını ve ufukta batan güneş gibi sıcaklığını da beraberinde götürmesini izledik.

Gölgemi geri alırsam gün ışığına dönebilirdim ama belki de artık Darling ihtiyacım olan tek ışıktı.

“Gerçekten evcilleştirdin mi?” diye sordum Vane'e.

Gözlerini kırptırıp bakışlarını Darling'in kaybolan siluetinden ayırdı. “Yeterince.” Sonra kaşlarını çattı. “Görünüşe bakılırsa dengesini bozmak için acıya ve kana ihtiyacım varmış.”

Bu mantıklıydı. Ama yine de hoşuma gitmemiştı.

“Onu geri vereceğim,” diye ekledi. “Artık gölgeyi ne istiyorum ne de ona ihtiyaç duyuyorum. Onu geri vereceğim...”

Bir şeyi tamamlamadan bıraktığını hissettim.

“Onun için geri vereceksin.”

Gülüp geçti ve başka tarafa baktı ama inkâr etmedi.

Darling hepimizi kendisine tapar hâle getirmişti. Bunu nasıl başardığını hâlâ bilmiyordum. O, numaralar yapan bir sihirbazdı ve henüz sırrını çözememiştım.

Belki de işin hilesi ve güzelliği ıslak amcığıydı çünkü sikimi her sarmaladığına ona tapmıyorsam ne olayım.

“Yaşam Gölgesi'nin nasıl hissettirdiğini bilmiyorum,” dedi, “ama Karanlık Gölge acıtıyor. Bu artık taşımak istemediğim bir yük. Yetti artık. Onsuz olmak güzel olacak.”

“Peki ya Var Olmayan Ülke Karanlık Gölgesi?” diye sordum. “Onunla ne yapacağız?”

“İkizlerden birine ver.”

“Kas muhtemelen taşıyabilir. O pratik biri. Sabırlı. Güvenilir. İkisinin arasından o bu işin üstesinden daha iyi gelir diye düşünüyorum.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Ama seninki Fae Kraliçesi’ni devirene kadar sende kalacak, tamam mı? Bunu benim için yap.”

Soruyor değildim ama sanırım o bunun bir emir olmadığını da biliyordu.

“Bizi savunmasız bırakmayacağım. Ama kardeşimin adaya gelmesi işleri zorlaştıracak. Geçmişimizi kurcalayacak.”

“Biliyorum.” Ama aslında bilmiyordum. Hikâyelerinin tamamını değil, sadece ana hatlarını biliyordum ve o bile bula-
nıktı.

“Teker teker,” diye tekrarladım.

“Çok fazla sorun var.” Mutfak adasından çekildi. “Sorunlardan bahsetmişken, Cherry’yi gördün mü? Eğer Hook’un kapısına onsuz gidersek, bir sorunumuz olabilir.”

“Onu hiç görmedim. Eninde sonunda ortaya çıkacak ve biz de onu vahşi bir kedi gibi evine kış kışlayacağız.”

Başını yukarı aşağı salladı. “O zaman gidip biraz korsan kıcı tekmeleyelim ve gölgeni geri alalım. Grubun en güçlüsü olmaktan bıktım.”

“Pislik herif,” dedim gülerek ve boynuna kolumu attım. Güldü. “Onu geri aldığımda, bulutların arasında yarışalım.”

Menekşe rengi gözü bir meydan okumanın vaadiyle parladı. “Seni yenmekten zevk alacağım.”

32. BÖLÜM

KAS

Hook'un bölgesine doğru yürüdük, Darling'imiz kardeşimle benim aramda güvendeydi, Pan ve Vane'se önden gidiyordu. Gece serindi ve kurtlar uluyordu.

Havada yanlış bir şeyler vardı ve bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

Ama kurtlar iyiye işaretti. Nani her zaman kurtların koruma ve güç sembolü olduğunu söylerdi. Olacaklar için iyi bir alamet olsalar iyi olurdu. Tilly'ye karşı koyacaksak Pan'in gölgesini hemen alması gerekiyordu.

Belki de yanlış gelen buydu; kız kardeşimizle çatışmak, üzerimize oturmayan ve tenimizi kaşındıran bir giysi gibiydi.

Kız kardeşimden nefret etmek istemiyordum ama yine de öfke nefrete çok yakındı.

Babamızın ne yapmak istediğini biliyordu ve ona ayak uyduracaktı. Bizi mirastan mahrum bırakacak, bir korsanla evlenecek, Peter Pan'i devirecekti.

Bash ve ben kral olmak için yapmamız gereken her şeyi yapmamış mıydık? Saatlerce süren saray adabı ve görgü kuralları dersleri almıştık. Atalarımızın yöntemlerini öğrenmek için eski metinleri incelemiştik. Fae büyüğü çalışmış ve bacaklarımız titreyip kaslarımız ağrıyana kadar bahçede kılıç teknikleri ve dövüş duruşları üzerine saatlerce antrenman yapmıştık.

Peki sevgili kız kardeşimiz ne yapmıştı? Goblen işlemeyi ve saray dedikodularını keskin silahlara dönüştürmeyi öğrenmişti.

Bizi bir nevi kullanmıştı ve bunun için onu affedebileceğimden emin değildim.

Ancak Pan'le birlikte olduğumuz süre boyunca, sürgünümüzü kaldıracağına ve bizi herhangi bir koşul ya da anlaşma olmaksızın tekrar aralarına kabul edeceğine dair içimizde hep küçük bir umut kırıntısı vardı.

Şimdi bu umut yok olmuştu ve onu kaybetmek kaburgalarımın birini kaybetmek gibi geliyordu, sanki ayakta duracak rahat bir pozisyon bulamıyordum.

Darling bir adım geride kalıp kolunu benimkine doladı. “Kara kara düşündüğünü hissedebiliyorum.”

“Kara kara düşünmüyorum,” dedim kara kara düşünürken.

“Ne oldu?”

Hook'un bölgesine yaklaşırken yola baktım, bu da yolun herhangi bir noktasından sola dönersem Fae bölgesine doğru gideceğim anlamına geliyordu. Çekimi hâlâ çok gerçekti ve yakınlığı içimi acıtıyordu.

Ay ışığı Darling'in yüzüne vururken kirpiklerinin altından bana baktı. “Kız kardeşime kızgıyım,” diye itiraf ettim, “ve keşke olmasaydım.”

Bash, Darling'in diğer yanına geldi ve kolunu onun omuzlarına attı. “Onu öldürmek zorunda olmamızdan nefret ediyor.”

“*Bir dakika...* zorunda mısınız?”

Darling de bu ihtimalden en az benim kadar rahatsız görünüyordu.

“Yapmazsak durmayacak,” diye ekledi Bash. “Benim için sorun yok. Ben diyeceğimi dedim.”

“Keşke ben de bu kadar mesafeli olabilseydim,” diye sertçe karşılık verdim.

“Ya o ya da sen, kardeşim. Her zaman kendini seçmelisin.”

Darling'in başının üstünden kaşlarımı çatarak ona baktım. “O bizim kardeşimiz.”

“Ve bize ihanet etti.”

Yeterince doğruydu. Tilly’yi kollarından tutup bize kahramanlarıymışız gibi bakan sevgili küçük kız kardeşimize dönene kadar sarsmak istiyordum. O zamanlar öyleydik. Onun için her şeyi yapardık. Aslında yapmıştık da.

“Eğer o ölürse Fae sarayına ne olur?” diye sordu Darling.

Bash ve ben tekrar birbirimize baktık.

Gerçekten, dedi Bash. Saraya dönmeyi mi planlıyoruz? Darling’e boşanmış bir anne babanın çocuğu gibi evlerimiz arasında mekik mi dokutacağız?

Bakışlarımı tekrar yola döndürdüm ve Pan’in kulağının bizde olduğunu hissettim. Artık bizim dilimizi konuşabildiğini sanmasam da bazen bir iki kelime hatırladığından şüpheleniyordum.

Ona ihanet edecek hiçbir şey yapmayacaktım. Bundan kesinlikle emindim.

Bunu zamanı gelirse veya geldiğinde çözeriz.

Tabii ki gelecek. Tıpkı Darling’in amına geldiğimiz gibi.

Kafasının arkasına bir tane patlattım, bu da başını arkaya atıp gülmesine neden oldu.

Nihayet Hook’un bölgesine girdiğimizde Pan, “Sessiz olun,” dedi.

Korsanlar diyarına girdiğimizde hava ânında değişti. Pan’in bölgesinden daha kaotik ama aynı zamanda bir şekilde daha az vahşiydi.

Üç parçalı bir takımın içine tıkılmış bir joker gibi. Hook’un topraklarının enerjisi, adamın kendisinin bir yankısı gibiydi. Daima olmadığı bir şey olmaya çalışıyordu. Daha az korsan, daha çok beyefendi. İngiltere’de soylu bir ailenin çocuğu olarak doğduğunu duymuştum ama burada, Var Olmayan Ülke’de mürettebatının korsanlar olmasının ve ülkesinde saygın bir hayat sürmeye dönmemesinin bir nedeni vardı.

Bu gerçeği henüz kabullenememiş olması, dünya çapında bir hıyar olmasının nedenlerinden biri olabilirdi.

Yürümeye devam ettik, çakıllar botlarımızın altında ıtırdıyordu. Yaklaştıkça gecenin enerjisi daha da kaotik bir hâl aldı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Bunu hissediyor musunuz?” dedim ortaya.

Hızımız yavaşladı.

“Ne oldu?” diye sordu Bash karanlığı araştırarak.

“O benim gölgem,” diye yanıtladı Pan. “Tedirgin.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Darling.

“Bu, birilerinin onu köşeye sıkıştığı anlamına geliyor,” dedi Pan.

33. BÖLÜM

PETER PAN

Gölge Hook'un bölgesine geçtiği andan beri Hook'un onu ele geçireceğinden pek endişe etmemiştim. O herifi her zaman Var Olmayan Ülke topraklarında ortaya çıkan sinir bozucu, çirkin bir ot olarak görmüştüm. Ne yaparsam yapayım yok edemeyeceğim bir ot.

Tehditten çok bir baş belasıydı ya da bir zamanlar *öyleydi*.

Wendy'yi benden aldığı anda onun hakkındaki düşüncelerim *biraz değişmişti*.

Sonra Cherry'yi Smee'yle takas ederek fikrimi pekiştirmişti.

Kim kendi ailesinden birini rehine olarak verirdi ki?

Küçük bir parçam her zaman Cherry için üzülmüyordu. Bulunduğu pozisyona zorlanmış, girdaba kapılmış bir yaprak gibi oradan oraya savrulmuş ve ona karşı işleyen kaçınılmaz güçten kurtulma umudu kalmamıştı.

Cherry'yi geri takas etmenin kızın yararına olduğundan tam olarak emin değildim. Belki kalsa da gitse de öyle değildi. Kız Vane'i istiyordu ve artık ona sahip olamayacaktı. Vane, Darling'imize ulaşmanın bir yolunu bulduktan sonra olmazdı artık.

Darling'in başına kalmıştı. Vane bir şeye sahip olmaya karar verdiğinde onu hiçbir şey durduramazdı.

Şimdi hepimiz doğruca Hook'un körfezdeki evine giden yolun ortasında dururken, bu adam için daha fazla endişelenmeli miydim diye düşünmeden edemiyordum. Ya da en azından Cherry'yi de yanımızda getirmeli miydim diye.

O bir sigorta poliçesiydi ve ben onun sunabileceği faydayı açıkça göz ardı etmiştim.

Çünkü siktiğimin Hook'unun gölgeyi ele geçirdiğinden neredeyse emindim. Gölgeyi mücadele ettiğini, enerjisinin titreştiğini hissedebiliyordum. Panik de vardı... kapana kısılmış gibiydi belki?

Ellerimi başımın arkasında kenetledim ve diğerleri ne halt edeceğimize karar vermemi beklerken yolda bir daire çizdim. Eğer gölgeyi Hook'un elindeyse, neden onun bölgesine girmek istediğimi ve sebeplerim hakkında niye en başta yalan söylediğimi şüphesiz biliyor demektir. Ve gölgeyi ondaysa, onu ya bana karşı kullanacak ya da sahiplenmeye çalışacaktı.

Bu kendini beğenmiş pislik gerçekten *benim* gölgeyi alabileceğini mi sanıyordu? Herkes her zaman hakkım olanı almaya çalışıyordu.

"Çocuklar," dedim ve ay ışığının altında durdum. "Birkaç korsan öldürmeye ne dersiniz?"

Vane başını yana eğdi. "Tabii ki korsan kanı dökme fırsatını geri çevirmeyeceğim."

Bash güldü. "Hook'un kanını dökerseniz görünce bayılabilir."

"Başka bir fikrim var." Vane'e baktım. "Eve ne kadar hızlı uçabilirsin?"

Vane şifoniyerimin çekmecelerinden birine tıkılmış olan nesneyi alıp on beş dakikadan kısa bir süre içinde onunla birlikte geri döndü. O gelene kadar adanın Hook tarafındaki koya giden yolu yarılamiştık.

"Bu mu?" diye sordu Vane ve camı ay ışığında parlayan nesneyi havaya kaldırdı.

"Aynen bu." Onu cebime koydum ve lagün deniz kabuğunun yanına yerleştirdim.

“Bilmeniz gereken bir şey daha var,” diye ekledi Vane. “Dönüş yolunda birkaç korsanın sahilden ağaç eve doğru sinsi sinsi süzüldüğünü gördüm.”

“Siktir.” Darling’i bu yüzden yanımızda getirmiştik. Ama onu korsan bölgesinin derinliklerine götürmek de hoşuma gitmiyordu. Cherry durumundaki gibi, iyi bir seçenek yoktu.

“Bash ve Kas, Hook’un evine yaklaştığımızda Darling’imizle birlikte ormanda kalmanızı istiyorum. Vane’le ben eve gireceğiz. Gölgeyi orada tutuyorsa, yaklaştığımızda bilirim.”

İkizler başlarını yukarı aşağı salladı.

“Herkes yerini biliyor mu?” diye sordum.

Hepsi başıyla onayladı, Darling bile. Bunun bitmesi için sabırsızlanıyordum, böylece sikimi onun içine gömüp güçle dola bilirdim. Gün doğmadan altımda titriyor olacaktı.

Körfezin yukarısındaki yamaçta küçük bir kasaba vardı ve Hook’un evi tepenin zirvesindeydi, böylece bölgesine bir kral gibi hükmedebiliyordu.

Yol tepeye doğru çatallandı; sola doğru Hook’un evine, sağa doğru ise kasabaya ve körfeze doğru uzanıyordu. Geç saate rağmen kasaba geceye karşı bir fener gibi ısl ısl parlıyordu. Sesler tepeye kadar geliyordu. Hook’un kasabasının, çok az beklentisi ve daha da az onuru olan erkek ve kadınlar için olduğunu hep duyardım.

Sola, gölgemin ulaşamayacağım bir yerde vızıldadığı yere doğru gittik. Yarisına gelmişken yoldan ayrılıp gecenin içinde süzüldük.

“Burada bekleyin,” dedim ikizlere. “Hareket etmeniz gerekirse ısıklık çalacağım. Anladınız mı?”

İkisi de başlarıyla onayladı ve Darling'i huş ağaçlarından bir koruya konumlandırıdılar. "Bol şans," dedi Kas.

Ayrılmadan önce Darling bana sarıldı. Bu beni hazırlıksız yakaladı ve vücudumdaki gerginliği hissettiğinin farkındaydım. Onun kucaklamasına kendimi bırakmam birkaç saniyemi aldı.

"Geri döneceğim," dedim ona.

"Biliyorum." Benden geri çekildiğinde Vane'e baktı ama ikisi de dokunmak için harekete geçmedi.

"Geri döneceğiz," diye düzelttim ve Darling, Vane'le ben arkamızı dönmeden önce başını yukarı aşağı salladı.

Hook gelmemi bekliyordu, bu yüzden evi görüldüğünde yola geri döndük. Ondan bu kadar nefret etmeseydim, evini büyük bir ağaç ev gibi inşa etmesini takdir edebilirdim.

Yamaçta üç büyük meşe ağacının arasında yükseliyordu ve körfeze bakan birkaç özel ve ortak balkonu vardı. Geniş ön merdivenlerden çıktığımızda içerisi puro kokuyordu ve birkaç korsanı ferforje bir masanın etrafında toplanmış sigara içerken bulduk.

"Şimdi öldürmeye başlayalım mı?" diye fısıldadı Vane.

"En iyisi hamlemizi gerçekten ihtiyacımız olduğu zamana saklayalım."

Korsanlar sanki bilmediğimiz bir şey biliyorlarmış gibi gözlerini bizden ayırmadılar.

Tedirginlik içime bir ağırlık gibi çöktü.

Düşmanımın evine girerken Vane adımlarını bana uydurdu. Burası tüylerimi diken diken ediyordu. İçimden vazoları devirmek ve lambaları yere çalıp kırmak geliyordu. Hook'la olan

savaşımın nasıl başladığını unutmuştum ama artık bunun bir önemi olduğundan emin değildim çünkü nefret o kadar canlıydı ki bazen yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi geliyordu.

Bu adamdan ve temsil ettiği her şeyden inanılmaz nefret ediyordum.

“Ne taraftan?” dedi Vane sesini alçak tutarak.

Bir tuzağa doğru yürüdüğümüz hissinden kurtulmaya çalıştım ve sola yöneldim.

Gölgem artık o kadar yakındaydı ki gücünün gök gürültülü bir sağanak gibi havayı titreştirdiğini hissedebiliyordum.

“Kimse bizi fark etmeden girip çıkma şansımız nedir?” diye sordu Vane.

“Sanma–”

“*Peter Pan.*”

Saçlarım diken diken oldu. Dişlerim gıcırdadı.

Hook’un sesi eklemlerimin üzerine sürtülen zımpara kâğıdı gibiydi. Vücudumdaki her kas gerildi.

“Seni temin ederim, *kayıp* Kayıp Çocuk’un burada, evimde değil.” Hook ellerini arkasında kavuşturmuş, büyük merdivenden iniyordu. Yakasında ve klapasında altın işlemeler olan o saçma paltolardan birini giymişti. Aptal taytından ve tokalı ayakkabılarından kurtulmuş, yerine daha kullanışlı bir pantolon ve deri çizmeler seçmişti.

“Sanırım ikimiz de bir Kayıp Çocuk aramadığımı biliyoruz,” dedim.

Hook bana o bembeyaz dişleriyle gülümsedi. “Ne demek istiyorsun?”

Hook’ta kısmen ego, kısmen de umursamazlıktan kaynaklanan bir enerji vardı. Benden daha iyi olduğunu düşünüyordu ama o kadar çok zayıflığı vardı ki hepsini sıralamaya kalksam önce oturmam gerekirdi.

O benden daha iyi değildi.

Gerçi daha hırslı olabilirdi.

Eve bir göz attım. “Nerede o?” Bu noktadan sadece antreyi, bir oturma odasının yarısını ve solumda kütüphaneye benzeyen bir yere açılan büyük bir salonu görebiliyordum. Daha önce bu evin içinde bulunduysam bile hatırlamıyordum.

“Ne nerede?” Hook en alt basamakta durdu ve ellerini çözererek kancasını öne çıkardı. Metal, ışıktaki parıldıyordu. Ona ihtiyaç duymasına neden olan kişi ben olduğum için kancaya bakmamak çok zordu.

Bunu hatırlıyordum işte. Hook’un kendi kanını görünce nasıl çığlık attığını hatırlıyordum. Timsah’ın parmağını kıpkırmızı kanın içinde nasıl sürüklediğini ve sonra parmağını yalayarak kanı nasıl temizlediğini.

Bu olaydan sonra Hook’un nasıl bayıldığını ve Timsah’ın her şey büyük bir şakaymış gibi nasıl kahkahalar attığını hatırlıyordum.

O sikik herif Vane’den daha korkunçtu.

Ona hem hayrandım hem de ondan korkuyordum.

Yine de Hook ondan benden daha çok korkuyordu ve bunu ona karşı kullanma niyetindeydim.

“Sana bir kez daha soracağım, James. Lanet gölgem nerede?”

Burnunun aristokrat eğiminin üstünden bana bakarken Hook’un çenesi gerildi. “Zaten söyledim. Bilmiyorum. Ayrıca, ekibinizden biri eksik değil mi? Cherry nerede?”

Sesi adını söylerken çatladı ve kendisini duyunca irkildi. Yüzüne yayılan duyguyu gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı.

Gölge daha da delirdi. Her neredeyse, kesinlikle kafeslenmişti. Yakınlarda olduğunu biliyordum. Ama yeterince yakın değildi.

Bir silah patladığında sola, kütüphaneye doğru gidiyordum.

Açık çift kapının etrafındaki ahşap döşeme tüfek mermisiyle parçalanmıştı.

Durdum.

“Yerinde olsam daha ileri gitmezdim,” diye uyardı Hook.

Yavaşça arkamı döndüğümde Smee’yi Vane’in arkasında, kafasının arkasına doğrultulmuş bir silahla buldum. Vane dişlerini sıkıyordu ama menekşe rengi gözü siyaha dönmüştü. Smee’nin arkasında elleri tabancalarında olan başka korsanlar da vardı.

Vane’le ben Hook ve Smee’yi sorunsuzca halledebilirdik. Diğer korsanlarla bile başa çıkabilirdik.

Vane’in gözlerine baktım ve gölgenin lanet olası işini yapması için onu bırakmaya ne kadar niyetli olduğunu ölçmeye çalıştım.

Onu uzakta tutma çabası yüzünden neredeyse bütün bedeni titriyordu.

Ona başımla belli belirsiz bir işaret verdim ama Karanlık Gölge tam oynamak için dışarı çıkarken, Fae Kraliçesi sıkıca tuttuğu Darling’imizle kapıyı çarparak içeri girdi.

34. BÖLÜM

PETER PAN

İkizler kafaları güzel gibi görünüyordu, gözleri puslu ve odaksızdı. Bir illüzyonun içinde sıkışıp kaldıklarını anlamam bir saniyemi aldı.

Darling ise Tilly elini başının üzerine koymuş, uzun tırnaklarını saçlarına geçirmiş hâldeyken bile metanetliydi.

Ellerimi kaldırdım. “Pekâlâ. Beni yakaladınız. Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Gerçekten umurumda değildi. Sadece onları oyalamaya çalışıyordum.

Tilly güldü. “Ne yapmayı mı planlıyoruz? Ölmeni istiyoruz. O yüzden bunu cenazene davetiye olarak kabul et.”

“Bekle,” dedi Hook dişlerini sıkarak. “Sen onu öldürmeden önce gölgeyi nasıl sahipleneceğimi öğrenmem gerek.”

“Endişelenme, Hook. Eminim bir yolunu buluruz.”

“Tilly, sen her zaman kendi iyiliğine olamayacak kadar fazla gururluydun,” dedim.

Yanında birkaç Fae vardı, hepsi de sarayın koyu renkli savaş kıyafetlerini giymişti; kumaş yanardöner ipliklerle işlenmiş, omuzları ve dirsekleri ağa benzeyen deri plakalarla donatılmıştı.

“Ne güzel kıyafetleriniz var,” dedim. “Söylesenize, her savaştan önce deri botlarınızı da parlatıyor musunuz?”

Oda etrafımda dönmeye başladı ve Tilly’nin ağzı gerildi.

Karanlık içeri süzülür ve hava ıslak toprak kokusuna bürünürken, “Ne yaptığını biliyorum,” dedim. “İllüzyonların benim üzerimde işe yaramayacak.”

Tilly benimle ve zihnimle yarım dakika daha mücadele ettikten sonra oflayarak pes etti. “Peki madem. Öldürün onu.”

“Bekle!” Hook aramıza girdi. “Kız kardeşim. Onu getirmediler.”

“Endişelendiğin şey bu mu? Şunların benim kardeşlerim olduğunun farkındasındır. Bu darbe için onların hayatını tehlikeye atıyorum. Sense yıllardır onlarla birlikte yaşayan kız kardeşin için mi endişeleniyorsun?”

Hook’un burun delikleri genişledi, ardından yüz ifadesini kontrol altına aldı. “Sadece onun iyi ya da yakında olduğuna dair bir kanıt istiyorum. Ya ona bir şey yaptılarsa? Ya onu sakladılarsa? Onu nasıl bulabilirim?”

“Yaptın mı?” diye sordu Tilly bana. “Cherry’ye bir şey yaptın mı?”

Kesinlikle blöf yapmaya değdi.

“Sanırım ben öldüğümde öğreneceksin, değil mi?”

Tilly, Darling’i daha sert kavrayınca Darling yeni bir acı dalgasıyla haykırdı. Çektiği ıstırap gözlerinin etrafındaki ince çizgilere kazınıyordu.

Kalbim durdu. “Dur!” İleri atıldığım da korsanlar silahlarını kaldırdı. Faeller yaylarını gerdi.

Olduğum yerde kaldım.

Tilly, Darling’i geri çekti. “Soruya cevap ver ki bu işi halledip devam edebilelim.”

Hook’la göz göze geldim. Yüzünde herhangi bir duygu görmek istemiyordum. Cherry’yi Smee’yle takas ettiğinde onu umursuyor gibi görünmemişti.

Ama o, o zamandı. Buysa şu an.

Ve ona bir şey yapmış olmamızdan korkuyordu. Belki de içten içe, bizim evimizde olduğu takdirde onu bir gün geri alabileceğini biliyordu. Şimdi neye inanacağını bilmiyordu ve gerçeği bilmesinin bir yolu yoktu.

Kızı geride bıraktığımızıza memnundum.

“Lütfen,” dedi Hook.

Empati gibi insani bir şey tarafından zorlanmaktan hoşlanmıyordum.

Hook’un yüzündeki çaresizlik neredeyse fikrimi değiştirmeme neden olacaktı.

Neredeyse.

“Okyanusun dibinde metal bir kutunun içinde.”

“Hayır!” diye haykırdı Hook bana saldırmadan hemen önce.

35. BÖLÜM

PETER PAN

İhtiyacımız olan dikkat dağıtıcı şey buydu.

Hook bana doğru atılırken Vane de Darling ve Tilly'ye doğru uçtu. Karanlık Olan her zaman hızlıydı ama Darling tehlike-deyken daha da hızlıydı.

Tilly daha ne olduğunu anlayamadan onu kollarından alıverdi. Güzel.

Hook bana çarptı ve beni açık kütüphane kapılarına doğru geriye savurmasına izin verdim.

Gölgem her neredeyse beni hissedip titredi.

Yan odadan bağırışlar geldi ve birkaç silah patladı.

Hook beni bir kanepeye çarpmadan hemen önce ikizlerin ayağa kalktığını ve yumruklarından başka hiçbir şey kullanmadan Fae savaşçılarını yok ettiklerini gördüm.

Hook'la ikimiz yere düştük, sonra o tepemde dikildi; gözleri kocaman açıldı ve ağzı öfkeyle ince bir çizgi hâlini almıştı.

Benim öfkem burnumdaydı ama Hook'un ki efsaneviydi.

Elini boğazıma götürürken kancasını yüzüme savurdu. Kesikten hemen kan boşandı. Boğazımı daha sert sıkınca bir an nefesim boşaldı ve yüzünün etrafındaki terden ıslanmış saçları havalandırdı.

“Nasıl yaparsın?!” diye bağırdı.

“O... yol boyunca... tekmeledi... ve... çığlık attı.” Bundan hoşlanmamıştı. Kancasını yan tarafıma sapladı ve sivri ucu etimi deldi. İçime kor alev bir acı yayıldı.

Ama ben her zamankinden daha fazla odaklanmıştım ve Hook aklını kaçırmak üzereydi.

Pantolonumun cebine uzanıp bir saat çıkardım.

Hook'un kancasının ucu daha derine saplandı ve keskin acı kemiğe kadar inerek gözlerimin dolmasına neden oldu.

Körlemesine uğraşarak saatin yan tarafındaki pimi bulup bastırdım.

Tik-tak.

Kanca irkildi.

Tik-tak-tik-tak.

Dehşeti yüzüne vurdu.

"Hayır," dedi boğuk bir nefesle. "*O burada.*"

Tik-tak-tik...

Tökezleyerek uzaklaştı ve kancasını göğsüne bastırdı. "Hayır, hayır, hayır."

Kan yan tarafımdan akıp gömleğimi ıslatırken zar zor ayağa kalktım ve odayı taradım. Gölgem buralarda bir yerdeydi. Onu hissedebiliyordum.

Hook köşeye doğru geriledi ve yere çöküp kollarını başına siper etti. Onu tongaya düşürmek çok kolaydı.

Diğer odada Kas korsanlardan birini mermer bir büstle dövüyordu. Kan havaya saçıldı. Tilly arkasında çırpınan kıpkırmızı kanatlarıyla Bash'in etrafında dönüyordu.

Vane ve Darling görünürde yoktu.

Kitaplıkların her bölümünün altında dolaplar vardı ve kapakları açıp içine bakmaya başladım. Üçüncüsünde dikdörtgen bir sandık buldum. Yanına çömeldiğimde sandık sarsıldı.

"İşte buradasın, seni küçük pislik."

Sandık yine takırdadı.

Deri kayışlardan birini tutarak sandığı çekip çıkardım, sonra da ne olur ne olmaz diye deniz kabuğunu adım.

"İşte başlıyoruz. Sakın bir daha benden kaçmaya kalkma."

Mandalı açtım.

36. BÖLÜM

WINNIE

Uçuyordum. Vane'in kollarına yapışmış, sağlam vücuduna sıkıca tutunmuştum.

"Aşağı bakma, Darling," dedi, sesini rüzgârı kesecek kadar yükseltmişti.

Ne kadar hızlı gittiğimizi bilmiyordum ama bir jet uçağından daha hızlıymışız gibi geliyordu.

Ona tutunmaktan ve gözlerimi kapalı tutmaktan başka çarem yoktu. Büyünün bu seviyesine, altımda hiçbir şey olmadan bulutların arasında uçmaya tam olarak hazır değildim.

Belki bir gün olurdu ama bugün o gün değildi.

Vane bizi soğuk şenlik ateşinin hemen dışına indirdi. Evin girişi sessizdi ama pencerelerin önünden gölgeler geçiyordu.

"Korsanlar," dedi Vane hırlayarak.

"Ne yapacağız?"

"Biz diye bir şey yok. Ben onları öldüreceğim." Elimi avucunun içine aldı ve arka bahçeye doğru süzüldü, sonra merdivenden çıkıp balkona geçti. Sessizce ve kendinden emin hareket ediyordu, sanki gölgeler arasında hareket etmeye alışkınmış gibi; giderken cinayet planlıyordu.

Yavaşça balkon kapısını açtı ve bizi içeri soktu.

Yemek odasında ilk korsana denk geldik ve Vane ellerini adamın kollarına koyup karanlığının derisine sızmasına izin verdi. Adam Vane'in pençesinde kıvranmaya başladı ve boğazından boğuk bir çığlık koptu.

Arkadaşı bunu duydu ve bana doğru koşmaya başladı.

Etli eli beni yakalamaya çalışırken irkilip kaçtım.

“Darling!” diye bağırdı Vane ve tuttuğu adamı bıraktı.

Korsan üzerime gelmeye devam ederken mutfak adasına çarptım. Ön dişlerinden biri eksikti, saçları dağınık ve yağlıydı, ayrıca bir aydır duş almamış gibi kokuyordu.

“Buraya gel!” Bana baktı, bir daha yakalamayı denedi, ben de eğilip adanın etrafından dolandım ve tezgâhın üzerindeki bıçaklardan birini kaptım.

Bana saldırınca hiç düşünmedim. Sadece yukarı doğru bıçağı sapladım.

Islak, sıcak ve yapışkan bir şey kolumu kaplayana kadar bıçağımı hayati bir şeye sapladığımı anlayamadım. Başı dönerken adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yetersiz bir öksürükle ağzından kan sızmaya başladı.

“Çekil üstümden,” dedim ve onu ittim.

Adam yere yığılırken Vane bize ulaştı.

Önce adama sonra da bana baktı, bıçak hâlâ elimdeydi. “Aferin, Darling.”

Tanrım, iyice yozlaşmışım herhalde çünkü cinayetten sonra onun övgüsünü duymak içimi ışıldattı.

“Dikkat et!” Vane’in arkasında başka bir korsan belirdi. Vane’e bıçağı fırlattım ve hiç çaba harcamadan havada kapıverdi. Sıkıca kavradı ve dönüp buz kıracağı gibi sapladı. Bir, iki, üç kez. O kadar çok sapladı ki saymayı bıraktım. *Bam bam bam.*

Kan bir gayzer gibi püskürüp sırıyordu ve adam olduğu yere yığıldı.

Vane kana bulanmış hâlde bana döndü.

Siktir. Siktir, o muhteşemdi.

“İyi misin?” diye sordu bana.

“İyiyim.”

Yanıma gelip kollarımı kaldırdı, önce gövdeyi sonra boynumu kontrol etti.

“İyiyim dedim.”

Çenesi gerildi. “Neredeyse değildin.”

“Geri dönmelisin,” dedim.

Bu hatırlatma karşısında dişlerini gıcırdattı.

“Git. Pan’in sana ihtiyacı var.”

“Pan’in mezarına gir. Kapıyı arkandan kilitle. Bana söz ver.”

Kara kaşlarının arasında sert çizgiler belirmişti.

“Söz veriyorum.”

Başıyla onaylayıp arkasını döndü. Ve sonra... Bana doğru koştu, çenemden tuttu ve beni sertçe öptü. Dudaklarından memnun bir iç çekiş kaçtı, ardından beni tekrar öptü ve en yakın duvara çarptık.

Hapı yutmuştum. Resmîleşmişti artık. Çünkü ben kanlar içindeydim, Vane de kanlar içindeydi ve yerde ölü korsanlar vardı ama tek düşünebildiğim Vane’in ellerinin vücudumda olduğuydu. Heyecandan ölüyordum, kalbim küt küt atıyordu.

Ama hayır.

Hayır.

Onu geri ittiğimde bana hırladı.

“Çık git buradan ve Pan’e yardım et.”

Ağzı seğirdi. “Mezara in. Hemen.”

“Gidiyorum.”

Kapıdan dışarı fırladığı gibi havalandı.

Verdiğim sözleri hafife almadığım için çatı katında ilerleyip Var Olmayan Ülke Ağacı’nı geçtim ve...

“Winnie.”

Cherry’nin cılız sesi beni hazırlıksız yakaladı ve yüreğim ağzıma geldi. “Kahretsin. Cherry. Beni korkuttun.”

“Pardon.”

“Burada ne yapıyorsun? İyi misin?”

Dudaklarını yaladı. “Yani, sen ve Vane?”

Hay sikeyim. “Şey...”

“Sorun değil. Onunla sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Yani, çok uzun süre denedim. Ve sonra sen geldin. Tabii ki benim yerime seni seçecekti.”

“Cherry, ben...”

“Sorun değil.”

Ama sorun değilmiş gibi görünmüyordu.

“Gerçekten üzgünüm.”

“Biliyorum.” Gözlerini kırptırdı ve bir parmağını gözünün altına götürerek bir damla yaşı sildi. “Bana bir konuda yardım edebilir misin? Odamda bir ses duydum da.”

“Ah, hayır. Başka bir korsan olabilir. Gitmemiz lazım...”

“Hayır, ben sadece o üçünü gördüm,” dedi Cherry. “Sanırım muhabbet kuşlarından biri. Sanırım odamda kapana kısıldı. Onu çıkarmama yardım edebilir misin?”

Bir Pan’in mezarına giden koridora bir ona baktım. Bir dakikalık içti, değil mi? Cherry için çok üzüliyordum. Madem benden yardım istemişti, en azından bunu yapabilirdim.

“Pekâlâ. Çabuk olalım, sonra Pan’in mezarına gitmemiz lazım.”

“Tabii,” dedi ve beni merdivenden odasına kadar takip etti. “Çok çabuk olacak.”

37. BÖLÜM

PETER PAN

Tiily arkamdan bana çarpınca sandığın kapağı savrulup açıldı ve gölgem dışarı fırladı.

Anasını sikeyim.

Fae Kraliçesi bıçağını karnıma sapladı ve ânında ciğerlerimden bir nefes koptu.

“Zamanın doldu, Var Olmayan Kral,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. Benden en az bir karış kısaydı ama Fae Kraliçesi’nin gücünü hafife almıştım.

Bıçak kemiğe dayandı ve görüşüm bembeyaz oldu.

“Bash!” diye bağırdım. “Kas!”

Tilly’nin gözleri kısıldı ve oda kayıp gitti. Lagüne geri dönmüştüm ama su karanlık ve ağaçlar ölüydü.

Tilly’ye, “Hayır,” dedim ve yüzerek gerçekliğe geri döndüm.

Elini alnıma dayadı ve beni tekrar içeri itti.

Gökyüzü karardı ve rüzgâr hızlandı.

Burası beni korkutan Var Olmayan Ülke’ydi. Gölgesi ve kralı olmayan.

Elimi Tilly’nin bileğine doladım ve bu temas beni, gözümü her kırışımda gerçekliğe daha da geri döndürdü.

“Bana ihanet ettin,” dedim Tilly’ye. “Tıpkı lanet olası annen gibi.”

Bana bağıırıp bıçağı daha derine saplayınca kan kusmaya başladım.

“Kabuğu bana ver!” diye bağırdı Vane ve onu gördüğüme o kadar rahatlardım ki neredeyse ağlayacaktım.

Cebimden çıkarıp ona fırlattım.

Onu havaya kaldırdı ve gölgem kütüphanenin uzak köşesinde durup kaldı.

Tilly bıçağını karnımdan çekip Vane'e doğru koştu, tam o sırada kardeşleri odaya girip onu yakaladı.

Gölgem köşeden sıçradı ve kabuğun içinde kayboldu.

Vane bana dönüp kabuğu geri attı.

Onu havada kaptığımda kolum enerji bağlantısıyla titredi.

Kabuğu yere bıraktım, botumla ezdim ve ellerimle dizlerimin üzerine düştüm.

Gölgem nihayet evine dönmüştü.

38. BÖLÜM

BASH

Sevgili kız kardeşimiz, gölgesini alan Pan'e bakıp en yakın pencereden dışarı atladı.

Fae Kraliçesi'ni kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış koşarken göreceğim hiç aklıma gelmezdi ama lanet olsun ki kız kardeşimizin yenildiğini görmek hoşuma gitmişti.

Korsan ve Fae kanına bulanmış durumdaydım, Fae kanı doğru ışıktaki parlıyordu.

Kendi halkımla savaşma konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama sanırım kız kardeşimi devirmek istiyorsam bu konuyu bir an önce kendi içimde halletmeliydim.

Pan hâlâ elleriyle dizlerinin üzerindeydi, kamburunu çıkarmış soluklanıyordu.

Etrafındaki hava titreşiyordu.

Gölgesi varken neye benzediğini hatırlamıyordum. Bu benim zamanımdan çok önceydi.

Ama gölgesi olan Pan ile olmayan Pan arasındaki farkın, güneşli bir günle şiddetli bir fırtına arasındaki fark gibi olması beni şaşırtmadı.

Kollarımdan başlayıp omurgamdan aşağılara kadar inen bir enerjiydi bu.

Birden dizlerimin üzerine çökme isteği duydum.

Bu bana, babamız bir Fae gündönümünde resmî saray üniformasını giydiğinde hissettiklerimi hatırlattı.

Benden daha büyük bir şeydi bu. Anlatılamayacak kadar büyülü bir şey.

Pan ayağa kalkıp yavaşça doğrulduğunda nefes nefese kalmıştım.

Siktiiiiir.

Aynı görünüyordu, aynı boydaydı ve aynı alanı kaplıyordu ama bir şekilde büyümüştü sanki.

Tüylerim diken diken oldu. Ensemdeki saçlar dikildi.

Artık doğru tarafı seçtiğimi biliyordum.

Pan iyi gününde bile çok korkutucuydu. Ama gölgesiyle?

Adada her zaman onun bir tanrı olduğuna dair fısıltılar dolanırdı. Kendisi de dahil olmak üzere kimse nereden geldiğini bilmiyordu.

Sanırım artık söylentilere inanıyordum.

Artık bunların doğru olabileceğini düşünüyordum.

Ne yaptığımı anlayamadan diz çökmüştüm. Kardeşim de yanımda diz çöktü ve arkamızdaki Hook hâlâ dertop olup sinmiş hâldeydi.

“Ne halt ediyoruz biz?” diye fısıldadı Kas.

“Biliyorsam ne olayım.”

“Sana boyun eğeceğimi düşünüyorsan,” dedi Vane, “avucunu yalarsın.”

Pan bize, “Kalkın,” dedi.

Kas’le ben ayağa kalktık ve Pan yanımıza geldi. Titrek bir aptal gibi kendimi tekrar küçültmemeye çalıştım. Ben de bir kraldım. Ne bok yemeye itaatkâr olmak zorundaydım ki?

Gölgesini geri aldığına göre Pan hakkında düşündüklerimi ve bildiklerimi yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Pan ve yemin ederim mavi gözleri biraz daha parladı.

“Biz seçimimizi yaptık,” dedi Kas ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Pan ikimizi de omuzlarımızdan tutup sıktı. Sonra Hook’un yanına gidip onu boğazından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

“Lanet olsun,” dedi Hook homurdanarak.

“Sen kendi seçimlerini yapabilecek bir adamsın,” dedi Pan. “Ama bana karşı durmayı seçersen, yanlış bir seçim yapmış olursun.”

Nefes almak için çırpınan Hook’un yüzü kıpkırmızı oldu. “Bana yardım et... Timsah’a karşı... dur ve... bir anlaşma yapalım.”

“Bu bir pazarlık değil,” dedi Pan.

“Denemeye... değer.”

Pan omzunun üzerinden Vanee baktı ve Vane omuz silkti.

“Bunu düşüneceğim.” Pan, Hook’u bırakınca kemik torbası gibi yere yığıldı.

Hook öksürüp balgam saçtı. “Peki Cherry?”

Dalga geçerek güldüm. “Bunca zamandır evdeydi. Sanırım pokerde pek iyi değilsin?”

“Sizi piç...”

“Kızın hayatta olduğuna şükret,” dedi Pan kapıya doğru ilerlerken. “Gelin,” dedi bize. “Evde yanına gitmem gereken bir Darling var.”

“Hepimizin var,” diye hatırlattım ona.

Gözlerime baktı ve ben bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldım. “Evet,” diye karşılık verdi. “Hadi hepimiz eve, Darling’imizin yanına gidelim.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

39. BÖLÜM

CHERRY

Ellerim o kadar terlemişti ki Winnie aşağıya inerken sürekli pantolonuma silmek zorunda kaldım.

Ne yapıyordum ben?

Belki de onu durdurmalıydım. Özür dilemişti sonuçta.

Ama onu Vane'le ormanda gördüğüm zaman aklıma gelip duruyordu ve bu bende çılgılık atma, ağlama ve kusma isteği uyandırıyordu.

Canım o kadar fena acıyordu ki ölecekmişim gibi hissediyordum.

Bana olacağına Winnie'ye olsundu. O gelmeden önce durumum o kadar da kötü değildi. İkizler bazen beni paylaşırdı ve arada sırada Vane'i beni yutacakmış gibi bana bakarken yakalardım.

Onu geri istiyordum.

Winnie her şeyi değiştirmişti.

Koridordan ilerleyip yatak odamın kapalı kapısına geldik.

"İşte," dedim, sesim titriyordu. "Bana bırak."

Winnie bana kaşlarını çatarak baktı ama kenara çekildi.

Nefes alamıyordum.

Tokmağı çevirip kapıyı açtım.

Winnie eşikten adımını attı.

Onu içeri ittim.

"Hey. Cherry!"

Kapıyı arkasından çarparak kapadım ve tokmağı tutup bütün ağırlığımla geriye yaslandım.

“Cherry!” diye bağırdı ve kapı kolunu delice oynattı. Dış-
lerimi sıktım. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bunu yapamazdım.
Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Bir Darling kimin umu-
rundaydı ki? Bir sürüsü gelip geçmişti. Eninde sonunda onu da
unuturlardı, tıpkı diğerlerini unuttukları gibi.

“Cherry!”

Sesi panikle yükseldi. Bir şey hırıliyordu.

“Aman Tanrım. Cherry. Kapıyı aç.”

Çığlık attı. Bir şey duvara çarptı.

Dayandım. Dayanmalıydım. Sadece birazcık daha dayan-
malıydım.

“Cherry, lütfen!”

Yüksek bir hırıltı geldi. Cam kırılma sesi duyuldu.

Kalbim kulaklarımda hızla çarparken gözlerim yaşlarla doldu.

Ve sonra...

Sessizlik.

Kapıyı tutmaya devam ettim.

Açmaya korkuyordum.

Gölge yanımdan geçip gider miydi? Endişelenmeme gerek
var mıydı? Kan olur muydu? Winnie’den geriye ne bulacaktım?

Belki yoldan çekilirsem...

Kapının altındaki çatlaktan ışık sızıyordu.

Oradan bir gölge uzandı.

Ne oluyor?..

Doğrudum, ellerimi tekrar pantolonuma sildim ve sonra
ellerim titreyerek kapı koluna uzandım.

Kalbim çok hızlı attığı için gömleğim göğsümde hareket
ediyordu.

Tokmağı çevirip kapıyı ittim.

Menteşeleri gıcırdadı ve Winnie’yi odamın ortasında, en
sevdiğim şeylerin enkazı arasında dururken gördüm.

Sırtı bana dönüktü.

“Winnie?”

Hiçbir şey söylemedi.

Dudaklarımı yaladım ve derin bir nefes aldım.

“Winnie?”

Yavaşça bana döndü.

Resmen titriyordum.

Sonunda bana dönüp çenesini kaldırdığında gözleri simsiyahtı.

TEŞEKKÜRLER

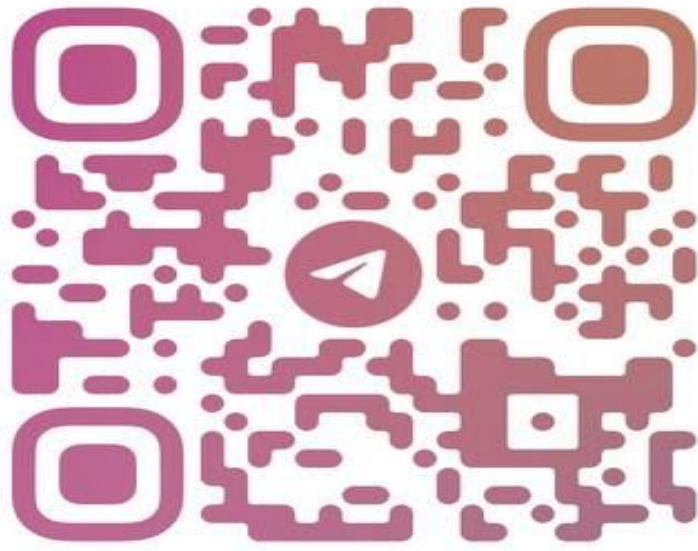
Bu kitap bazı okurların yardımı olmadan yazılamazdı.

Orijinal *Peter Pan*'de, yerli karakterlerin tasvirinin son derece sorunlu olduğu konusunda hepimiz hemfikirizdir. Bir Peter Pan anlatısı yazmak için yola çıktığımda, adadaki yerli halkın varlığını korumak benim için önemliydi ancak bunun doğru şekilde yapılması çok daha önem arz ediyordu.

Karanlık Olan'daki ikizleri ve onların aile hikâyelerini, fantastik bir dünyada yaşıyor olsalar bile doğru ve yerli kültürüne saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardımcı oldukları için bazı duyarlı okurlarıma teşekkür etmeliyim.

Cassandra Hinojosa, DeLane Chapman, Kylee Hoffman ve Holly Senn'e kocaman TEŞEKKÜRLER. İnanılmaz yardımcı oldunuz ve zamanınızı, enerjinizi ve geri bildirimlerinizi çok takdir ediyorum!

Bu kitapta yer alan her türlü hata veya yanlışlık tamamen bana aittir.

@AYISIGIKITAP